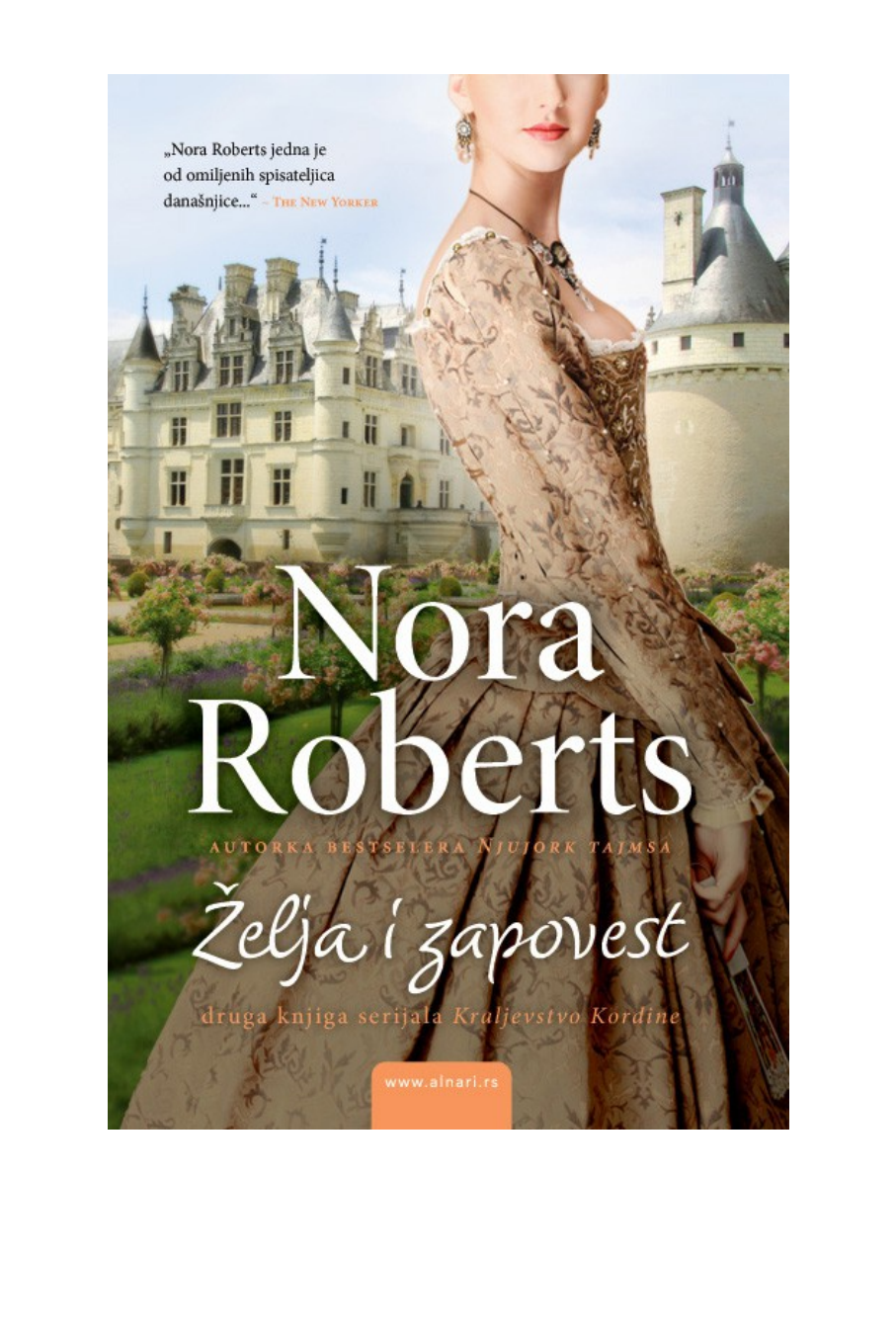

Nora Roberts

ŽELJA I
ZAPOVEST

„Nora Roberts jedna je
od omiljenih spisateljica
današnjice...“ – *THE NEW YORKER*

Nora Roberts

AUTORKA BESTSELERA *NJUJORK TAJMSA*

Želja i zapovest

druga knjiga serijala *Kraljevstvo Kordine*

www.alnari.rs

Poglavlje 1

Već je dolazila u palatu. Prvi put, skoro pre sedam godina, mislila je da je to bajka s trodimenzionalnim ilustracijama. Sada je starija, mada nije sigurna da li je i pametnija. Kordina je država. Palata je građevina, divna građevina. Bajke su za veoma mlade, za veoma naivne, ili za veoma srećne.

Iako je znala da je palata kraljevske porodice Kordine sagrađena od kamena i maltera, a ne od želja i snova, morala je da joj se divi. Sijala je svojom belinom, skoro netaknutom, na vrhu isturene, strme litice s pogledom na more i grad. Skoro netaknuta, da, ali ipak ne izolovana - i ne sasvim mirna.

Tornjevi su se izdizali u nebo, šarajući plavetnilo belinom. Kule i potporni stubovi svedočili su o njenoj viševekovnoj odbrambenoj funkciji. Rov je bio zatrpan, ali mogao se zamisliti. Zamenili su ga sigurnosni sistemi i visokotehnološki nadzorni uređaji. Prozori su bleštali, neki providni, neki zatamnjeni. Kao i u svakoj drugoj palati, bilo je tu i pobjeda i tragedija, i intriga i glamura. Ipak ju je čudilo što i ona ima nekog udela u svemu tome.

Tokom svoje prve posete, šetala je po terasi s princem, a sudbina je htela da učestvuje u spasavanju njegovog života. Sudbina uvek umeša prste u živote običnih smrtnika, zaključila je Iv dok je limuzina prolazila kroz visoku gvozdenu kapiju, pored stražara u crvenim uniformama.

Splet okolnosti pre nekoliko godina doveo ju je u malu Kneževinu Kordinu, kao pratnju njene sestre Kris, stare prijateljice i školske drugarice princeze Gabrijele. Da su okolnosti bile drugačije, princ Benet bi možda te noći na terasi bio s nekom drugom ženom. Možda ga nikada ne bi srela niti bi postala deo završnog poglavlja političke intrige koja je progonila princezu i ostatak kraljevske porodice.

Možda nikada ne bi zavolela divnu palatu u bajkovitoj državi. Možda nikada ne bi osetila da je privlači sve više. Ipak, ovoga puta je nije privukla. Pozvali su je da dođe. Naložili su joj. Pritom je to naređenje došlo od jedinog člana kraljevske porodice koji ju je iritirao?

Od princa Aleksandra, najstarijeg sina vladajućeg monarha i naslednika trona. Iz automobila je posmatrala drveće kako se pod težinom ružičastih pupoljaka savija na povetarcu. Njegovo

visočanstvo princ Aleksandar Robert Armand od Kordine. Uopšte nije znala gde je čula njegovo puno ime i zašto ga je zapamtila. Za Iv je to bila samo kruta i hladna titula, koja je savršeno odgovarala karakteru čoveka koji je nosi.

Šteta što ne liči više na svog brata. Sama pomisao na Beneta donela joj je osmeh na lice dok se spremala da krene. Benet je bio šarmantan i pristupačan. Nije nosio nevidljivu, ali vrlo opipljivu krunu, po ceo dan. Aleksandar je ličio na svog oca - dužnost, država, porodica. Tu nije bilo previše vremena za opuštanje.

Međutim, ni ona nije došla da se opušta. Treba da razgovara sa Aleksandrom, i to o poslu. Vremena su se izmenila, a ona više nije mlada, naivna devojka koju bi mogao da zastraši neki član kraljevske porodice, niti da je povrede neizrečeni ukori. Ne, Aleksandar je bio previše dobro vaspitan da bi glasno izrekao svoje neodobravanje, ali niko koga je Iv ikada upoznala nije umeo jasnije da ga izrazi. Da nije želela da opet provede nekoliko dana u Kordini, insistirala bi da on dođe u Hjuston. Iv je više volela da o poslu razgovara na domaćem terenu, pod svojim uslovima.

Sa osmehom je izašla iz limuzine. Pošto je odustala od prvog, jednostavno je morala da se pobrine da će pobediti u drugom. Suočavanje sa Aleksandrom i pobeda doneli bi joj malo zadovoljstva.

Vrata palate otvorila su se baš kad je zakoračila na široko kameno stepenište. Iv je zastala. Njene tamnoplave oči vragolasto su zaiskrile kada se duboko poklonila. „Vaše visočanstvo.”

„Iv.” Uputivši joj kratak, ljubazan osmeh, Benet jurnu niza stepenište ka njoj.

Ponovo je bio u štali, pomislila je dok su se grlili. Osećala je težak miris konja i zemlje. Kada ga je upoznala pre sedam godina, bio je divan mladić koji voli žene i provod. Kada se izmakla i pogledala ga, primetila je da izgleda starije, naravno, ali da se skoro nimalo nije promenio.

„Baš mi je drago što te ponovo vidim.” Snažno ju je poljubio, ali poljubac je bio samo prijateljski. „Previše vremena je prošlo od tvoje poslednje posete, Iv. Dve godine nisi bila u Kordini.”

„Ja sam zauzeta žena, Benete.” Uхватила ga je za ruke i stegla ih. „Ako je suditi po izgledu, ti si odlično. A ako je suditi po tabloidima, i ti si veoma zauzet.”

„Sve je tačno.” Nasmejao se, a njegovo skoro poetično lice, s oštrim crtama, postalo je neodoljivo. „Uđi, napraviću ti piće. Niko mi nije rekao koliko ostaješ.”

„Zato što ni sama nisam sigurna. Zavisi.”

Uhvativši ga podruku, ušla je u palatu. Bila je hladna, bela i prostrana. Stepenište je s jedne strane glavnog hodnika vijugalo visoko ka tavanici i nije mu se video kraj. Ovde se uvek osećala mirno, sigurno, uz prizvuk antičkog, trajnog. Po zidovima su visile tapiserije i ukršteni mačevi s blistavim sečivima. Na stolu iz perioda Luja XIV stajala je vaza od potamnjenog srebra, prepuna jasmina.

„Kakav je bio let?”

„Hmmm. Dug.” Iz glavnog hola skrenuli su u salon sa širom razmaknutim zavesama, preplavljen suncem. Svetlost je odavno prodrla u tapacirung i prijatno ga izbledila. Tu su bile i ruže; virile su iz porcelanskih i kristalnih vaza. Iv se spustila na sofu i udahnula miris. „Recimo da mi je drago što sam na zemlji, drago mi je što sam ovde. Pričaj mi o svima, Bene. Kako ti je sestra?”

„Bri je divno. Planirala je da te sačeka na aerodromu, ali najmlađe dete se prehladilo.” Izabrao je bocu suvog vermuta i nasuo preko leda. Jedna od njegovih najvećih čari bila je što nikada nije zaboravljao šta žene vole.

„Posle svih ovih godina i dalje mi je teško da zamislim svoju sestru kao majku - pogotovo kao majku četvero dece.” „Donela sam Krisino pismo, naredila mi je da ga lično uručim. Ona, u stvari, želi kompletan izveštaj o svom kumčetu.”

„Koje beše njeno? A, Kamila! Iz prve ruke mogu da ti kažem da je pravi đavolak. Prosto izluđuje braću.”

„Za to sestre i služe.” Uzela je piće uz osmeh. „A Riv?” „On je dobro, mada je očigledno da bi se mnogo bolje osećao kad bi sve vreme bili u Americi, na onoj njegovoj farmi. Uradili su i neke prilično neverovatne stvari i s farmicom ovde, ali Bri je i dalje zvanična domćica u Kordini. Riv bi najviše voleo da se Aleks oženi i da sve te dužnosti predu na njegovu suprugu.”

„Ili da se ti oženiš.” Ispijala je piće posmatrajući ga preko ivice čaše. „Kada bi ti stisnuo petlju, Bri bi se oslobodila nekih odgovornosti.”

„Volim ja nju, ali ne toliko.” Izvalivši se na sofi, ispružio je duge noge sa sve čizmama.

„Onda glasine o ledi Alis Vintrop nisu tačne? Ili je najsvežija bila uvažena Džesika Mensfild?”

„Divne devojke”, nonšalantno je rekao. „Primećujem da si dovoljno uvidavna da ne pominješ kontesu od Milana.” „Ona je deset godina starija od tebe.” Zvučala je kao tetka koja pridikuje, ali se nasmejala. „A ja sam uvek uvidavna.” „A šta je s tobom, Iv?” Benet je bio majstor za izvrđavanje kad stvari postanu previše lične. „Kako neko ko izgleda kao ti uspeva da drži muškarce na udaljenosti?”

„Karate. Crni pojas, sedmi dan.”

„Da. To sam zaboravio.”

„Zar? Oborila sam te dva puta.”

„A, ne. Bilo je to samo jednom.” Prebacio je ruku preko naslona sofe i izgledao baš onako kakav je i bio - arogantan, prijatan i samopouzdan. „A i tad sam te pustio.”

„Bilo je dvaput.” Uzela je još jedan gutljaj. „A ti si bio besan.”

„Sreća”, odlučno je izgovorio. „Budući da sam džentlmen, ne bih mogao da povredim ženu.”

„Koješta!”

„Draga moja, jednom davno zamalo da izgubiš tu tvoju divnu glavu.”

„Vaše visočanstvo”, rekla je i nasmejala mu se, „prestanete da budete džentlmen čim počne takmičenje. Da si mogao prvi da me baciš na zemlju, to bi i uradio.”

To je bilo vrlo istinito. „Hoćeš da probaš ponovo?” Izazov je bio nešto što ona nikada nije ni mogla ni htela da odbije. Iv je uzela poslednji gutljaj vermuta i ustala. „Na usluzi.”

Benet je ustao i nogom odgurao sto od kauča. Zabacivši raščupanu kosu rukom, začkiljio je očima. „Sada bi, koliko se sećam, trebalo da ti priđem s leđa i uhvatim te... baš ovde.” Čvrsto ju je uhvatio ispod grudi mišićavom rukom. „Onda...”

Prekinula ga je zahvatom koji mu je oduzeo tlo pod nogama. Pao je pravo na leđa. „Da.” Protrljala je dlanove pogledavši prema njemu. „Sećam se da je baš ovako bilo.” „Nisam bio spreman.” Oslonio se na lakat.

„Sve je pošteno, vaše visočanstvo.” Klekla je pored njega sa osmehom. „Jesam li te povredila?”

„Samo moj ponos”, promrmljao je povukavši je za kosu. Kada je Aleksandar ušao, ugledao je brata kako leži na turskom tepihu s rukom nedolično upletenom u Ivin pramen tamne kose. Lica su im bila blizu; smejali su se, a tela su im se blago dodirivala. Stisnuo je vilice.

„Izvinjavam se što prekidam.”

Čuvši ga, Benet se tromo okrenuo, a Iv odmah ispravila. Izgledao je baš onako kako ga se sećala: tamna, gusta, kovrdžava kosa padala mu je niz vrat i pokrivala uši. Nije se smejavao, mada ga je retko kad viđala da se smeje, sa strogim i lepim licem. Kraljevsko dostojanstvo mu je baš pristajalo. Iako je to mrzela, morala je to da prizna. Mogao je biti lice s portreta kojih se sećala iz galerije palate - jasno definisane, visoke jagodične kosti, taman ten i glatka koža. I oči su mu bile tamne, skoro kao i kosa, a upravo su odavale neodobravanje, baš kao i njegove pune, izvajane usne, trenutno stisnute. Kao i uvek, imao je vojničko držanje i besprekornu

garderobu.

Osećala se raščupano, neuredno zbog putovanja i glupo. „Iv mi je davala još jednu lekciju iz borilačkih veština.” Benet je ustao, uzeo Iv za ruku i pomogao joj da ustane. „Osvojio sam drugo mesto. Ponovo.”

„To vidim.” Njegov naklon je bio zvaničan i jedva uctiv. „Gospođice Hamilton.”

Poklonila se, ali ovoga puta joj u očima nije bilo ni sjaja ni vedrine. „Vaše visočanstvo.”

„Izvinjavam se što nisam mogao da vas sačekam na aerodromu. Nadam se da vam je let bio prijatan.”

„Divan.”

„Možda biste želeli da se osvežite pre nego što porazgovaramo zbog čega sam vas pozvao.”

To ju je ohrabrilo. I nadao se da hoće. Sagla i uzela svoju pismotorbicu koju je ostavila na sofi. „Radije bih da najpre završimo posao.”

„Kako god želite. Popećemo se u moju kancelariju. Benete, zar ne držiš danas govor u Konjičkom društvu?”

„Tek za nekoliko sati.” Okrenuo se i prijateljski poljubio Iv u nos, namignuvši joj tako da samo ona vidi, na čemu mu je bila zahvalna. „Vidimo se na večeri. Obuci nešto zapanjujuće, važi?”

„Naravno.” Osmeh joj je izbledeo kada se ponovo okrenula Aleksandru. „Vaše visočanstvo?”

Nagnuvši glavu, pokazao joj je ka izlazu iz sobe.

Popeli su se uza stepenice u tišini. Bio je ljut. Iv je to primetila, ali nije mogla da razume zašto. Iako su prošle dve godine od njihovog poslednjeg susreta, bio je krut i neprijatan prema njoj, kao i uvek. Zbog toga što je Amerikanka? -pitala se. Ne, i Riv Makgi je Amerikanac, a on se oženio Aleksandrovom sestrom. Zato što radi u pozorištu?

Ivine usne blago su se iskrivile na tu pomisao. To bi baš ličilo na njega. Kordina se hvalila jednim od najboljih pozorišnih kompleksa na svetu u Centru lepih umetnosti, ali Aleksandar je lako mogao da prezire i pozorišne umetnike. Zbacivši glavu, ušla je u kancelariju ispred njega.

„Kafa?”

„Ne, hvala.”

„Molim vas, sedite.”

To je i uradila, ali je potpuno ispravila leđa. Kancelarija je ličila na njega - elegantni konzervativni stil. Nije bilo nabora niti karnera. Osećao se samo miris kafe i kože. Nameštaj je bio star i uglačan, prostirka debela i izbledela od upotrebe. Visoka staklena vrata vodila su na terasu, ali trenutno su bila zatvorena, kao da nije želeo da čuje

zvuk mora ili da oseti mirise iz bašte.

Znaci bogatstva nisu je zaplašili. I sama potiče iz bogate porodice, a stekla je i lično malo bogatstvo. Zbog formalne atmosfere, sedela je ukočeno i čekala napad.

„Da li je vaša sestra dobro?” Aleksandar je izvadio cigaretu i podigao obrvu.

Iv je klimnula glavom i sačekala dok pripali šibicom. „Ona je vrlo dobro. Planira da provede neko vreme s Gabrijelinom porodicom kada se vrate u Ameriku. Benet mi je rekao da je jedno dete bolesno.”

„Dorijan. Prehlađen je.” Po prvi put se raznežio. Od sve sestrine dece, najmlađe mu je najviše priraslo za srce. „Nije lako naterati ga da leži.”

„Volela bih da ih vidim pre nego što krenem. Nisam ih videla otkako je Dorijan kršten.”

„Pre dve godine.” Sećao se, možda i previše dobro. „Siguran sam da možemo organizovati da posetite farmu.” Kada su joj se usne iskrivile u osmeh, povukao se. Više nije bio popustljiviji ujak, ili bar poznanik, već princ. „Moj otac nije tu. Rekao je da vas pozdravim ako se ne vrati pre nego što odete.”

„Pročitala sam da je u Parizu.”

„Da.” Zatvorio je vrata priči o državnim poslovima a da ih uopšte nije ni odškrinuo. „Hvala vam što ste došli pošto ja trenutno nisam u mogućnosti da putujem. Da li vas je moj sekretar obavestio o mom predlogu?”

„Da.” Posao, podsetila se Iv. Prijatni razgovori, kakvi god da su bili, završeni su. „Voleli biste da dovedem svoju trupu u Kordinu na mesečno gostovanje u Centru lepih umetnosti. Prihod od predstava išao bi u kasu Udruženja za pomoć hendikepiranoj deci.”

„Tako je.”

„Oprostite, vaše visočanstvo, stekla sam utisak da je princeza Gabrijela zadužena za sve dobrotvorne aktivnosti.”

„I jeste, ali ja sam predsednik Centra lepih umetnosti, tako da na ovome radimo zajedno.” Toliko je bar objasnio. „Gabrijela je videla predstave vaše trupe u Americi i oduševila se. Pomislila je da bi, pošto Kordina ima tako jake veze sa Sjedinjenim Državama, nastup američkih glumaca ovde pomogao da obezbedimo sredstva za Udruženje za pomoć hendikepiranoj deci, koja su nam trenutno očajnički potrebna.”

„Dakle, ovo je njena ideja.”

„Ideja koju sam odlučio da prihvatim nakon malo razgovora i

razmatranja.”

„Shvatam.” Počela je da kucka noktom po rukohvatu stolice. „To znači da ste imali određene rezerve.”

„Nikada nisam video nastup vaše trupe.” Blago se zabacio u stolici i dunuo pramen dima. „U Centru su već gostovali umetnici iz Amerike, ali nikada toliko dugo ili kao uvod za PHD-ov bal.”

„Možda biste želeli da organizujete probnu predstavu.” Usne su mu se zainteresovano razvukle u blagi osmeh. „Upravo to mi je palo na pamet.”

„Mislim da neće moći.” Ustala je i sa zadovoljstvom primetila da su maniri i njega naveli da ustane. „Trupa Hamilton je za manje od pet godina stekla odobrenje i kritike i publike. Poznati smo po savršenom izvođenju pa nema potrebe za probnim predstavama ni u vašoj, ni u bilo kojoj drugoj državi. Ako odlučim da dovedem svoju truppu ovde, biće to iz poštovanja prema PHD-u i Gabrijeli.”

Posmatrao ju je dok je govorila. Za sedam godina je od naivnog devojčurka postala samouverena žena. Začuđujuće, a postala je i lepša. Ten joj je bio besprekoran, koža bleđa, sa rozikastim tragovima na vrhovima jagodica. Njeno lice imalo je oblik dijamanta, zapanjujuće poput dragog kamena, s punim usnama i krupnim, lirskim, plavim očima. Krunisala ga je gusta tamna kosa koja pada preko ramena, trenutno pomalo zamršena.

Zbog besa se ispravila, ali telo joj je ipak delovalo krhko, ili se tako samo činilo. Pitao se, previše često se pitao, kakav bi osećaj bio da je privije uz sebe.

Čak i u ljutnji, u glasu je nosila spor, razvučeni tekšaški akcent, koji je zbog nje naučio da prepoznaje. Lagano je lebdeo iznad njegove kože dok nije osetio stezanje u stomaku. Aleksandar je pažljivo ugasio cigaretu, oslanjajući se na samokontrolu koju je mukotrpno razvijao ceo život. „Da li ste završili, gospođice Hamilton?”

„Iv, pobogu. Znamo se godinama.” Nestrljivo je otišla do vrata balkona i širom ih otvorila. Pošto je bila okrenuta prema balkonu, nije primetila da je Aleksandar podigao obrve i kratko se nasmejao zbog njenog kršenja protokola.

„Iv”, rekao je i zastao na trenutak, ostavivši da njeno ime visi u vazduhu. „Mislim da smo se pogrešno razumeli. Ne kritikujem vašu truppu. To bi bilo teško jer, kao što sam rekao, nikada nisam video nijedan nastup.”

„Ako ovako nastavite, nikad i nećete.”

„Onda bih morao da se suočim s Gabrijelinim besom. Radije ne bih. Sedite.” Kada se samo okrenula i pogledala ga, obuzdao je urođeni nagon za izdavanjem naredbi i pokazao prema stolici. „Molim vas.”

Poslušala je, ali je ostavila vrata balkona otvorena. More jedva da

se čulo. Iz bašte je dopirao miris ruža, vanile i mirođije. „Evo, sedam”, rekla je i prekrstila noge.

Nije mu se sviđalo takvo odsečno ponašanje, ali divio se njenoj nezavisnosti. Aleksandar na trenutak nije bio siguran kako to uopšte može da ide jedno s drugim. Bio je siguran da ona u njemu izaziva nešto više od ljubavnosti, kao i uvek. Polako je ponovo seo i pogledao je.

„Kao član kraljevske porodice i predsednik Centra lepih umetnosti, moram da budem vrlo diskretan i veoma oprezan pri izboru učesnika. U ovom slučaju, verujem Gabrijelinoj preporuci. Da li možemo da se dogovorimo?”

„Možda.” Iv je bila krajnje poslovna žena. Lična osećanja nikada nisu uticala na njene odluke pa neće ni sada. „Moraću ponovo da pogledam pozorište i proverim kapacitete. Moraću ugovorom da obezbedim da moja trupa i ja imamo umetničku slobodu i adekvatan smeštaj tokom gostovanja. Pošto će predstave biti u dobrotorne svrhe, o honoraru i troškovima možemo da pregovaramo. Međutim, što se tiče umetničkog dela, nema pregovora.”

„Postaraću se da za vas organizuju obilazak Centra. Naši i vaši advokati mogu da se postaraju za ugovor. A sa umetničkog stanovišta...” Prekrstio je prste na stolu. „Pošto ste umetnica, poštovaću vaš izbor, ali nemam nameru da vam slepo verujem. Ideja je da vaša trupa odigra četiri predstave, po jednu svake nedelje. Centar mora da odobri sadržaj.” „Odnosno vi.”

Slegao je ramenima, nemarno i vladarski. „Ako vam se tako sviđa.”

Nije joj se sviđalo i nije više htela da se pretvara. „Kakve su vaše kvalifikacije?”

„Oprostite?”

„Šta znate o pozorištu? Vi ste, koliko znam, političar.” To je izgovorila s dozom podrugljivog prezira. „Zašto bih svoju trupu dovodila ovamo, hiljade kilometara daleko od kuće, za delić onoga što obično zarađujemo, samo da biste vi birali šta ćemo izvoditi?”

Bes nikada nije mogao lako da obuzda, ali posle mnogo godina posvećenosti i odlučnosti, naučio je da ga kanališe. To je sada uradio ne odvajajući pogled od nje. „Jer nastup u Centru lepih umetnosti u Kordini, na zahtev kraljevske porodice, predstavlja priliku za napredak u karijeri, i bilo bi vrlo neozbiljno da je odbacite. Ne mislim da ste neozbiljna žena, Iv.”

„Nisam.” Ponovo je ustala, ali lagano, i sačekala da i on ustane s druge strane stola. „Prvo ću pogledati pozorište i razmisliću o tome pre nego što

budem pitala i članove trupe.”

„Zar trupu ne vodite vi?”

Nakrivila je glavu i uvojak kose pao joj je preko oka. Sklonila ga je rukom. „Zaboravljate da je Amerika demokratska država, vaše visočanstvo. Ja ljudima ne izdajem zapovesti. Ako mi kapaciteti budu odgovarali i članovi moje trupe se slože, razgovaraćemo o ugovorima. Sada bih volela da se raspakujem i presvučem pre večere, ako nije problem.” „Neko će vas ispratiti do vaših odaja.”

„Znam gde su.” Zastala je na vratima, okrenula se i arogantno poklonila. „Vaše visočanstvo.”

„Iv.” Primetio je kako je isturila bradu. Jednog dana, pomislio je, neko će je takvu prihvatiti. „Dobro došla u Kordinu!”

Nikad nije bila nepristojna osoba. Iv je uveravala sebe u to dok je birala haljinu za večeru. Zapravo, skoro svi su je smatrali srdačnom. Istina, ponekad je bila naporna, naročito na poslu, ali oduvek je smatrala da joj je to u krvi. Ali nije bila nepristojna. Osim sa Aleksandrom.

Sam je to tražio - reče sebi dok se uvlačila u tesnu, svilenu haljinu bez bretela, vesele plave boje. On je tako distanciran i nadmen. To ne mora da toleriše, bio on naslednik trona ili ne, jer ovo nije igra princa i siromaha. Možda joj poreklo nije kraljevsko, ali je besprekorno.

Išla je u najbolje škole. Možda ih je mrzela, ali je išla u njih. Celog života je zabavljala bogate, moćne i uticajne, i oni su zabavljali nju. I postala je uspešna. Ne zahvaljujući porodici, već sopstvenim veštinama.

Istina, rano je otkrila da njena ambicija da bude glumica nije baš unosna ali njena ljubav prema pozorištu nije izbledela. Tu su i njene urođene sposobnosti za poslovanje i organizaciju. Pozorišna trupa *Hamilton* nastala je i procvetala. Nimalo nije uvažavala Aleksandra Velikog koji se pojavljuje i ponaša kao da joj čini uslugu što im dozvoljava da nastupaju u njegovom Centru.

Nastupali su već u Linkolnovom centru, Kenedijevom centru i Forumu Marka Tejpera i dobili odlične kritike.

Naporno je radila da bi pronašla najbolje, razvila talente, proširila vidike, a on se pojavio i graciozno klimnuo glavom. Mršteći se, zakopčala je debelu, zlatnu ogrlicu oko vrata. Pozorišnoj trupi *Hamilton* nije potrebno njegovo odobrenje, graciozno ili ne.

Ni njoj nije potrebno njegovo odobrenje, a ni njegov prokleti kraljevski pečat. Ipak, ispala bi veoma glupa kad bi odbila da nastupa u Kordini.

Iv je uzela četku i provukla je kroz kosu. Tada je primetila da je

stavila samo jednu mindušu. On me izluđuje, zaključila je i na toaletnom stočiću pronašla safirnu mindušu u obliku suze.

Zašto Ben nije predsednik centra? Zašto Bri i dalje nije zadužena za to? S njima je sve jednostavno i opušteno. Posao bi i s njima, ako odluči da ga prihvati, obavila profesionalno, ali bez propratne glavobolje. Šta je to kod Aleksandra što je toliko iritira?

Iv je stavila i drugu mindušu i namrštila se ugledavši svoj odraz u ogledalu. I dalje se sećala kad ga je prvi put srela. Imala je dvadeset godina. Iako je svega nekoliko godina stariji, izgledao je veoma zrelo i vrlo ugladeno. Benet ju je na balu pozvao na prvi ples, ali ona je gledala u Aleksandra. Tada je bila sklona maštanju, priznala je Iv, zamišljajući ga kao princa koji spasava dame u nevolji i ubija zmajeve. Imao je mač, doduše paradni, ali ona je zamišljala kako ga koristi.

Zaljubljenost je došla brzo, a tako je i nestala, hvala bogu. Možda je bila sklona maštanju, ali, kao što je i sam Aleksandar rekao, nije neozbiljna. Nijedna žena ne poklanja snove užtogljenim muškarcima kojima stalno nešto nije po volji. Bilo joj je lako da preusmeri pažnju na Beneta.

Šteta što se nisu zaljubili, razmišljala je. Princeza Iv. Nasmejavši se u sebi, ispustila je četku. Ne, to se prosto ne uklapa. Na sreću za sve, ona i Benet su se sprijateljili pre nego što su postali nešto drugo.

Vodila je svoju trupu. Bilo je to više od ambicije - bio je to cilj. Posmatrala je prijatelje kako se venčavaju, razvode i ponovo venčavaju, ili samo lutaju iz veze u vezu. Previše često iz čiste dosade. O tome nikada nije morala da brine. Upravljanje družinom oduzimalo bi joj i dvadeset četiri sata dnevno, samo kada bi to dopustila. Ipak, ponekad bi baš tako i bilo, želela ona to ili ne. Kada bi je neko privukao, posao i njena opreznost sprečili bi da to postane preozbiljno. Nije pogrešila. Još ne. A nije ni planirala.

Iv je uzela parfem, naprskala ga na gola ramena i izašla iz sobe.

Uz malo sreće, Benet će se vratiti i izležavaće se u salonu. U njegovom društvu večera neće biti dosadna niti će napetost dugo trajati. Sama njegova pojava donosila je zabavu i opuštenost. Nije zaljubljena u njega, ali ga je zbog toga mnogo volela.

Dok je silazila niza stepenište, nežno je rukom prelazila preko glatke ograde. Toliko ljudi je tuda već silazilo. Kad god bi boravila u palati, razmišljala je o njoj samo kao o neuništivom, večnom mestu. Ako bi bar malo shvatila Aleksandra, možda bi razumela i njegov

ponos.

Međutim, kada je ušla u salon i tamo ga zatekla samog, osetila je napetost. Zastavši na ulazu, prešla je pogledom preko sobe tražeći Beneta.

Blagi bože, ona je divna! Kada se Aleksandar okrenuo, njena pojava ga je udarila poput groma. Nije to bilo ni zbog svile, ni zbog nakita. Mogla je da navuče i džak, opet bi mu ošamutila čula. Bilo je nečega primitivnog, nečega uznemirujuće prirodnog u njenoj mračnoj, intenzivnoj seksualnosti koja se graničila s vrelinom, nešto što bi čoveka zabolelo pri samom pogledu. To je bilo u njoj i kada je bila devojčica. Aleksandar je zaključio da je s tim rođena i proklinjao ju je zbog toga.

Telo mu se ukrutilo, a lice poprimilo hladan izraz kad je video da joj pogled luta po sobi. Znao je da traži Beneta, da mu se nada.

„Moj brat se zadržao.” Stajao je leđima okrenut uglačanom kaminu. Taman smoking bio mu je u isto vreme i komotan i sputavajući. „Večeraćemo sami.”

Iv je zastala u mestu kao da je svaki sledeći korak obaveza koju će nevoljno ispuniti. „Ne morate se truditi zbog mene, vaše visočanstvo. Nije nikakav problem da večeram u svojoj sobi ako imate druge planove.”

„Vi ste moj gost. Moja obaveza je da večeram s vama.” Okrenuo se da bi nasuo piće. „Uđite, Iv. Obecavam vam da se nećemo rvati po podu.”

„Sigurno sam da nećemo”, rekla je podjednako ljubazno. Približivši mu se, pružila je ruku da uzme piće. „I nismo se rvali. Ja sam njega oborila.”

Namerno je spustio pogled. Bila je izrazito vitka, visoka malo iznad njegovog ramena. Uopšte nije verovao da je fizički savladala njegovog visokog, atletski građenog brata. S druge strane, emotivna reakcija na takvu pomisao bila je sasvim druga piica. „Svaka čast! Onda obećavam da vam neću dati priliku da me bacite. Da li vam sobe odgovaraju?” „Savršene su, kao i uvek. Koliko se sećam, retko kad imate slobodno veče kod kuće. Kako to da večeras nemate službene svećane večere i zvanične dužnosti?”

Ponovo ju je pogledao. Prigušeno svetlo davalo je njenoj koži satenski sjaj. Možda je i na dodir poput svile. „Ako vam je po volji, našu večeru možete smatrati zvaničnom dužnošću.”

„Možda i jeste.” Posmatrala ga je preko oboda čaše dok je ispijala piće. „Dobro, vaše visočanstvo, da li ćemo imati ućtiv razgovor i pričati o međunarodnoj politici?”

„Razgovor o politici za večerom ubija apetit. Posebno ako postoji neslaganje.”

„To je istina. O mnogim stvarima se nikada nismo složili. Onda samo učtiv razgovor.” Ona je školovana za ovo, baš kao i on. Odšelala je do vaze s ružama i počela da miluje latice. „Čitala sam da ste nekoliko nedelja tokom zime bili u Švajcarskoj. Kako je bilo na skijanju?”

„Odlično.” Nije dodao zašto je tamo bio niti je pomenuo sate koje je proveo na sastancima i zvaničnim razgovorima. Pokušao je da ne gleda u njene duge, tanke prste dok dodiruju tamnocrvene latice ruža. „Da li vi skijate?”

„Povremeno, u Koloradu.” Pokreti njenih ramena bili su nemarni i uzdržani. Kako bi mogla da očekuje da on razume da ona nema vremena za dokone razbibrige i putovanja iz zadovoljstva? „Nisam bila u Švajcarskoj otkako sam završila školu. Pošto sam iz Hjustona, više volim letnje sportove.” „Na primer?”

„Plivanje.”

„Onda mi je zadovoljstvo da vam saopštim da vam je tokom vašeg boravka naš bazen na raspolaganju.”

„Hvala.” Tišina. Iv je odmah osetila kad se pojavila napetost. „Izgleda da smo izašli iz okvira učtivog razgovora, a nismo čak ni večerali.”

„Onda bi možda trebalo.” Pružio joj je ruku i, iako je oklevala, Iv se obema uhvatila za njegovu. „Kuvar se setio da su vam se posebno svideli *poisson bonne femme*.” „Zaista? Baš lepo.” Opustila se dovoljno da mu se nasmeši. „Koliko se ja sećam, mnogo više mi se dopao njegov čokoladni krem u činiji. Izluđivala sam kuvaricu svoga oca dok nije napravila odgovarajuću kopiju.”

„Onda bi trebalo da budete zadovoljni večerašnjim desertom.”

„Ugojiću se”, dodala je, a potom zastala na ulazu u trpezariju. „Oduvek sam se divila ovoj prostoriji”, promrmljala je Iv. „Tako je besmrtna, večna.” Ponovo je osmotrila dva ogromna lustera kako bacaju svetlost na ogroman sto i savršeno uglačane podove. Veličina prostorije nije je zastrašila, iako je za sto moglo da sedne više od stotine ljudi.

Obično su joj se više sviđale udobne, malo intimnije prostorije, ali ova je odisala ogromnom moći. Pošto je odrasla uz nju, moć je bila nešto što je očekivala i poštovala. Više ju je fascinirala sama drevnost trpezarije. Kad bi se sasvim primirila i ne bi progovarala ni reč, činilo bi joj se da čuje razgovore koji su se tu vodili vekovima.

„Kada sam prvi put večerala ovde, tresla sam se kao prut.” „Zaista?” Zainteresovao se i nije je uveo unutra, već je zastao na ulazu. „Sećam se da ste bili prilično pribrani.” „O, uvek sam se dobro pretvarala, ali sam, u stvari, bila prestrašena. Eto mene, tek završila školu, a večeram u palati.”

¹Riblji fileti na ženski način.

„A sad...”

Nije bila sigurna zašto je to uradila, ali izvukla je ruku iz njegove.

„Više ne idem u školu - već neko vreme.”

Za stolom su bila postavljena dva mesta s velikim svećnjacima i svežim cvećem. Iv je sela sa strane i ostavila prednje čelo Aleksandru. Kada su zauzeli mesta, sluga je nasuo vino.

„Čudno izgleda”, rekla je trenutak kasnije. „Kad god sam ovde ranije dolazila, palata je bila puna ljudi.”

„Otkako su se preselili na farmu, odnosno farme”, ispravio se, „Gabrijela i Riv sad retko borave ovde. Vreme provode malo u njenoj, malo u njegovoj državi.”

„Da li su srećni?”

Namrštio se podigavši čašu. „Srećni?”

„Da, srećni, znate. To je negde na dnu spiska posle dužnosti i obaveza.”

U tišini je sačekao da serviraju tanjire s hladnim jastogom. Previše se približila opasnoj granici svojom hijerarhijom. On nikada nije imao ni pravo ni mogućnost da sreću stavi ispred dužnosti, niti osećanja ispred obaveza. „Moja sestra se ne žali. Voli svog supruga, decu i svoju državu.” „To nije isto.”

„Članovi porodice daju sve od sebe da umanje njene dužnosti.”

„Divno je, zar ne, što, posle užasnog perioda kroz koji je prošla, sad ima sve.” Videla je kako su mu prsti pobeleli stiskajući viljušku i odmah posegla za njegovom rukom. „Žao mi je. Iako je prošlo toliko vremena, sigurno je teško razmišljati o tome.”

Na trenutak nije rekao ništa, već samo spustio pogled na njenu belu, tanku ruku koja je pokrivala njegovu. Bilo mu je lakše. Nikada to ne bi očekivao. Da je moguće, okrenuo bi šaku i stisnuo bi je. „Uvek će biti teško razmišljati o tome i nemoguće zaboraviti da ste i vi učestvovali u spasavanju moje sestre i moga brata.”

„Samo sam otrčala po pomoć.”

„Bili ste pribrani. U suprotnom, izgubili bismo i nju i njega.” „Ni ja to nikada neću zaboraviti.” Shvativši da joj je ruka i dalje na njegovoj, Iv ju je sklonila i uposlila je uzimanjem čaše vina. „I dalje vidim lice te žene.”

„Debokove ljubavnice?”

To je izgovorio s toliko jedva savladanog besa da se naježila. „Da. Pamtim je kako drži pištolj uperen u Bri. Tada sam shvatila da u palatama nije baš kao u bajkama. Sigurna sam da vam je svima drago što su ona, Lube i Debok u zatvoru.” „I ostaće tamo. Ali Debok je opet povlačio svoje poteze i iz zatvora.”

„Zar to nije gotovo? Benet i ja smo o tome razgovarali, ali...“
„Benetu trebaju časovi diskrecije.“

Planula je, ali je prećutala pošto je posluga sklanjala prethodno i donosila drugo jelo. „Nije otkrio nijednu državnu tajnu. Samo smo se jednom prisećali - baš kao vi i ja sada - da je Debok iz zatvora organizovao Gabrijelinu otmicu preko njene sekretarice i državnog sekretara vašeg oca. Rekao je da neće imati mira sve dok je Debok živ. Rekla sam mu da je to glupost, ali možda nisam bila u pravu.“

„Biti javna ličnost i znači nemati mira.“ Bilo mu je lakše da to prihvati nego da se seti koliko se bespomoćno osećao gledajući kako se njegova sestra bori s traumama i bolom. „Porodica Biset vlada Kordinom generacijama. Sve dok smo na vlasti, imaćemo i neprijatelje. Nisu svi oni u zatvoru, niti će ikada biti.“

Ima tu još nečega, osetila je, ali je znala da je bolje da ne pokušava da primora Aleksandra da joj se poveri. Ako bi htela da sazna, i odlučila da sazna, obratila bi se Benetu. „Zvuči kao da su obični smrtnici blagosloveni, vaše visočanstvo.“

„Da.“ Podigao je viljušku uz osmeh koji nije razumela.

Večera je protekla u veoma prijateljskoj atmosferi, mnogo više nego što je Iv očekivala. Ipak, on se nije opustio. Čudila se tome dok su se obroci lagano nizali do deserta i kafe. Bio je prijatan i ljubazan - i primetno nervozan. Htela je da pomogne, da odagna napetost koja se toliko očigledno primećivala u položaju njegovih ramena, ali on je bio čovek koji ne prihvata pomoć od neznanca.

Jednog dana će vladati i rođen je za to. Kordina je bila mala država iz bajke, ali, kao i u bajkama, ni intrige i nemiri nisu bili daleko. Sudbinu je prihvatao kao teret. Zbog svog porekla i vaspitanja, bilo joj je teško da shvati zašto, pa je često, možda i previše često, videla samo njegovu nepokolebljivu spoljašnjost.

Bar se nisu svađali, mislila je dok se zanimala desertom. Zapravo, s Aleksandrom se čovek i ne može posvađati - može samo da besni i udara u kameni zid.

„Ovo je bilo divno. Vaš kuvar je s vremenom sve bolji.“

„Biće mu drago da to čuje.“ Želeo je da ona bude tu, samo da sedi s njim i da razgovaraju o nekim nebitnim stvarima. Tokom proteklog sata skoro da je zaboravio pod kakvim se pritiskom nalazi. To nije ličilo na njega, ali pomisao na to da mora da se vrati gore, u svoje prostorije, svom poslu, nije mu bila prijatna. „Ako niste umorni...“

„Niste sve pojeli, zar ne?“ Benet je upao i privukao stolicu pored Iv. „Jesi li završila?“ Ne sačekavši odgovor, uzeo je ostatak njenog deserta. „Ne

smem ni da pomislim na hranu koju su meni tutnuli. Sanjao sam vas ovde dok sam jeo gumenu piletinu.”

„Ne izgledaš mi izgladnelo”, primetila je Iv i osmehnula mu se. „Glavno jelo bilo je izvrsno.”

„Oduvek si imala tu zlobnu crtu. Dobro, kad završim ovo, hajdemo napolje. Potrebna mi je bašta i lepa žena posle više sati provedenih na tom dosadnom sastanku.”

„Onda me vas dvoje izvinite.” Aleksandar je ustao. „Ostaviću vas nasamo.”

„Prošetaj s nama, Alekse”, pozvao ga je Benet. „Evo, samo da pojedem i ostatak tvog musa.”

„Ne mogu večeras. Radim.”

„Uvek radiš”, promrmlja Benet. Uzeo je Aleksandrov desert dok je Iv posmatrala princa kako odlazi. Nije znala zašto, ali osetila je potrebu da krene za njim. Odagnavši taj osećaj, okrenula se Benetu i nasmejala se.

Poglavlje 2

Kada mi je Aleksandar obećao vodiča, nisam očekivala da ćeš to biti ti.”

Njeno visočanstvo Gabrijela od Kordine nasmejala se otvorivši sporedna vrata. „Naša porodica je zadužena za Centar od njegovog osnivanja. Zapravo, mislim da bi Aleks voleo da bude tvoj vodič da mu raspored nije toliko gust.”

Iv na to ništa nije rekla - užtogljeni Aleksandar više voli da se bavi gomilom papira i dosadnim sastancima nego da provede sat s njom. „Mrzim što se ponavljam, Bri, ali divno izgledaš.”

„Samo se ti ponavlaj”, rekla joj je Gabrijela. „Kada neko ima četvero dece, potrebna mu je sva moralna podrška koju možeš da dobije.” Njena tamna kosa bila je podignuta u urednu, jednostavnu punđu, a jednostavni beli komplet vrlo pažljivo skrojen. Bila je princeza svakim delićem sebe. Iv je ipak smatrala da niko ne bi poverovao da je rodila četvero dece kada bi je video tako mladu i vitku. „A ti”, nastavila je, zastavši na trenutak da osmotri sestru svoje najbolje prijateljice. „Sećam se kad sam te videla prvi put. Pomislila sam: *'Kako divno dete!* Sada si divna žena. Kris je skoro prestala da brine za tebe?”

„Nekad sam to mrzela.” Od srca bi se nasmejala kad god se seti kako je ratovala sa sestrom tokom svoje duge, buntovničke mladosti. „Sad, kad sam starija, zatičem sebe kako se nadam da ona nikada neće potpuno prestati da brine. To je tako prijatno. Zar nije čudno što nam, kako starimo, porodica sve više znači?”

„Ne znam šta bih bez svoje porodice. Onih nekoliko meseci nisam mogla da ih se setim, nisam mogla ničega da se setim...” Gabrijela je zastala odmahnuvši glavom. „To me je naučilo da ništa ne uzimam zdravo za gotovo. Dobro.” Duboko je udahнула i osvrnula se oko sebe. „Šta bi prvo volela da vidiš?”

„Idemo na brzinu iza pozornice - do garderobe. Ja ću proveriti rasvetu. Ako stvari ne funkcionišu iza scene, nije važno kako je na sceni.”

„Znaš šta radiš, zar ne?”

„Nadam se.”

Provele su oko sat iza bine. Iv se pela uza stepenice, zavlačila u ostave, pregledala opremu. Kao što je i pretpostavila, sve je bilo vrhunsko. Centar lepih umetnosti bio je porodična zadužbina, sagrađen u ime Gabrijeline majke. Porodica Biset ga je s ljubavlju

učinila jednim od najboljih pozorišnih kompleksa na svetu.

Iv je osećala kako uzbuđenje u njoj raste. Nastup u Centru nadmašiće sve što su ona ili trupa ikada radili. Već je razmišljala unapred. Publicista trupe provešće dan na terenu promovišući Tenesija Viliijamsa, Nila Sajmona i Artura Milera. Napraviće četiri tipično američke predstave za međunarodnu publiku. Toliko je talentovanih koje može da izabere. Htela je i da se njeno tehničko osoblje brine o osvetljenju, konopcima i rekvizitima.

„Mogu da vidim kako se zakuvava”, promrmlja Gabrijela. „Nikada nisam bila suptilna.” Iv je otišla do sredine pozornice i prepustila se ambijentu.

Atmosfera i vibracije u vazduhu u praznom pozorištu bili su neverovatni. Bilo je savršenstvo za svakog glumca. Skoro da je mogla da oseti miris šminke i znoja. Sedišta su se prostirala pred njom razdvojena s tri široka prolaza s tepihom kraljevske plave boje. Salu su osvetljavali ogromni lusteri, a plafon krasile freske. Sa obe strane nizale su se lože, a u zadnjem delu sale bio je balkon. Čak i izdaleka je videla da su ograde ručno izrezbarene i da se presijavaju. Što je još važnije, svako sedište u sali pružalo je neometani pogled na pozornicu.

„Večeras, ovde se završava, jadno. Sve što smo radili, šta smo pokušali da uradimo, više nije bitno. Sutra sve počinje iznova, a mi - mi nikada nećemo postojati.”

Glas joj je potekao ka uglovima, do poslednjeg reda na balkonu, a onda odjeknuo natrag. Iv se zadovoljno nasmejala.

„Divno.” Ponovo se okrenula Gabrijeli. „Ko god da je bio arhitekta, zaslužuje medalju.”

„Predložiću to svom ocu. Iv, koga si to citirala? Ne mogu da prepoznam.”

„Ne bi ni mogla da prepoznaš. Pisac komada je talenat u usponu.” Brzo je prešla preko toga, ne želeći da prizna da je taj pisac u usponu lično ona. „Bri, pozorište je divno. Želela bih da nekad postavim nešto i na ovu manju pozornicu dole. Nešto ličnije. No, za naše planove, ovo je savršeno.” „O, nadala sam se da ćeš to reći.” Gabrijeline štikle odjekivale su scenom dok je išla prema Iv. „Čekala sam na to otkako smo Aleks i ja došli na tu ideju. Iv, uradićemo nešto veliko, i za tvoju truppu, i za naše države, i za decu.”

„Samo ćemo izvesti nekoliko predstava”, ispravi je Iv, stisnuvši Gabrijelinu ruku. „Više ciljeve ostavljamo tebi i Aleksu. Ako uredimo sve detalje, ugovore i sve pravne začkoljice, videćeš četiri sjajna komada.”

„Računam na to.”

Još jednom je pogledala oko pozornice. Nikada neće nastupati ovde, ali njena trupa hoće. Jednog dana, možda, neki njen komad

prikazaće se i ovde. Skoro se nasmejala zbog te maštarije. „Onda idem kući da prionem na posao.”

„A, ne, ne puštamo te tako brzo. Već sam isplanirala porodičnu večeru na farmi. Sutra uveče. Sada...” Uхватила je Iv pod ruku. „Želim da se vratiš i lenčariš do kraja dana. Kada budeš počela da radiš, nećeš imati prilike za odmor.”

„Da li je to kraljevsko naređenje?”

„Apsolutno.”

„Onda ću jednostavno morati da ga istrpim.”

To nije bilo toliko teško. Dok se mirisni mediteranski povetarac poigravao s listovima palme iznad njene glave, Iv je otkrila da lenčarenje kraj bazena uopšte nije naporno. U mladosti je dosta lenčarila. Životarila, ispravila se Iv. Zapanjilo ju je što je bila zadovoljna ne radeći ništa toliko dugo. Pošto je otkrila da nema ničega lošeg u lenčarenju, još malo je spustila naslon ležaljke. Samo bi bilo šteta napraviti od toga karijeru.

Skoro da je baš to uradila. Bogatstvo, privilegije... Bilo je tako lako sedeti i pustiti druge da rade. Možda bi baš tako nastavila da nije otkrila pozorište. Ono joj je dalo podstrek da od nečega počne, cilj kojem je težila. Nešto što tata, hvala mu, nije mogao da joj omogući. Ili je umela da glumi, ili ne. Iv je otkrila da ume, ali nije se pronašla na pozornici.

Pozorište joj je otvorilo svetove, i svetove u njoj. Bila je vešta; bila je lukava; bila je blagoslovena talentom za organizaciju koji nikada nije koristila tokom studija. Planovi za osnivanje firme i oživljavanje trupe izoštrili su sve te veštine. To ju je naučilo i da rizikuje, da vredno radi, ali pre svega da bude pouzdana. Postojali su ljudi koji su računali na nju, i zbog svoje umetnosti, i zbog svog života. Odgovornost je razmaženu devojčicu preobrtila u vrednu ženu.

Sada joj je data prilika da pokupi nagrade o kojima nije čak ni sanjala. Međunarodno priznanje za njenu trupu. Sve što mora da uradi je da izabere pravi materijal, napravi četiri predstave, postara se za četiri kompleta kostima, četiri kompleta rekvizita, četiri izgleda scene. U međuvremenu, mora da se pobrine za advokate, režisere, prevoz, više od sedamdeset glumaca. I za princa.

Iv je gurnula naočare za sunce uz nos i uzdahnula. Šta je život bez nekoliko izazova?

Nije trebalo da izađe. Pogledavši na sat, Aleksandar je ustanovio da mu je ostalo još dvadeset minuta do sastanka. Nema šta da traži

pored bazena - treba da bude u svojoj kancelariji i da se priprema za sastanak s državnim sekretarom. Trebalo je da zna da se neće sve završiti samo na pitanju da li se gospođica vratila iz Centra, ma koliko ono bilo neobavezno. Trebalo je da zna da neće moći tek tako da se vrati u kancelariju i usredsredi se na posao kad je saznao da je kraj bazena.

Izgedala je kao da spava. Mali, crveni bikini držao joj se nisko na kukovima i visoko na butinama. Odvezala je gornji deo, koji nije spao samo zato što je ležala. Nije mogao da joj vidi oči zbog naočara za sunce, ali uopšte se nije pomerila kad se približio.

Dugo ju je gledao. Koža joj se sijala od ulja koje je nanela maltene na celo telo. Egzotični miris ulja nadmetao se s mirisom cveća. Njena uvijena, mokra i tamna kosa poručila mu je da se nije samo izležavala, već i da je upotrebila bazen. Približivši joj se, video je da je ispod stakala boje ćilibara otvorila oči.

„Trebalo bi da budete pažljiviji. Niste navikli na naše mediteransko sunce.”

Ležala skoro ravno na leđima i zurila u njega. Zaklonio joj je sunce, koje je poput oreola stajalo iznad njegove glave. Trepnula je pokušavši da razbistri vid i misli. Dame u nevolji i zmajevi. Ponovo je pomislila na njih, mada je on izgledao više kao bog nego kao princ.

„Mislila sam da ste izašli.” Naslonila se na lakat zaboravivši na bikini. Kada je spao, zgrabila ga je jednom rukom i opsovala. On je samo stajao dok se ona borila s trakama bikinija i onim što je ostalo od njene smernosti.

„I bio sam. Vaša koža je veoma bela, Iv. Brzo ćete izgoreti.” Palo joj je na pamet da protokol iziskuje da ustane i pokloni se. Bez obzira na protokol, nije izvodljivo klanjati se u bikiniju. Ostala je gde je i bila. „Stavila sam kremu za sunčanje i nisam nameravala da ostanem dugo. Osim toga, život u Hjustonu jača kožu.”

„Ne izgleda tako.” Bez obzira na sastanak s državnim sekretarom, Aleksandar je privukao ležaljku i seo. „Jeste li išli u Centar?”

„Da. Trebalo bi da čestitam vama i vašoj porodici. Tamo je divno.”

„Onda smo se dogovorili da vaša trupa nastupa?” „Pristajem da pregovaram o ugovoru.” Iv je podigla ležaljku da bi bila u sedećem položaju. „Kapaciteti su prvoklasni. Ako možemo da sredimo detalje, svi ćemo dobiti ono što želimo.”

„Ti detalji su za advokate i računovođe”, rekao je odbacujući temu. „Mi treba da se dogovorimo samo oko programa.” Prekrstila je ruke iako je mislila da bi njenom ocu bio zabavan njegov stav prema računovođama. „Dogovorićemo se kada advokati i računovođe kažu svoje.”

„Čini mi se da ste postali veoma poslovna žena.”

„Ne čini vam se, ja jesam poslovna. Zar ne odobravate žene u

poslovnom svetu, vaše visočanstvo?"

„Kordina je napredna država. Kod nas ne postoji polna diskriminacija.”

„Kraljevsko *mi* - promrmljala je skoro nečujno. „Sigurna sam da je to vrlo napredno. Zar vam nije vrućina u tom sakou?” „Duva povetarac.”

„Zar nikada ne otkopčavate poslednje dugme na košulji i ne skidate cipele?”

„Oprostite?”

„Nema veze. Previše me bukvalno shvatate.” Podigla je čašu punča od limuna sa stola kraj nje. Led se istopio, ali je napitak i dalje osvežavao.

„Da li ikada koristite bazen, vaše visočanstvo?”

„Kada mi to vreme dozvoli.”

„Da li ste ikada čuli američku izreku o onome ko radi po ceo dan?”

Mirno je sedeo na vrelom suncu, a na ruci mu je svetlucao prsten od zlata i rubina. Na oči mu je pala senka. „Mislim da jesam.”

„Ali to se ne odnosi na prinčeve?”

„Izvinjavam se što ne mogu da vas zabavim.”

„Ne treba mi zabava.” Ljutito je ustala. Kada je ustao za njom, brećnula se na njega. „O, sedite, molim vas. Sami smo. Zar ne znate da žene zamara kada muškarci skaču na noge svaki put kad i one ustanu?”

Aleksandar je ponovo seo, iznenadivši se što mu je sve ovo zabavno. „Ne.”

„E pa, zamara ih. Moglo bi vam biti od koristi da provedete neko vreme u Americi i naučite kako da se opustite.” „Nisam u položaju da se opuštam”, tiho je rekao, a Iv je osetila da se njen bes ublažava.

„Dobro, mada ne mogu da razumem zašto je to tako i s porodičnim prijateljima. Oprostite mi, vaše visočanstvo. Nemam mnogo strpljenja s nepotrebnim formalnostima.”

„Zašto me onda nikada ne zovete po imenu?” Čuvši pitanje, ponovo se zbunjeno okrenula prema njemu, mršteći se uz osećaj nelagodnosti. „Sami ste rekli, znamo se godinama.”

„Izgleda da sam pogrešila.” Izgovorila je to polako, osećajući da postoji nešto ispod površine. „Uopšte se ne poznajemo.”

„Druge članove moje porodice bez problema oslovljavate imenom, nikad titulom.”

Bio joj je potreban gutljaj pića, ali morala bi da se približi princu da bi ga dohvatila, pa je zbog nečega odustala. „Nije tačno.”

„Pitam se zašto je to tako.” Ustao je i približio joj se, ne skidajući pogled s nje. Kada su bili sasvim blizu, lice do lica, zastao je i ukrutio ruke uz telo. „Ili bi možda trebalo da pitam vas.”

„To nikako ne izgleda prikladno, to je sve.”

Nervoza? Nikada ranije kod nje nije primetio nervozu. Prišao joj je još bliže, zaintrigiran. „Da li sam bio neljubazan?”

„Da... Ne.” Uхватиła je sebe kako se izmakla korak unazad.

„Koje od ta dva?”

„Ne.” Više se nije pomerala, stajala je kao budala. „Uvek ste ljubazni, vaše visočanstvo. Znam da nikada niste imali lepo mišljenje o meni, ali...”

„Zar sam ostavio takav utisak?”

Ponovo joj se približio. Nije čak ni videla da se pomerio.

Iv je pribegla jedinom načinu odbrane koji joj je bio na raspolaganju. Napad! „Jasno i glasno.”

„Onda bi trebalo da se izvinim.” Uzeo joj je ruku i prineo je usnama. Za Iv je to bilo poput groma iz vedrog neba.

„Ne pokušavajte da me šarmirate.” Probala je da izvuče ruku, ali on ju je čvrsto držao.

Nasmejavao se, iznenada, kao što joj je i ruku poljubio, a to ju je učinilo slabijom. Da, nervozna je. Neočekivana ranjivost bila mu je neodoljiva. „Više volite da budem nepristojan?”

„Više volim ono što se očekuje.”

„I ja.” Nešto se pojavilo i nestalo iz njegovog pogleda. Ako je to izazov, obećala je sebi da na njega nikada neće odgovoriti. „Ipak, nije sve uvek očekivano. Povremeno je neočekivano zanimljivo.”

„Nekom zanimljivo, nekom neprijatno.”

Još glasnije se nasmejavao. Po prvi put je videla jamicu u uglu njegovih usana. Iz nekog razloga, prosto nije mogla da odvoji pogled od nje. „Da li vam je zbog mene neprijatno, Iv?”

„Nisam to rekla.” Odvojila je nekako pogled s njegovih usana, ali susret s njegovim pogledom nije bio nimalo umirujući.

„Pocrveneli ste”, promrmljao je i pomilovao je prstom po obrazu.

„To je zbog vrućine”, uspela je da izusti, osetivši pritom kako joj se kolena tresu kada su im se oči srele.

„Mislim da ste u pravu.” I on je osetio: kako cvrči u vazduhu, pucketa, poput udara gromova iznad mora. „Za oboje je pametnije da se rashladimo.”

„Da. Moram da se presvučem. Rekla sam Benetu da ću sići s njim do konjušnice pre večere.”

Aleksandar se odmah povukao. Šta god da je mislila da je pročitala na njegovom licu i očima, to je nestalo. „Onda ću vas pustiti da idete. Francuski ambasador i njegova supruga pridružiće nam se na večeri.”

„Pokušaću da ne srčem.”

U očima mu se pojavio bes, koji je uvek bio negde blizu površine. „Da li ismevate mene ili sebe, Iv?”

„Oboje.”

„Nemojte više biti na suncu.” Okrenuo se i otišao ne osvrćući se.

Iv ga je posmatrala kako se udaljava snažnim, vojničkim korakom. Stresla se, zažmurila i zagnjurila u bazen.

Iv je laknulo kada je saznala da će im se za večerom, osim Beneta, pridružiti i Bri i Riv. Pošto se našla između ambasadora i Riva, osećala se pošteđenom obaveze makar i formalnog razgovora sa Aleksandrom. Kao naslednik, on je bio na čelu stola, a do njega su sedele njegova sestra s jedne i ambasadorova supruga s druge strane.

Večera je bila formalna, ali ne i nepodnošljivo dosadna, kao što se Iv plašila. Ambasador je prosuo brdo anegdota, a svaku je ispričao i pri najmanjem ohrabrenju. Iv se smejala s njim, podsticala ga, a potom ga oduševila tečnim razgovorom na francuskom. Godine koje je provela u školi u Švajcarskoj nisu bile uzalud, sviđale se one njoj ili ne.

„Impresivno”, nazdravio joj je Riv kad mu se okrenula sa osmehom. Godine ga nisu mnogo promenile, pomislila je. Oko slepoočnica je imao malo sedih, ali to je bilo sve. Ne, ispravila se, to nije sve. Sada je opušteniji. Činilo se da je sreća njegov izvor mladosti.

„Kako tvoj francuski?”

„Nikako.” Igrao se parčetom pačetine u nekom jakom i složenom sosu i mislio kako bi mu mnogo bolje legao biftek, poluispečen, na njegovom roštilju. Onda je pogledao u svoju suprugu koja se smejala s Benetom. Koje god da su žrtve podneli, one nisu bile ništa u poređenju s nagradama. „Gabrijela kaže da nemam želju da ga naučim.”

„U pravu je.”

Iv se nasmejala i podigla čašu s vinom. „Jedva čekam da sutra vidim vašu farmu, Rive. Kris mi je rekla da je kuća divna, iako se izgubila kada ste počeli da pričate o pšenici i ovsu. Imate i konje?”

„Sva deca jašu. Čak i Dorijan već sedi na poniju.” Zastao je dok je posluga sklanjala glavno jelo. „Neverovatno je kako brzo uče.”

„Kakav je osećaj?” Još malo se okrenula, nesigurna odakle je pitanje došlo i zašto je zvučalo kao veoma važno. „Hoću da kažem, živeti ovde ili živeti ovde veći deo godine, po dva puta sve sejati, učiti nove običaje?”

Mogao je da se pravi da nije dobro čuo, kao što bi većina ljudi uradila. Mogao je da se našali, kao što bi se većina našalila. Al' je bio istinoljubiv. „Najpre je bilo teško, za oboje. Sada je to dom. Kao i dom u Virdžiniji. Ne mogu da kažem da neću biti srećan kada se Aleks oženi i kada Bri bude imala manje obaveza ovde, ali ja sam se zaljubio u tu ženu, a njena titula je deo nje.”

„To je više od titule, zar ne?”, promrmljala je. Pre nego što je shvatila

šta radi, pre nego što je to mogla da spreči, pogled joj je odlutao do Aleksandra.

„Mnogo više”, složio se Riv, svestan na šta usmerava svoje interesovanje. „A najviše za njega.”

Iv se brzo ponovo pribrala. „Naravno. On će jednog dana biti vladar.”

„Vaspitavan je u tom duhu otkako se rodio.” Da li su Gabrijelini instinkti dobri? - pitao se Riv. Da li postoji varnica koja će se vrlo lako rasplamsati? On je uopšte nije primetio, ali večeras više nije bio toliko siguran. Ako postoji, to za Iv neće biti lak put. Riv je na trenutak razmišljao i ispijao vino, a potom tiho progovorio:

„Ako sam nešto naučio tokom proteklih nekoliko godina, to je da ljudi ne biraju između dužnosti i obaveza i onih koje vole.”

Govorio joj je ono što je već znala, i više nego što je htela da zna. „Ne, sigurna sam da si u pravu.” Da bi ublažila napetost koja se vrlo brzo javila, okrenula se ambasadoru i počela da ga zasmehava.

Zabava uz večeru preselila se u glavni salon, gde su im poslužili kafu i brendi. Računajući da je prošlo dovoljno vremena, Benet je uzeo Iv za ruku. „Vazduha”, šapnuo joj je na uvo.

„Nepristojan si”, prošaputala je.

„Ne, oni će razgovarati još ceo sat. A ja imam pravo, čak sam i obavezan, da i tebe zabavim koliko i ostale. Hajde da izađemo na terasu.”

Pozivu je bilo teško odoljeti. Iv je već znala kako su noći u Kordini primamljive. Bacivši pogled, videla je da Aleksandar i ambasador tiho razgovaraju, a da Riv zabavlja ambasadorovu suprugu.

„Dobro, na minut.”

Iako nijednom nije zastao u govoru, Aleksandar je video kako Iv izlazi na terasu s njegovim bratom.

„Ovako je bolje”, odmah je rekao Benet.

„Večera je bila divna.”

„Bila je fina, mada nekad više volim da pojedem picu i popijem pivo s prijateljima.” Otišao je do ivice i naslonio se na nizak kameni zid. „Što sam stariji, sve manje vremena imam za to.”

„Nije lako, zar ne?”

„Šta?”

„Da budeš to što jesi.”

Uhvatio ju je oko struka. „Ima to svojih prednosti.”

„Ne, nemoj menjati temu. Uvek to radiš.” Iv se odmakla da bi ga osmotrila. Bilo je divno gledati ga: izgledao je zrelije, mnogo zrelije nego što

je dozvoljavao da se vidi.

„Želiš ozbiljan odgovor.” Stavio je ruke u džepove. „Teško je dati ozbiljan odgovor. Oduvek sam onaj koji sam, ono što jesam. Ne, nije uvek jednostavno kad znaš da ti je telohranitelj iza leđa gde god da kreneš, ili da te novinari vrebaju iza svakog ćoška. S tim se borim na svoj način. To mi je donekle dozvoljeno, kao i Gabrijeli. Mi nismo naslednici.” „Da li bi voleo da jesi?”

„Blagi bože, ne!”

Rekao je to toliko brzo i s takvom žestinom da je morala da se nasmeje. „Nisi ljubomoran, zar ne?”

„Teško da je to stvar zavisti. Koliko se ja sećam, Aleks je uvek morao da radi više, da uči više. Da bude jači. Ne, ne bih da sam u njegovoj koži. Zašto pitaš?”

„O, ne znam. Valjda američka fasciniranost kraljevskim poreklom.”

„Predugo nas poznaješ da bi bila fascinirana.” „Poznajem neke od vas.” Odmahnula je glavom i prišla mu. „Sećaš li se one prve noći kada je bio bal, kada smo izašli na jedan od onih visokih, tamnih balkona?”

„Teško da ću zaboraviti tu noć.”

„Tada sam bila fascinirana. Mislila sam da ćeš me poljubiti.”

Nacerio se i upleo pramen njene kose oko prsta. „Nisam imao vremena za to.”

„Ne, na kraju si umesto poljupca dobio metak. Mislila sam da si veliki junak.”

„Bio sam.” Blago ju je obuhvatio oko struka. „Znaš, kad bih sada pokušao da te poljubim, osećao bih se kao da zavodim sestru.”

„Znam.” Opustila se i naslonila mu glavu na rame. „Drago mi je što smo prijatelji, Bene.”

„Da nemaš možda rođaku, polusestru ili mlađu tetku, koje bar malo liče na tebe?”

„Žao mi je.” Nasmejala se i podigla glavu da ga pogleda. „I meni.”

„Benete!”

Iv se na zvuk Aleksandrovog glasa trgla poput deteta uhvaćenog da krade kolačiće iz tegle. Opsovala se tiho zbog toga, a potom stegla pesnice s rukama uz telo.

„Izvinite.” Stajao je na vratima terase s kraljevskom uzdržanošću, tačno na mestu gde mesečina nije dopirala. „Ambasador odlazi.”

„Tako brzo?” Ne uzbuđujući se zbog zajedljivog tona, Benet zagrlila Iv oko ramena. „Dobro, trebalo bi da se oprostim. Hvala za društvo.”

„Nema na čemu.” Kada je ušao unutra, ostala je na terasi, nadajući se da

će Aleksandar poći za njim.

„Ako biste se vratili na trenutak, ambasador bi želeo i od vas da se oprostí. Prilično ste ga općinili za večerom.” „U redu.” Došla je do vrata, ali on se nije pomerio da je propusti. Ovoga puta nije ustuknula, već je ispravila glavu da bi mu videla lice. Bilo je u senkama i samo mu je oči jasno videla. „Još nešto, vaše visoćanstvo?”

„Da, izgleda da ima još nešto.” Uhvatio joj je rukom bradu, što je bilo iznenadujuće za oboje. Dodir je bio nežan, a ipak preteći, ili obećavajući. Međutim, to nije bio dodir ljubavnika. To nije mogao sebi da dozvoli. „Benet je velikodušan i saosećajan čovek, ali uopšte nije diskretan što se tiče žena. Trebalo bi da ga se čuvate.”

Da je to rekao neko drugi, bilo ko drugi, komentar bi joj bio smešan. Kada se srela s Aleksandrovim pogledom, nije joj bilo do smeha. „Čini mi se da me upozoravate kako bih ponovo mogla da se opečem. To nije bilo potrebno ni danas po podne, a *nije* potrebno ni *sada*.” Govorila je sporo i zavodljivo, ali nekako je uspela da zvuči i pomalo hladno. „Možda ste primetili, vaše visoćanstvo, da Amerikanke insistiraju da se same brinu o sebi i da same biraju.”

„Ja ne želim da se brinem o vama.” Da nije bila toliko ljuta, verovatno bi se zbog oštre zajedljivosti u njegovom glasu zgrčila.

„Svi vam možemo biti zahvalni zbog toga.”

„Ako ste zaljubljeni u mog brata...”

„Odakle vam pravo da me tako nešto pitate?”, upitala je Iv. Nije znala odakle se pojavio bes, ni zašto je bio tako žestok, ali je sa svakom reću postajao sve jači. „Moja osećanja prema vašem bratu su *moja* osećanja i to nema nikakve veze s vama.” Reči mržnje komešale su se u njemu. „On mi je brat.” „Ne vladate Benetom, a sigurno je da nada mnom nemate nikakvu vlast. Moja osećanja prema vašem bratu, ili prema bilo kome drugom, jesu *moja* stvar.”

„Ono što se dešava u mom domu, u mojoj porodici, *jeste* i moja stvar.”

„Alekse”, reče Bri prigušenim glasom. Došla je do vrata da bi im skrenula pažnju da su preglasni. „Ambasador čeka.”

Bez reči je sklonio ruku i ušao unutra.

„Brat ti je idiot”, rekla je Iv skoro nećujno.

„U mnogim stvarima.” Bri je saosećajno uzela Iv za ruku. „Udahni duboko, uđi i na trenutak popričaj sa ambasadorom i njegovom suprugom. Onda možeš da se popneš u svoju sobu i šutneš nešto. Tako sam ja nekad radila.”

Iv je stegla zube. „Hvala. Mislim da hoću.”

Poglavlje 3

PRINC BENET UDVARA SE AMERIČKOJ NASLEDNICI

Iv je pročitala naslov dok je pila jutarnju kafu i zamalo se zagrnula. Kada je uspela da progura gutljaj i pogledala još jednom, zakikotala se. Jadni Ben, pomislila je, sve što je trebalo da uradi jeste da pogleda u ženu i eto romanse na naslovnoj strani. Zaboravivši na kroasan, Iv je pročitala tekst:

Iv Hamilton, kćerka milionera T. G. Hamiltona, gošća je kraljevske porodice tokom svog boravka u Kordini. Duga i intimna veza između princa Beneta i gospođice Hamilton počela je pre sedam godina...

Članak je dalje opisivao šta je sve dovelo do neuspelog kidnapovanja princeze i Benetovog ranjavanja. Nije mogla da se ne nasmeje kad je njena uloga istaknuta kao herojska. Bilo joj je zabavno da pročita kako se ona i Benet povremeno sastaju već godinama.

Sastanci, pomislila je smeškajući se. Dobro, bilo je istina da je Benet došao u Hjuston na proslavu njenog dvadeset prvog rođendana. Tad se jedna od njenih najboljih prijateljica ludo zaljubila u njega, što je trajalo oko sedam dana. Zbog njihove prošlosti, pre nekoliko godina zamolili su je da mu bude pratnja na turneji u Vašingtonu. Nekoliko puta je sa sestrom posetila Kordinu. Tu je onda bio i njihov sasvim slučajan susret u Parizu. Prijateljski ručak u kafeu na javnom mestu teško da bi se mogao smatrati sastankom, ali novinari su morali da ga nafiluju.

„Da li će još jedan član kraljevske porodice izabrati supružnika iz Amerike?”

Članak se završavao pitanjem. Samo se vi nadajte, nemo im je odgovorila i odložila novine. O čemu će novinari pisati kada Benet zaista upozna pravu ženu i skradi se? Smejući se u sebi, podigla je meki kroasan. Do tada će Gabrijelina deca dovoljno odrasti da pređu i na njih.

„Zanimljiv tekst?”

Iv je bacila pogled na ulaz u mali solarijum. Trebalo je da zna da je neće pustiti da doručkuje na miru. „Uživam u šali, vaše visočanstvo.” Krenula je da ustane, ali on je odmahnuo rukom pokazavši joj da ponovo sedne.

„Mislite da je ovo smešno?”

„Meni je smešno, ali mislim da Benu postaje zamorno što svaku

ženu kojoj se nasmeši dodaju na spisak njegovih potencijalnih supruga.”

„On o tome i ne razmišlja.” Kao ni Aleksandar, u većini slučajeva. „Ben uživa u skandalima.”

Nasmejala se jer je to rekao bez žestine. Ako je želeo da zaboravi reči izgovorene prethodne noći, bila je i više nego voljna. Provela je dovoljno vremena brinući zbog njih. „A ko ne uživa?” Bolje ga pogledavši, shvatila je da izgleda umorno i malo više napeto. Popustila je saosećajući s njim. „Da li ste doručkovali? Mogu da vam ponudim kafu i kroasane.”

„Jesam, pre nekoliko sati, ali mogao bih da popijem kafu.”

Ustala je i uzela još jednu šoljicu i tacnu s poslužavniku. „Tek je deset sati, a vi izgledate kao da je ceo naporan dan iza vas.”

Ćutao je. Tako su ga naučili. Onda je odustao; ubrzo će se vest ionako naći u svim medijima. „Jutros su stigle vesti iz Pariza. Neko je postavio bombu u ambasadi.”

Prstima je stegla dršku čajnika. „O, bože, vaš otac?” „Nije povređen. Njegova sekretarica ima blaže povrede.” Zastao je. Glas mu je bio miran i ravan kad je nastavio. „Poginuo je Sjuard, pomoćnik ministra.”

„Žao mi je.” Spustila je čajnik da bi mu stavila ruku na rame. „Veoma mi je žao. Zna li se ko je to uradio?”

„Niko nije preuzeo odgovornost. Imamo samo osumnjičene.”

„Da li vaš otac dolazi kući?”

Pogledao je kroz čašu na mesto okupano suncem, gde je cveće bilo u punom cvatu. Život nikada neće biti tako jednostavan, podsetio se. Nikada tako prost i običan. „Posao u Parizu nije završen.”

„Ali...”

„Vратиće se kući kad završi posao.” Podigao je šoljicu i uzeo gutljaj crne, vruće kafe. „Kordina, poput mnogih drugih država, ima čvrst stav u borbi protiv terorizma. Krivce ćemo pronaći.”

„Nadam se.” Odložila je vazdušasti kroasan i zaključila da joj naslov u novinama više nije zabavan. „Zašto toliko nevinih ljudi strada zbog politike drugih?”

Prstima je stegao šoljicu, delimično besno, a delimično razočarano. „U terorizmu nema politike.”

„Ne.” Mnogo toga nije razumela, a još štošta se pravila da ne zna. Ipak, znala je da se zabijanjem glave u pesak samo zamazuju oči. „Ne, naravno da ste u pravu.”

„Sjuard je iza sebe ostavio suprugu i troje dece.”

„O, baš užasno! Da li znaju?”

„Sada moram da odem i da im kažem.”

„Mogu li da pomognem? Mogla bih da pođem sa vama.”

„To nije vaš problem.”

Iv se povukla i nazvala sebe budalom što se oseća povređenom. Kada je ustao, gledala je u kafu ne rekavši nijednu reč.

Zašto sam došao ovde? - pitao se Aleksandar. Osećao je potrebu da joj kaže, da podeli svoju uznemirenost, bes, tugu. Nije mudro da čovek koji mora da vlada oseća potrebu za utehom, za *nežnim* rečima, stiskom ruke. Naučen je da se oslanja na sebe, a on je ipak došao kod nje. Ipak je osećao potrebu.

„Iv.” Nije mu bilo lako. Nije mogla da zna da taj prost zahtev u njemu izaziva vrlo žestoki rat. „Pomoglo bi ako biste pošli sa mnom. Mislim da bih mogao da iskoristim pomoć žene.”

„Samo da uzmem tašnicu”, bilo je sve što je rekla.

Sjuardovi su živeli u divnoj roze kući od gipsanog maltera, s malim, urednim travnjakom oivičenim belim cvetovima. Iv je iz videla crveni bicikl na prilazu. To joj je najviše od svega ostalo u srcu. Znala je kako je to izgubiti roditelja i da taj bol i tuga nikada u potpunosti ne nestanu.

Aleksandar joj je pružio ruku kada je izašao iz kola. Iv ju je prihvatila i zadržala je malo duže.

„Ako vam je neprijatno...”

„Ne. Ne, samo sam tužna.” Otišla je s njim do vrata, svesna da ih vozač posmatra, ali nije znala da su pripadnici obezbeđenja postavljeni duž čitave mirne ulice.

Vrata je otvorila lično Alena Sjuard. Ona je bila tamna, debeljuškasta žena srednjih godina, divnih očiju i raščupane kose. Bilo je očigledno da su je prekinuli usred čišćenja. Kada je ugledala Aleksandra, na trenutak je zinula od iznenađenja, ali se brzo trгла.

„Vaše visočanstvo.”

„Gospođo Sjuard, izvinjavamo se što dolazimo kod vas bez najave. Možemo li da uđemo?”

„Naravno.” Iv je primetila kako je skrenula pogled na nameštaj s kojeg tek treba da obriše prašinu, na igračke koje tek treba da skloni. „Mogu li da vas ponudim kafom, vaše visočanstvo?”

„Ne, hvala. Da vas upoznam s gospođicom Iv Hamilton.” „Drago mi je.” Žena je pružila ruku. „Molim vas, sedite.” Aleksandar je seo na stolicu, znajući da će žena nastaviti da stoji ako i on bude stajao. „Gospođo Sjuard, jutros smo dobili vesti iz Pariza.”

Pošto je na sofi sedela pored Alene, Iv je osetila njenu

napetost. „Da, vaše visočanstvo.”

„Dve bombe podmetnute su u našoj ambasadi. Jedna je eksplodirala pre nego što su je pronašli.” Iz iskustva je znao da je loše vesti najbolje saopštiti brzo. „Suprug vam je poginuo.”

„Moris?” Nesvesno je stegla Ivinu ruku. „Mrtav je?” „Umro je na licu mesta, gospodo. Moj otac kaže da mu je žao i izjavljuje vam saučešće, kao i ja i ostatak moje porodice.”

„Da li je možda greška?” Nije bilo suza, ali je sve jače stezala Ivinu ruku.

Mrzeo je bespomoćnost više od svega. Nije mogao da joj pruži nadu, a saosećanje neće ništa promeniti. „Ne, gospodo. Bio je sam u kancelariji kad je bomba eksplodirala.” „Brendi.” Iv je primorala Alenu da obrati pažnju na nju. „Gospodo Sjuard, gde vam stoji brendi?”

„Brendi?” Glas joj je bio bezizražajan poput očiju. „Brendi je u kuhinji.”

Iv je samo pogledala u Aleksandra. On je ustao i otišao da ga sam pronađe.

„Ali juče sam razgovarala s njim”, mrljla je Alena. „Bio je dobro... malo umoran. Sastanci su bili predugački. Kupio je našoj kćerki šnalicu s draguljem. Rođendan joj je sledećeg meseca.” Glas joj zadrhta na te reči. „To je greška. Gospodice...”

Tada su joj krenule suze. Iv je uradila jedino što je umela. Zagrlila ju je. Kada je Aleksandar ponovo ušao u sobu, udovica je glavu držala na Ivinim grudima. Oči su joj bile pune suza dok je milovala Aleninu kosu. Tuga je ispunila sobu, smenjujući nevericu. Pokretom, koji je bio daleko od svakog protokola, kleknuo je ispred njih i pružio brendi Aleni.

„Vi imate sestru, gospodo?”, nežno je rekao. „Da li biste želeli da je odmah pozovem?”

„Moja deca.”

„Javiću da ih vrate kući.”

Drhtavom rukom uzela je gutljaj brendija. „Želela bih da čujem svoju sestru, vaše visočanstvo.”

„Gde vam je telefon?”

„U kancelariji. U Morisovoj kancelariji, niz hodnik.” Ponovo se naslonila na Ivino rame i zaplakala.

„Bili ste veoma ljubazni”, rekao je Aleksandar kad su se vratili u kola.

Iv je zatvorila oči i naslonila glavu na sedište. „Izgleda da ljubaznost često nije dovoljna.”

Na to ništa nije mogao da kaže. Osećao je isto. Zašto tako malo može da uradi, a nosi teret vlasti?

„Šta će biti s njom?”

„Postaraćemo se za nju i njenu decu. To možemo da uradimo.” Izvadio je cigaretu. Već je osećao gorak ukus u ustima. „Ali ne možemo da zalečimo rane.”

U njegovom glasu osetila je gorčinu pomešanu sa uzrujanošću. Po prvi put je mislila da ga zaista razume. „Želite da kaznite nekoga.”

Upalio je cigaretu, a potom se okrenuo i video da je otvorila oči i gleda u njega. „Kazniću nekoga.”

Zbog načina na koji je to izgovorio, Iv je osetila kako joj se usta suše. Imao je moć, i to ne samo po tituli ili rođenju. I da je rođen kao seljak, opet bi je imao. Možda ju je to kod njega najviše i privlačilo, čak i dok se izmicala.

„Dok ste telefonirali, Alena me je pitala ko je to uradio. Morala sam da joj kažem da ne znam, ali sigurno će pitati ponovo kad joj bude malo lakše.”

„Kada tuga prođe, dolazi žeđ za osvetom.”

„Vi želite osvetu.”

„To je mogao da bude moj otac.” Po prvi put je videla kako njegoa samokontrola popušta. Na trenutak se opasno poljuljala, što se videlo po žestini i besu u njegovim očima, ali brzo se ponovo obuzdao. „Snosimo odgovornost prema državi i narodu. Sjuardova smrt neće biti zaboravljena.” „Mislite li da je bomba bila postavljena za vašeg oca?” Uhvatila ga je za ruku. „Da je bila namenjena njemu?”

„Bila je postavljena u njegovoj kancelariji. Puka slučajnost je što su ga pozvali da izađe nekoliko trenutaka pre eksplozije. Da nisu, poginuo bi sa Sjuardom.”

„Onda je to razlog više što bi trebalo da se vrati kući.” „To je razlog više što mora da ostane. Ako je vladar u strahu, i njegova država je u strahu.”

„Pobogu, on vam je otac!”

„On je na prvom mestu Armand od Kordine.”

„Ne verujete u to. Ne osećate se zaista tako.” U glasu joj je bila žestina, kao i u prstima koji su mu stezali kožu. „Ako vam je otac u opasnosti, morate da ga ubedite da se vrati.”

„Kad bi tražio moj savet, i ja bih mu rekao da bi povratak u Kordinu pre završenog posla bila greška.”

Polako se odmicala dok se više nisu dodirivali. „Benet je rekao da ste teški, da morate da budete teški, ali pitam se da li zna uolikoj meri.” Kada je automobil zastao pred stepeništem palate, izašla je pre njega. „Na trenutak sam u toj kući pomislila da vidim nešto u vama, toplinu, ljudskost. Trebalo je bolje da razmislim. Nemate osećanja jer nemate srca.”

Uhvatio ju je za ruku kad je krenula do vrata. „Vi ništa ne

razumete. Nisam obavezan da svoje ponašanje objašnjavam ni vama niti bilo kome drugom.” Ipak je imao potrebu da to uradi. Čoveku ispod maske očajnički je trebalo njeno razumevanje. „Čovek je mrtav, dobar čovek, častan čovek, čovek s kojim sam išao u lov, s kojim sam igrao karte. Njegova supruga je ostala da tuguje, i da gleda svoju decu kako tuguju, a ja ne mogu ništa da uradim. Ništa!”

Odgurnuo joj je ruku i sišao niza stepenice. Iv ga je posmatrala kako nestaje u bočnoj bašti.

Na trenutak je stajala skamenjena, teško dišući, na ivici suza. Duboko je udahnula, jednom, dvaput, a onda krenula za njim.

Ova žena, prokleta da je, čini da zaboravim ko sam, šta moram da budem. Postojala je distanca koju mora da održava između osećanja i obaveza, između čoveka i titule. Sa svojom porodicom, privatno, može da bude drugačiji, ali čak i s najbližijim prijateljima mora da bude uzdržan kad je to potrebno. Ne može sebi da dozvoli luksuz da se ponaša - kako je ona rekla - ljudski, kada je odgovornost tako velika. Sada više no ikada.

Izgubio je dragocenog prijatelja, a zbog čega? Zbog nekakve nejasne i nasilne izjave bezimene grupe terorista. Ne, on u to ne veruje. Pokidao je cvet iz žbuna dok je prolazio.

Čovek je više od stabljike koju treba počupati iz hira. Postojala je svrha, a Sjuard je bio greška.

Njegov otac je bio meta. Aleksandar je bio siguran u to kao što je bio siguran kako se zove. A Debok, životinja, bio je uzrok.

„Vaše visočanstvo.”

Okrenuo se i ugledao Iv. Bašta je cvetala oko nje, zrela, bujna i tropska. U skladu s njenim imenom,¹ pomislio je, jer je i ona takva. Ali u priči o Evi, toj prvoj Iv, beše zabranjeno voće, a ne zabranjena žena.

„Želim da se izvinim.” To je izgovorila brzo. Bilo joj je lakše da greške i izvinjenja proguta nego da ih izgovori. „Kada napravim grešku, često je to velika greška. Nadam se da ćete poverovati da mi je iskreno žao.”

„Verujem da vam je žao, Iv, kao što verujem i da ste mislili sve što ste rekli.”

Htela je da se usprotivi, ali je onda odustala. „Pretpostavljam da se to odnosi na oboje.”

Posmatrao ju je na trenutak, svestan da je i dalje ljuta, čak još i više jer ju je savest primorala da se izvini. To je bilo nešto što je on razumeo, možda i previše dobro: uznemirenost zbog temperamenta i obaveza da se obuzdava. „Nudim vam mir”, brzo je odlučio i pružio joj cvet. „Ne priliči mi da budem nepristojan prema gostu.”

¹Orig. *Eve*, odnosno biblijska Eva, prva žena. (Prim. prev.)

Uzela je cvet i, udišući blag miris vanile, borila se da je ne općini. „Bilo bi u redu da budete nepristojni da vam nisam gost?”

„Vrlo ste direktni.”

„Da.” Onda se nasmejala i stavila cvet iza uha. „Sreća za oboje što nisam vaš podanik.”

„Okolo toga se nećemo raspravljati.” Pogledao je ka nebu, bistro i savršenom plavetnilu kakvo bi se samo moglo poželeći. Primetila je napetost i tugu i bila podstaknuta da ponovo pokaže saosećanje.

„Da li vam je dozvoljeno da tugujete samo kad ste sami, vaše visočanstvo?”

Ponovo ju je pogledao. Video je saosećanje, ponudu prijateljstva. Toliko dugo je sebi branio da čak i to od nje prihvati. Ali na njemu je teret, očajnički težak teret. Na trenutak je zatvorio oči i brzo odmahnuo glavom.

„Oduvek je bio bliži mom ocu nego meni, ali je ipak bio jedan od retkih ljudi s kojima sam mogao otvoreno da razgovaram. Moris nije imao pretenzije niti je pokazivao nervozu, kao što često rade ambiciozni ljudi.”

„Bio vam je prijatelj?” Približila mu se i zagrlila ga pre nego što je shvatio šta namerava. „Nisam odmah shvatila da vam je bio prijatelj. Žao mi je.”

Lagano ga je ubijala svojom toplinom i razumevanjem. Trebalo mu je više, mnogo više. Ruke su mu se blago oslanjale na njena ramena, a on je goreo od želje da je privuče bliže. Kroz vene mu je tekao miris njene kose, njene kože, ali mogao je samo da stoji i trpi napade.

Vaspitavan je da napada, da se brani, da štiti druge, a ipak je bio bespomoćan. Cveće je bilo svuda unaokolo i štitilo ih od palate, ali nema skrovišta za čoveka koji poželi ono što pripada njegovom bratu.

To je bolelo. Znao je da se ispod titule i položaja krije čovek od krvi i mesa, ali retko kad je osećao ovako jak i sladak bol. On se mešao s tugom i besom i pretio da eksplodira strašću koju ne bi mogao da obuzda. Oslobođena osećanja nije lako ignorisati kao potisnuta osećanja.

Naglo se odmakao, a pogled mu je postao hladan i dalek.

„Moram da se postaram za mnogo toga.” Borba sa željom učinila je njegov glas odsečnim, a ponašanje usiljenim. „Moraćete da me izvinite. Videću da li je Benet slobodan da vam se pridruži na ručku.”

I otišao je, a ona je mogla samo da stoji i gleda za njim.

Zar ništa ne oseća? - pitala se Iv. Zar je to nemoguće? Zar u njemu u tolikoj meri ne postoje normalna osećanja da ga uopšte nije dotaklo što se u njoj sve topilo? Na trenutak je tako razmišljala. Budala je što razmišlja, rekla je sebi. Pronašla je malu kamenu klupu jer su kolena počela da joj klecaju. Budala je što je pomislila da je osetio strast, želju, kristalno jasno zadovoljstvo kada su im se tela dodirnula.

Htela je da ga uteši tim gestom, ali u tom trenutku njen svet se okrenuo naopako. Htela je da ostane nepomična, sa obrazom blizu njegovog, da ništa ne govori i samo da oseća. Ali *on* to nije osećao, mislila je i zatvorila oči. Dopustila je da želje prevaziđu mogućnosti.

Aleksandar od Kordine nije za nju. Trebalo bi da zahvali Bogu na tome jer bilo bi užasno da jeste. Razumna žena mogla bi da sanja da voli princa, ali ista ta žena trebalo bi da bude mudra i zapamti da joj je u tom slučaju izbor prilično sužen. Njena privatnost nestala bi u potpunosti, a šanse za normalan život ne bi ni postojale. Osim toga, princ je bio vrlo zastrašujući čovek. Nije ljubazan ako nije raspoložen, a nikada nije bi ni strpljiv. Čovek poput Aleksandra očekivao je samo savršenstvo, a ona je uvažavala i ljudske mane.

Ipak ga je želela. U jednom trenutku ludosti zaboravila je ko je i šta je, i poželeva da je zagrla, da je voli. Da li bi se svet nekako promenio kad bi je on voleo? U bašti, sa sveprisutnim mirisom glicinije, mislila je da možda i bi. Ipak je želela da baš ona bude ta koja će iz njegovog pogleda ukloniti napetost i umor i ponovo ga nasmejati.

Proći će, uveravala se Iv. Previše je praktična da bi uživala u budalastim fantazijama. A ako ne prođe samo od sebe, potisnuće ga. Mora da se usredsredi na posao, da pripremi predstave, organizuje trupu.

Ujutru će pre svega otići iz Kordine. Kada se vrati, sve trenutne ludosti biće zaboravljene, a biće i prezauzeta da bi o njima razmišljala.

Ustala je ne baš uverena u to. Bar joj se kolena više nisu tresla. Pokušaće da pronađe Beneta. Ništa i niko joj neće brže razbistriti misli.

„Ne mogu da verujem šta si uradila sa ovim mestom, Bri.” Iv je sedela u hladu na prostranoj, senovitoj verandi i posmatrala dugačak, okrugli travnjak, pašnjake i prostranstvo obrađene zemlje. Dorijan, najmlađe dete, sedeo je u dnu stepeništa i mazio mače.

„Ponekad ne mogu ništa da uradim.” Gabrijela je okrenula glavu i videla kako se njena starija deca igraju loptom u travi. „Oduvek sam se nadala

ovome a da u to nikada nisam zaista verovala. Bila sam trudna s Kristijanom kada smo raskršili zemljište da bismo sagradili kuću, to je bilo pre pet godina. Ovo je bio naš dom kada se rodio.”

„Samo pet godina”, reče Iv zamišljeno. „Kada pogledam kuću, čini mi se da je tu oduvek.”

„Za decu i jeste tako.” Mače je bolno zamjaukalo. „Dorijane, nežnije malo!”

Ta minijatura svog oca podigla je glavu i vragolasto se nasmejala, ali je malim, radoznalim rukama nastavila nežno da mazi mače.

„Prede”, rekao je zadovoljan sobom.

„Da, ali ako ga povučеш za uši, ogrebaće te.”

„Ovde je divno uveče.” Iv je posmatrala sunce koje se skrasilo tik iznad tek zasađenih polja. U kući su imali samo dve služavke, mnogo manje nego u palati. Kroz prozor je dolazio miris kuhinje, bogate i domaće, kako i priliči na selu. „Da li vam je ovako i u Virdžiniji?”

„Tamo je kuća starija.” Gabrijela je pogled sa sina nakratko prebacila na Riva, Aleksandra i Beneta kod ambara. Znala je o čemu pričaju. Svi su razmišljali o bombi u Parizu. Ona i Riv će o tome razgovarati kasnije. Zatim se opet posvetila Iv. „Čini mi se kao da tamo stalno nešto popravljamo

- krov, pa prozore. Plašim se da u Americi ne provodimo onoliko vremena koliko bi Riv želeo.”

„Bri, ne moraš da razgovaraš sa mnom. Znam da brineš za svog oca i o jutrošnjem događaju.”

„Ovo su teška vremena.” Bri je ponovo pogledala svoju decu. Ona su bila njeno srce, njen život, stalna veza sa stvarnim svetom. „Moramo da nastavimo da živimo. Znam da će moj otac uraditi pravu stvar za Kordinu.”

„A za sebe?”

Gabrijeline oči - taman, intrigantan topaz - kao da su se smračile, ali ipak se nasmejala. „Moj otac jeste Kordina, baš kao i Aleks. To je prvo i najteže što se mora razumeti. Tebi je stalo do njega.”

„Do Aleksandra? Naravno.”

„Naravno?” Zainteresovavši se, Gabrijela je ustala da uhvati sina koji je krenuo da se zavlači ispod trema za mačetom. „Ne govorim o tom *'naravno*, Iv.” Poljubila je Dorijana u obraz jer je počeo da se vrpolji, a potom ga vešto postavila na kuk. „Ako ikada dozvoliš da tvoja osećanja prema njemu isplivaju na površinu, naići ćeš na mnoge zamke. Ako poželiš da razgovaraš, javi mi se.” Tada se nasmejala jer ju je Dorijan povukao za kosu. „Potrebno mu je dobro kupanje pre večere.”

„Samo napred.” Iv je uspela da se nasmeje. „Ja ću pozvati ostale.”

Još nekoliko trenutaka sedela je sama, ne toliko sigurna u sebe i ne više opuštena. Njena osećanja prema Aleksandru izbila su na

površinu, rekla je sebi. Stalo joj je do njega kao i do svih prijatelja koje je upoznala u Kordini. Bili su joj kao druga porodica. Naravno, Aleksandar ju je i privlačio, kao ženu. A koju ženu ne bi? Možda je u nekim trenucima, povremeno, privlačnost bivala malo jača. To nije nešto zbog čega se uveče ne može spavati.

Nije želela zamke. Borila se s njima kad je morala. Recimo, u karijeri. U ljubavi - to je potpuno drugačija oblast. Tu nije htela komplikacije. Zar nije baš zbog njih tako dugo izbegavala vezu? Jeste da je bilo muškaraca koji su je zanimali, ali...

Uvek je postojalo *ali*, pomisli Iv. Uvek bi se uhvatila za činjenicu da jednostavno nema vremena za veze, radije nego da o tome ozbiljnije razmisli.

Iz razmišljanja je trže dečja graja. Ne liči na mene ni da sanjarim, podsetila se. Žurno sišavši niza stepenice, odlučno je krenula duž travnjaka. Deca su se malo bunila, ali kada im je obećala da će im posle večere organizovati posebnu igru, ušla su u kuću na kupanje.

Bez njih je farma ostala toliko tiha da je skoro zažalila što je morala da se pridruži ostalima u kući. Volela bih da se vratim napolje, zaključila je Iv. Da sedi na tremu uveče, zatvori oči i ništa ne čuje. Ne bi to radila svaki dan, možda ni svake nedelje, ali, povremeno, to bi bio pravi lek za dušu.

Uživala je u brzom životu koji je izabrala. Iv je mogla da izdrži danima s malo sna i bez slobodnog vremena a da ne oseti napetost. Kad bi jednom-dvaput godišnje sedela na selu, gde se ništa ne čuje... Nasmejavši se sebi, uputila se ka konjušnici.

Konjušnica je propuštali večernju svetlost kroz visoke prozore i odisala jakim mirisom konja. Pošto joj ambari i konjušnice nisu bili strani, Iv se zaputila niz strmu betonsku stazu. Čkiljila je pokušavajući da prilagodi vid promeni svetlosti.

„Benete, ja...”

Međutim, okrenuo se Aleksandar. Silueta ispred boksa bila je tamnija i krupnija od Benetove.

„Izvinite, vaše visočanstvo.” Momentalno se ukočila. „Mislila sam da ste Benet.”

„Toliko sam i sam shvatio. On je s Rivom.” Aleksandar se ponovo okrenuo prema konju. „Otišli su da pogledaju novog bika.”

„Večera je skoro spremna. Rekla sam vašoj sestri... O, divna je, zar ne?” Pošto joj je kobila privukla pažnju, Iv se približila konjima. Da, divna si, promrmlja Iv i pomazi kobilu po njušci. „Kako se zove?”

„Fleka”, rekao je i posmatrao kako se Iv smeje.

„Kakvo ime za konja!”

„Poklonio sam je Adrijeni za rođendan. Mislila je da je to lepo ime.” Pomazio je kobilu po ušima. „Nismo imali srca da je nagovorimo da ga promeni.”

„U svakom slučaju, divna je. Ja sam svom prvom konju dala ime Ser Lanselot. Pretpostavljam da sam izmišljala više od Adrijen.”

Pomazio je konja zajedno s njom. Prsti su im klizili nadole, ali nisu se dodirivali. „Čudno, nikada vas nisam posmatrao kao nekoga ko voli vitezove u sjajnim oklopima.”

„Imala sam šest godina i...” Ostatak nije izgovorila jer se kobila izvila, zakačila iv po ramenu i gurnula na Aleksandra. „Oprostite, vaše visočanstvo.”

„Aleks, dođavola!” Bila mu je u naručju kao i tog popodneva. Nije bilo vremena za pripremu; bilo je suviše brzo da bi suzbio osećanja koja su rasla u njemu. „Zovem se Aleksandar! Zar i vi morate da insistirate na tome da sam titula, a ne čovek?”

„To mi nije bila namera. Izvinjavam se.” Ponovo ju je preplavio osećaj toplote i vrtoglavice. Sprema se oluja. Talasi se dižu. Nije se odmakla. Razum joj je govorio da se odmakne, i to brzo. Nema šta da traži s njim. Ovako. Sama. Da ne sluša ništa što će reći.

Prsti su mu se ušunjali i umrsili u njenu kosu. Ostali su tako zarobljeni. „Zar je toliko teško posmatrati me kao čoveka od krvi i mesa?”

„Ne, ja... Da.” Nije mogla da diše. Vazduh u konjušnici iznenada je postao sparan, zagušljiv. „Moram da nađem Beneta.” „Ne ovog puta.” Privio ju je bliže, proklinjući iz dna duše svoj položaj. „Izgovori moje ime! Odmah!”

U očima mu je videla sjaj. Sjaj u iskricama. To nikada ranije nije primetila, nije dozvolila sebi da primeti. Dok je svetlost postajala sve prigušenija, nije mogla da vidi ništa drugo. „Aleksandar.” Samo je prošaputala njegovo ime. Toplina ga je preplavila poput lave.

„Ponovo!”

„Aleksandar”, prošaputala je, a potom očajnički pritisla usne uz njegove.

Bilo je to sve što je želela. Sve što je čekala. Čula je udar groma, ugledala sjaj munje, osetila vrelinu koja se konačno oslobodila. Ne razmišljajući o mestu, vremenu, položaju, obavila ga je rukama i pustila telo da upija tu vrelinu.

Sada nije bilo hladne uzdržanosti, bar ne one u koju se skrivao. Znala je da će biti drugačije, nekako je oduvek to znala. Usne su mu bile otvorene, uporne, kao da je čitav život čekao baš taj trenutak. Osetila je kako joj se njegovi prsti zarivaju u kožu i zadrhtala pred spoznajom da je neko toliko snažno želi.

Zaboravio je na sve osim na to da ju je konačno probao. Bila je vrela, ukusna, nasrtljiva. Rođena za tropske krajeve, za sparne dane i noći. Kosa joj je pod njegovim prstima klizila niz leđa. Držao ju je kao da je ona putokaz za bezbednost, iako je znao da je za njega žena samo opasnost.

Zaranjao je jezik, sve dublje, da oseti njen ukus, da bi je izazivao, mamio. Bila je afrodisijak, a on je izgubio razum zbog njenog ukusa. Rukama je prelazila preko njegovih leđa pritiskajući ih. Želeo je njene ruke na svojoj koži tako da može da oseti svaki nežan dodir i zarivanje noktiju.

Vazduh u konjušnici bio je težak od mirisa životinja. Što su duže njegove usne bile na njenim, učtivost se polako gubila. Poželeo ju je baš tad, dok sunce zalazi, a konjušnica postaje mračna i tiha u noći.

„Iv?“ Vrata konjušnice su se uz škripu otvorila puštajući tanak, bleđi snop svetlosti. „Jesi li se izgubila unutra?“

Pokušavajući da uzme vazduh i da se izbori sa vrtoglavicom, Iv se oslonila o zid. „Ne. Ne, Benete, odmah dolazimo.“

„Požurite, važi? Umirem od gladi.“ Vrata konjušnice su se zatvorila i svetlost je nestala.

Skoro da se izgubio, pomislio je Aleksandar. Izgubio u njoj, zbog nje. Odakle joj pravo da ga navede da čezne, želi i žudi? Sada je tu stajala u tišini, tamnih i krupnih očiju. Kako žena, koja gotovo da je uništila njegovu dušu, može da izgleda toliko nevino?

„Brzo menjaš stranu, Iv.“

Usne su joj se razdvojile, najpre zbog zbunjenosti, a potom od iznenađenja. Bol je došla brzo, ali pre nego što joj se predala, preplavio ju je bes. Zamahnula je rukom i jako ga ošamarila. Šamar je odjeknuo ostavivši za sobom tišinu.

„Sigurna sam da me za ovo možete bar deportovati.“ Glas joj nije zadrhtao jer je uspela da se uzdrži. Bila je hladna kao led. „Ali zapamtite, vaše visočanstvo, pa makar me odvukli u lancima, ovaj ste zaslužili. Ovaj i još gomilu.“

Boreći se s potrebom da pobjegne, okrenula se polako i izašla iz konjušnice dostojanstveno, kao da njenim venama teče carska krv.

Nije krenuo za njom. Bes ga je gonio da pođe za njom, da je nekako kazni. Ne zbog šamara - nije ga ni primetio. Zbolele su ga njene reči, njen pogled. Odakle joj pravo da ga tera da se pokaje, da oseća krivicu kada je ona ta koja je prešla s jednog brata na drugog bez griže savesti?

Ali, želeo ju je. Očajnički je želeo istu ženu kao i njegov brat, što

ga je polako živog izjedalo.

Oduvek ju je želeo, priznao je Aleksandar udarivši pesnicom u zid. Konji su nervozno zanjištali, a onda se primirili. Oduvek se borio s tim. Prešao je rukom preko lica trudeći se da se da povрати pribranost koja je bila suštinska za njegov položaj.

I dalje će se boriti, obećao je sebi. Ljubav prema bratu nije mu davala izbora. Ali mogao je da prokune ženu, pomislio je ljutito izašavši iz konjušnice. Tako je i uradio.

Poglavlje 4

Ovih dana toliko letiš tamo-amu da te uopšte ne viđam.”

Iv je spakovala najstarije i najdraže dukserice u kofer i pogledala u sestru. „Dešavaju se lude stvari. Dešavaće se još luđe.”

„Iz Kordine si se vratila pre dva meseca, a razgovarala sam više s tvojom telefonskom sekretaricom nego s tobom.” Kris je sela na ivicu kreveta i posmatrala svilenu bluzu boje safira, koju je Iv spakovala zajedno s duksericama. Zaustila je da joj kaže da obavezno ponese i maramice, ali se na vreme setila da je njena sestrice sad odrasla osoba.

Obe sestre su imale tamnu, gustu kosu, ali Iv je nosila pletenicu, a Kristina je puštala da joj kosa talasasto pada do brade. Ličile su, naročito zbog rumenih jagodica i kože boje mleka. Razlika u godinama ih nije razdvajala toliko kao stil. Kris je imala ugladenost, zahvaljujući godinama koje je provela u svetu umetnosti i društvu ljudi dovoljno bogatih da uživaju u umetnosti. Iv je imala izrazitu senzualnost, koju je nosila kao što bi neka druga žena nosila parfem. Nekada je njena starija sestra zbog toga mnogo brinula, a sada je mogla samo da joj se divi.

„Sad opet odlaziš. Dakle, ako budem želela da viđam rođenu sestru, moraću da dođem u Kordinu.”

„Nadala sam se da hoćeš.” Iv je spakovala mali nesoser uz ivicu *pulman* kofera. „Mrzim što to moram da priznam, ali trebaće mi sva moralna podrška koju mogu da prikupim.”

„Nervozna?” Kris je rukama obuhvatila koleno. „Ti?” „Nervozna. Ja. Nikada nisam radila ovako veliki posao. Četiri komada.” Po treći put je proverila sadržaj aktentašne. „Odvući glumce, tehničare, pomoćnike i krojačice do Mediterana, baciti ih pred međunarodnu publiku i izjaviti da mi predstavljamo američki teatar.” Izvukla je notes, brzo ga pregledala i ponovo vratila u akten-tašnu. „To je maltene razmetanje.”

„Prekasno je za tremu”, živahno je rekla Kris. Sklonila je tamne, paperjaste šiške s čela. „Osim toga, Pozorišna trupa *Hamilton* jeste američka pozorišna trupa, zar ne?”

„Da, ali...”

„I izvodiće američke komade, je li tako?”

„Da. Ipak...”

„Nema *ipak*, nema *ali*” Tri prstena zasvetlucala su na Krisinoj ruci dok je odmahujući odbacivala Ivine reči. „Vi *zaista* predstavljate američku pozorišnu umetnost i bićete fantastični.”

„Shvatam.” Iv se nagla preko kofera da poljubi Kris u obraz. „Zato si mi potrebna.”

„Daću sve od sebe da se organizujem i dođem na prvu predstavu, i ako znam da ćeš biti toliko zauzeta da ćeš moći samo da mi namigneš.”

„Obećavam da ću uraditi više od toga. Nadam se da ću se smiriti posle prve predstave.” Savila je pantalone po ivicama a onda ih pažljivo spakovala u kofer. „Nervozna sam zbog pripreme i papirologije.”

„Imaš tatin talenat za brigu o detaljima, to je činjenica kojoj se stalno divim.” Ipak, Kris se sve vreme uzdržavala da je ne pita da li je spakovala pasoš. „Ne sumnjam da ćeš ovo izgurati bez problema.”

A da li je spakovala crveno odelo? Iv je taman krenula da proveri još jednom, ali onda je naterala sebe da to ne uradi. Spakovala ga je. Sve je spakovala. „Volela bih da ideš sa mnom i da mi to stalno govoriš.”

„Porodica Biset ti veruje. U suprotnom, ne bi ni došlo do ovoga. Možda neću biti tamo sledećih nekoliko nedelja, ali uz tebe će biti Bri, Aleks i Benet.”

Iv je jednim dugim pokretom zatvorila rajsferšlus torbe. „Mislim da mi se ne sviđa da Aleksandar bude uz mene.” „I dalje te ljuti?”

„Blago rečeno. Kad sam sa Bri ili Benom, nikada nisam pod pritiskom da se poklanjam i mogu opušteno da se glupiram. S njim...”

„S njim ti to ne bih savetovala”, rekla je Kris sa osmehom. „On svoj položaj previše ozbiljno shvata. Tako mora.” „Valjda.”

„Iv, ne razumeš šta to znači biti najstarije dete. Na neki način, saosećam s njim. Hamiltonovi ne vladaju državom, ali, što se tate tiče, i mi imamo carstvo.” Tiho je uzdahnula znajući da nikada u potpunosti nije bio zadovoljan njenim izborom. „Pošto nije imao sina da na njega prenese posao, pritiskao je mene da ga naučim. Kada je konačno shvatio da ja to neću raditi, pritisak je preusmerio na to da se udam za nekoga ko će preuzeti posao. Verovatno zbog toga uopšte nisam uradila ni jedno ni drugo.”

„Pretpostavljam da nikada nisam zaista razumela.” „Zašto bi? Za tebe je bilo drugačije.”

„Znam. Bez pritiska.” Iv se sa uzdahom naslonila na orman, poslednji put pogledavši sobu koju neće videti mesecima. „Naravno, morala sam da idem u školu, da imam dobar uspeh, a očekivalo se da se uzdržavam od svega što bi osramotilo porodicu, ali da sam rešila da sedim pored bazena i čitam časopise do kraja života, to bi bilo u redu.” „Pa kad si odlično skrivala činjenicu da imaš mozak.” „Jesam, zar ne?” Sada je tome mogla da se nasmeje. „Znaš, i od sebe, takođe. U svakom slučaju, pre nego što je to veliko otkriće izašlo na videlo, trupa *Hamilton* uznapredovala je toliko da tata od mene više nije očekivao ništa. Dakle, u pravu si. Zaista ne znam šta znači biti naslednik i nemam mnogo iskustva. Bez obzira na to, teško mi je da osećam

sažaljenje prema Aleksandru.”

„O, ne znam da li bi trebalo. On je predodređen da vlada po rođenju, ali i po karakteru. Samo bih želela da se vas dvoje bolje slažete.” Uzela je malu belu radu iz vaze na ormanu, slomila dršku i ubacila sestri cvet u rever. „Blisko ćeš saradivati s njim i neće vam biti od pomoći ako stalno budete besni jedno na drugo.”

Iv je izvadila preostalo cveće iz vaze, uvila vlažne drške u maramicu i dala ih Kris. „Mislim da nećemo baš tako blisko saradivati.”

„Zar Aleks nije predsednik Centra?”

„Predsednici imaju predstavnike”, rekla je i otvorila tašnicu da bi potvrdila daje ponela avionske karte. „Veruj mi, njegovo visočanstvo želi da radi rame uz rame sa mnom koliko i ja s njim.” Tašnica je škljocnula kad ju je zatvorila. „Verovatno i manje.”

„Da li se nešto desilo dok si tamo bila?” Kris je ustala i spustila ruku na Ivine šake da bi joj smirila nervozu. „Izgedala si veoma uznemieno kada si se vratila, ali to sam pripisala napetosti zbog projekta. Sada se pitam.”

„Previše se pitaš”, bezbrižno joj je rekla Iv. „Jedno što se desilo jeste da sam potvrdila svoje mišljenje da je Aleksandar izveštačen, arogantan i neotesan. Da ovaj projekat nije toliko važan, to bih mu sasula u lice i ostavila ga da se češe s tim. Ljuti me i sama pomisao na njega.”

„Da, to mi je jasno”, promrmlja Kris i odluči da prvom prilikom piše Gabrijeli. „Pa, ako budeš imala sreće, nećeš morati lično s njim da radiš.”

„Računam na to”, reče Iv s takvom žestinom da Kris pomisli kako je najpametnije da telefonira Gabrijeli čim sestre poleti avionom. „Izgleda da sam se spakovala. Da li i dalje mogu da računam na prevoz do aerodroma?”

„Apsolutno. Samo nam trebaju tri jaka muškarca i konjska zaprega da prebacimo tvoj prtljag do automobila.”

Aleksandar se odavno navikao na fotografe i novinare, kao i na telohranitelje. Svi oni bili su deo njegovog života od rođenja. Morao je da primorava sebe da ne hoda tamo-amo ispred prozora na aerodromu. S nejasnim osećajem olakšanja, posmatrao je kako avion sleće. Kasnio je dvadeset minuta i već je počeo da oseća nervozu.

Nije razgovarao sa Iv nedeljama. Kakva god da je korespondencija bila neophodna, koji god detalji su morali da se saopšte, sve je stizalo njegovoj sekretarici od njene sekretarice, njegovoj asistentkinji od njene asistentkinje. Skoro tri meseca uopšte nisu bili u kontaktu, a on se onih nekoliko burnih trenutaka u Gabrijelinoj konjušnici sećao kao da su bili juče. Iz sna bi ga budio miris njenog parfema. Kad bi uhvatio sebe da sanjari usred dana, u mislima bi mu bio njen lik.

Uopšte ne bi trebalo da razmišlja o njoj; ali to je bilo nemoguće. Kako da zaboravi strast i moć koje su prostrujale kroz njega kad ju je konačno zagrlio? Kako da zaboravi potrebu i žudnju koje su eksplodirale kad ju je dodirnuo usnama? Nije mogao da je izbacii iz glave jer je osećaj dodira njene kose pod prstima bio tako jasan i stvaran, iako su prošli meseci.

Rad mu nije pomogao iako je sam sebi zadavao sve više i više posla da bi skrenuo misli. Stalna briga nije pomagala iako je bila stalno prisutna. Otac mu se vratio u Kordinu. Sjuard je sahranjen. Odgovorni za napad su i dalje bili nepoznati - odnosno njihova krivica nije dokazana. Život njegovog oca i dobrobit njegove države bili su u velikoj opasnosti, a on nije mogao da izbrise jednu običnu ženu iz glave. A nije ni imao pravo da je želi.

Ipak, želeo ju je, a želja je postala još veća kad ju je ugledao.

Izgledala je pomalo umorno, pomalo iznureno i vrlo sigurna u sebe. Kosu je skupila u pletenicu i zakačila šnalom na temenu, a nosila je i velike naočare za sunce sa svetlim okvirom. U hodu je pričala s nekoliko ljudi oko sebe i oblačila preveliku crvenu jaknu. Jarko crvena boja davala joj je izgled samopouzdanja i energiju. Aleksandar je shvatio da ju je baš zbog toga izabrala. U ruci je nosila akten-tašnu, a preko ramena putnu torbu. Za petnaestak sekundi otkako je ušla u terminal, primetio je svaki detalj.

Ruž joj je spao, ali je bila blago rumena u obrazima. Crvena jakna imala je zlatne dugmiće. Jedan nemirni pramen kose ukovrdžao joj se i padao na levo uvo. U rupici za dugme najbližoj srcu zadenua je belu radu koja je počela da vene. Zapitao se ko joj je dao cvet, ko je posmatrao kako avion uzleće, kao što ga je on posmatrao kako sleće.

Ugledavši ga, ubledela je i osetila napetost u ramenima.

Nije očekivala da će biti tu. Naravno, znala je da će neko morati zvanično da je dočeka, ali nije očekivala da će to biti Aleksandar. U mislila je isplanirala prvi susret. Bila bi odmorna, opuštena posle dugog ležanja u kupki u kadi hotelske sobe. Presvukla bi se u dugu, bleštavu večernju haljinu, koju je kupila baš za tu svrhu, a prema njemu bi bila jasno hladna.

Odjednom, mogla je da razmišlja samo o tome da je on tu i da izgleda božanstveno. Bio je tako visok i tako snažan. Oči su mu bile tako tamne, tako tajanstvene da su je navodile da poželi da otkrije šta krije iza njih. Želela je da se nasmeje, da mu pruži obe ruke i kaže mu koliko joj je drago što ga vidi. Ponos ju je naterao da se samo zvanično pokloni. „Vaše visočanstvo.”

Nije primećivao blesak bliceva i gomilu novinara. Bio je

usredsređen na nju, na napućene usne, na oči koje su ga gledale izazivački, a ne u znak pozdrava.

„Gospođice Hamilton.” Pružio joj je ruku. Kad je primetio da okleva, namerno je prineo njenu ruku usnama. Bio je dovoljno blizu da je čuje kako diše. „Vama i vašoj trupi želimo dobrodošlicu u Kordinu.”

Pokušala je da izvuče ruku, ali on ju je čvrsto držao. „Hvala, vaše visočanstvo.”

„Postaraćemo se za vaš prtljag i prevoz.” Nasmejao joj se, iskreno, sa uživanjem koje nije osetio otkako je otišla. „Dva člana mog osoblja otpratit će članove vaše trupe do hotela i postaraće se da se smeste.”

Zarila je nokte u njegov dlan. „Vrlo ste ljubazni.”

Čudio se što niko nije primetio sarkazam koji se krio iza reči. „Želimo da vaš boravak učinimo prijatnim. Ako želite, pođite sa mnom.” Kada su se novinari približili, rasterao ih je. „Gospođica Hamilton odgovoriće na sva vaša pitanja na sutrašnjoj konferenciji za štampu. Sad mora da se odmori od dugog leta.”

Nekoliko upornijih novinara ipak ih je i dalje pratilo. Aleksandar je samo uzeo Iv podruku i poveo je.

„Vaše visočanstvo, možda bi bilo najbolje da ostanem s trupom.”

„Poveli ste pomoćnicu?”

„Naravno.” Morala je da ubrza korak da bi ga pratila. „Za to služe pomoćnici.” Pod jaknom je osetio mišiće na njenoj ruci, čvrste i lepo oblikovane. Pitao se kako bi izgledali da su napeti i spremni za njegov dodir. „Mudrije je da brzo stignete do palate i izbegnete da vas novinari izgaze.” „Mogu da se izborim s novinarima”, počela je, a onda zastala. „Idem u hotel. Večera u palati je tek za nekoliko sati.” „Nemate razloga da idete u hotel.” Izašli su na bočni izlaz terminala okružen gustim obezbeđenjem, gde ih je čekala limuzina. „Vaša pomoćnica i članovi mog osoblja pobrinuće se za vašu trupu.”

„Sve je to lepo i fino”, počela je pošto je bila primorana da ude u limuzinu, „ali volela bih da se raspakujem i osvežim. Sigurna sam da sve o čemu moramo da razgovaramo može da sačeka nekoliko sati.”

„Naravno.” Seo je i dao signal vozaču.

„Nema razloga da skrećete s puta da biste me odvezli u hotel. Mogla sam da odem sa ostalima.”

„Nećete odsesti u hotelu. Bićete u palati. To je sređeno.” „Onda otkazite.” Zvanično ponašanje je nestalo, kao i kratak momenat slabosti. „Odsešću u hotelu sa svojim ljudima.”

„Ne ide u prilog ni meni ni vama da budete u hotelu.” Mirmo je pritisnuo dugme. Pojavio se mali bar. „Jeste li za piće?” „Ne, ne bih želela piće, želela bih da mi objasnite zašto me kidnapujete.”

Zaboravio je da ona ume da bude i zabavna. Nasmejao se nasuvši sebi čašu mineralne vode. „Teške reči, Iv. Šta bi moj otac rekao da čuje kako naš poziv da odsednete u palati shvatate kao kidnapovanje?”

„To nema nikakve veze s vašim ocem.”

„Naprotiv, on je insistirao da budete u palati. I obezbeđenje u hotelu je pojačano, naravno.”

„Zašto?”

„Ovo su nesigurna vremena.”

Osetila je blagu zabrinutost, ali zbog njega, ne zbog sebe i svoje trupe. „To mi je rekla i vaša sestra pre nekoliko meseci. Vaše visočanstvo, ako vi ili vaš otac osećate da postoji opasnost, želim da budem sa svojim ljudima.”

„Shvatam.” Spustio je čašu. „Hotel je veoma bezbedan, Iv, i mislimo da vaša trupa uopšte nije u opasnosti. Moj otac smatra, a ja se slažem, da se za vas to ne može reći, zbog prirode vaše veze s našom porodicom. Više bismo voleli da odsednete u palati. Ako ni zbog čega drugog, onda bar da biste izbegli novinare koji će zakrčiti lobi hotela sledećih nekoliko nedelja. Ili možete jednostavno da prihvatite poziv jer ste dragi mom ocu.”

„Sve ste postavili tako da ispadnem nezahvalna ako uradim ono šta ja izaberem.”

„Da.” Ponovo se nasmejao i podigao čašu.

„Vrlo dobro, priхватam vaš poziv. I popiću neki dijetalni sok nešto s kofeinom. S dosta kofeina.”

„Umorni ste od leta.”

„Od leta”, složila se dok je on stavljao led u čašu. „To je počelo nedeljama pre leta. Spavala sam u proseku pet sati između pripremnih sastanaka, audicija, proba i papirologije. Nisam znala da će svi moji ljudi morati da prođu kroz sigurnosnu proveru.” Odsutno se igrala belom radom. Posmatrao je kako prstima miluje bele laticice. „Kada sam onda angažovala još dvoje, morali smo na brzinu da ih provedemo kroz sve to. Nadam se da je vredelo.” Uzela je gutljaj i čekala da je kofein vrati u život.

„Sumnjate u to?”

„Samo po nekoliko puta dnevno.” Stopala su joj se opustila a da toga nije ni bila svesna. Nije bilo napetosti u ramenima. Bila je na ivici sna. „Zadovoljna sam novim ljudima. Devojka je mlada, tek završila fakultet i ima dosta potencijala. Biće zamena za drugu glavnu ulogu u komadu Nila Sajmona. A Ras Talbot je pravi profesionalac. Dugo je glumio u manjim pozorištima i niskobudžetnim predstavama. Vrlo smo srećni što je sa nama. Glumi Brika u *Mački na usijanom limenom krovu*. To će biti naša prva predstava.” Uzela je još jedan gutljaj, nadajući se da nije napravila grešku. To je bio veoma uzbudljiv komad, vrlo strastven. Nedeljama je razmišljala da

repertoar počnu nekom komedijom, kako bi i publika i glumci imali uzbudljiv početak. Međutim, instinkt joj je govorio da gostovanje otvori komadom Tenesija Vilijamsa.

„Poslala sam primerke svih tekstova i izgleda scene. Pretpostavljam da ih je vaš pomoćnik pročitao.”

„Pročitani su”, jednostavno je rekao. On ih je lično pročitao. Još nije bilo potrebe da joj kaže koliko blisko namerava da radi s njom. „Odobreni su - privremeno.”

„Privremeno?!” To je bilo nešto što ju je morilo nedeljama. „Teško mi je da shvatim zašto osećate potrebu za alternativama. I sa umetničkog stanovišta i u praksi, biće veoma teško ako budemo morali nešto da menjamo. Počinjemo za tri nedelje.”

„To je dovoljno vremena da se neka od vaših predstava zameni ako budemo smatrali da je neprikladna.” „Neprikladna? A ko to određuje? Vi?”

Gledao je u čašu mineralne vode i na trenutak začutao. Niko se, osim ako nije član njegove najuže porodice, ne bi usudio da mu se obrati takvim tonom. Odlučivši se da bude strpljiv, Aleksandar se pitao da li su Amerikanci po pravilu drski ili je ona jednostavno takva.

„Pošto sam predsednik Centra, konačna odluka biće moja.” „Sjajno!” Otpila je još soka. „Baš sjajno! Nema veze da li ste princ ili predsednik, uporno mi zagorčavate život. Odabrala sam ta četiri komada jer...”

„Saslušaću vaše razloge sutra. Imamo zakazan sastanak u... devet sati, mislim. Upoznaćete Kornelijusa Mandersona, upravnika Centra. I moja sestra će doći.”

„Mogu da budem zahvalna što će biti prisutna bar jedna razumna osoba.”

„Iv, zauzimate odbrambeni stav bez potrebe.”

„To je moto mladih izviđača.”

„*Pardon?*”

„*Budite u pripravnosti*”, rekla je. Bilo joj je dovoljno zanimljivo da se nasmeje. „Dobro onda, još neću počinjati svađu. Sutra će biti drugačije. Spremna sam da isteram ovo do kraja, vaše visočanstvo, i videćete da nisam lak protivnik.”

„Toga sam već svestan.” I već se unapred radovao tome. „Možda bi bilo najbolje da se dogovorimo da naš lični odnos ne mešamo s poslom u Centru.”

Držala je čašu i pokušala da se usredsredi na palatu dok su prolazili kroz kapiju. Uvek bi u njoj osetila mir i sigurnost. Ali ne i ovog puta. Blago se promeškoljila u sedištu. „Između nas ne postoji

lični odnos.”

„Ne postoji?”

Kada je okrenula glavu, bila je iznenađena i pomalo uznemirena što je primetila da mu je to zanimljivo. Mnogo je lakše boriti se s njegovim mrkim pogledima nego sa osmesima. „Ne. Ono što se desilo prošli put je bilo...” Ne uspevši da pronađe odgovarajući izraz, odustala je i slegla ramenima.

„Bilo je loše”, završio je, a potom uzeo od nje praznu čašu i spustio je. „Loše jer se desilo iznenada i završilo nepovoljno. Treba li da se izvinim?”

„Ne, bolje ne.”

„Zašto?”

„Jer ću onda morati da prihvatim vaše izvinjenje.” Duboko udahnuvši, pogledala ga je pravo u oči. „Ako ga ne prihvatim, ostaću ljuta na vas i to se neće ponoviti.”

„Vaša logika ima jednu manu, Iv.” Nastavio je da sedi i kad se automobil zaustavio ispred stepeništa palate. Čak i kad je vozač otvorio vrata, Aleksandar je i dalje sedeo, posmatrajući je i primoravajući je da i ona gleda u njega. „Uglavnom ste ljuti na mene, ali to se ipak desilo. Ipak, neću se izviniti, zbog vašeg argumenta.”

Izašao je iz kola i ponudio joj ruku, ne ostavljajući joj drugi izbor osim da je prihvati. „Imam utisak kao da ste me u nečemu sad nadmudrili”, promrmljala je.

„I jesam.” Onda se nasmejao, neočekivano šarmantno i dopratio je do stepeništa palate.

Uskladila je korak s njegovim, ali je po prvi put osetila da okleva da prođe kroz velika kitnjasta vrata palate. „Nikada vas nisam posmatrala kao nekoga ko igra igre, vaše visočanstvo.”

„Baš suprotno, uživam u njima.”

„Mislim na šah, mačevanje, polo.” Nervozno je slegla ramenima. „Ne na igranje ljudima.”

Mirisala je isto, baš isto kao kad ju je poslednji put video i dodirnuo. To je bio isti onaj miris koji ga je budio usred noći dok je bila hiljadama kilometara daleko. „Nazvali ste me političarem. A šta je politika nego igra ljudima?” Teška vrata su se nečujno otvorila. Iv mu je uputila dugačak i oprezan pogled pre nego što je ušla unutra.

„Moj otac želi da vas vidi. Odvešću vas do njega. Vaše torbe bi trebalo uskoro da stignu.”

„U redu.” Išla je uza stepenice pored njega. „Da li je on dobro?”

„Da.” Nije hteo da daje detaljniji odgovor na neizgovoreno pitanje. Incident koji se desio u Parizu nije bio završeno poglavlje, ali ga je, po

njegovom mišljenju, trebalo i ostaviti nedovršenim.

Shvativši da ne želi ništa da joj kaže, Iv je od drugog do trećeg sprata ćutala. „Ne želite da pričam o onome što se desilo vašem ocu u Parizu.”

„Nema razloga da o tome pričate.”

„Naravno da nema.” Reči su odavale nesigurnost i bol. „Uostalom, to me se ionako ne tiče.” Ubrzala je uz poslednjih nekoliko stepenika i niz hodnik, ali morala je da zastane ispred zatvorenih vrata koja su vodila u kancelariju princa Armanda.

„Osećanja vam plivaju previše blizu površine”, primetio je Aleksandar. Prepoznao je to, čak joj je i zavidio na tome kao čovek koji je iz godine u godinu svoja osećanja morao duboko da potiskuje. „To nisam rekao da bih vas uvredio.” „Naravno, uopšte ne morate ni da se trudite da biste me uvredili.”

„*Touche!*”, rekao je ispustivši zvuk koji je ličio na uzdah. „Ne želim da ukrštamo mačeve. Ne očekujem da sa mnom delite osećanja vaše porodice.” Sklonila je pogled i nije primetila da je očima potražio njeno lice. „Tužno je što nikada niste razumeli da mi je zaista stalo.” Prekrstila je ruke kao da želi da se distancira od njegovog pogleda. „Hoćete li da pokucate?”

Nije pokucao. Čovek na njegovom položaju nije mogao da priušti sebi mnogo grešaka. Pošto je napravio grešku, najbolje je da je odmah prizna.

„Izgledaće napeto, mršavije. Incident koji se desio u Parizu ga opterećuje.” Aleksandar je pogledao u zatvorena vrata, posmatrajući ih kao barikadu koju će i on jednog dana morati da koristi. „Ne spava dobro.”

„Šta mogu da uradim?”

Bože, zar joj to može biti toliko jednostavno? Zbog tih reči, pozeleo je da prisloni čelo uz njeno, bar na trenutak. Da se odmori, pronađe utehu, olakšanje. Ali za njega nikada ne bi moglo da bude toliko jednostavno. „Već to radite”, kratko je rekao i pokucao na vrata.

„Entrez!”

„Oče.” Aleksandar je otvorio vrata, a potom se pomerio u stranu. „Doveo sam ti poklon.”

Princ Armand je ustao od stola. Bio je izuzetno zgodan čovek, uspravan i vitak. Kada ga je Iv upoznala, kosa mu je bila prošarana sedim vlasima. Sada je bila boje čelika, poput očiju i tela. Ugledavši Iv, nasmejao se i strogost na licu nestade. „Divan poklon.” Obišao je oko stola i krenuo ka njoj; bio je to prijateljski gest za koji je znala da ne čini svima. Kada se poklonila, uzeo ju je za ruke. Njegove šake bile su jake. Iako mu godine nisu teško padale, to se nije moglo reći za odgovornost. Primetila je znake napetosti i nesanice i zaboravila na protokol. Propela se na prste i

poljubila ga u oba obraza.

„Dobro je ponovo biti ovde, vaše visočanstvo.”

„Ti si ono što je dobro za nas. Aleksandre, nisi mi rekao da se ovoliko prolepšala.”

„On to ne primećuje”, rekla je pogledavši ga nemarno preko ramena.

„Baš naprotiv. Samo mislim da nije potrebno da objašnjavam ono što otac i sam može da primeti.”

„Rođeni diplomata”, rekao je Armand i nasmejao se. „Aleks, reci da nam donesu čaj, molim te. Zadržaćemo Iv još malo za sebe dok ne budemo morali da je podelimo sa ostatkom Kordine. Znači, mlada devojka je sada veliki producent.” Odveo ju je do stolice. „Došla si da nas zabaviš.” „Nadam se.”

„Sin mi kaže da Centar ima sreće što nam tvoja trupa gostuje. Vaša reputacija u Americi raste, a mi smo počastvovani što smo vaš prvi domaćin u inostranstvu.”

Iv se nasmejala. „Benet voli da laska.”

„Ponekad i previše”, Armand izvuče cigaretu, „ali ovo je rekao Aleks.”

„Aleks?” Uhvaćena sa spuštenim gardom, zablenu se u Aleksandra dok je sedao na stolicu pored nje.

„Iv ne očekuje laskanje od mene, oče.” Izvukao je upaljač i upalio ocu cigaretu. „Uglavnom napeto iščekuje da je nečim udarim.”

„Pa, kada to radite sedam godina, postaje...” Mudro je zastala, ujela se za jezik, a potom se ponovo okrenula princu. „Izvinjavam se, vaše visočanstvo.”

„Nema potrebe da se izvinjavaš. Navikao sam na dečje svade. Evo čaja. Hoćeš li ti da ga poslužiš, Iv?”

„Naravno.”

Dozvolivši sebi luksuz da se opusti, Armand se zavalio u stolicu dok je poslužitelj stavljaao poslužavnik pored Iv. „Aleks mi kaže da si izabrala četiri zanimljiva komada. Prvi je prilično strastven i... Koju si onu reč upotrebio, Alekse?” „Uzavreo”, rekao je i nasmejao se kad ga je Iv nakratko pogledala.

„Da, uzavrela priča sa američkog juga. Govori o porodici?” „Da, vaše visočanstvo.” Dodala mu je čaj. „Borba za moć u porodici, za novac i ljubav. Bogati, dominantni otac, dva brata, jedan crna ovca, a drugi slabić, i supruge koje njima manipulišu. To je zaista priča o potrebama i razočaranju koliko i o strasti.”

„Priča koja može biti istinita u svakoj kulturi.” „Računam na to.” Dodala je Aleksandru čaj, ali je izbegla da ga pogleda. „Svi komadi koje sam izabrala vrlo su emotivni, ali dve komedije ističu vedriju stranu. Članovi moje trupe jedva čekaju da nastupe ovde. Želim da vam se zahvalim što ste nam

dali priliku za to.”

„Aleks je sve osmislio i žestoko pregovarao s upravnim odborom Centra. Mislim da i dalje nisu otvoreni za neke njegove predlog, kao što bi on voleo...”

Aleksandrovi snažni prsti obavili su nežnu dršku šolje od kineskog porcelana. „Trebalo ih je malo ubediivati.”

Nije mogla da zamisli Aleksandra da se raspravlja zbog nje. Čim je osetila zadovoljstvo, Iv se povukla. Radio je to za sebe - tačnije, za Kordinu. „Na koji god način da je to sređeno, ja sam vam zahvalna. Neću vas razočarati.”

„Siguran sam da nećeš. Jedva čekam da upoznam ostatak tvoje trupe večeras.”

Shvatajući ovo kao diskretan znak da treba da krene, Iv je ustala. „Sada me izvinite, bolje bi bilo da se raspakujem.” Pošto joj je njena priroda tako nalagala, ponovo je poljubila Armanda u obraz. „Zaista je dobro vratiti se ovde.”

Iako joj torbe još nisu doneli, Ivina soba bila je spremna. Mirisala je na sveže cveće, a prozori behu otvoreni, s pogledom na more. Kada se izula i skinula jaknu, razmakla je zavese koje su se vijorile na vetru.

Pogled joj je, kao i uvek, oduzeo dah - najpre bi osetila nevericu da na svetu uopšte može da postoji nešto toliko lepo, a potom ošamućujuće zadovoljstvo što takva lepota zaista postoji. Vrtovi su se prostirali daleko ispod prozora, živih i prekrasnih boja. Ko god da ih je zasadio, ko god da se brinuo o njima, pustio je cveće da raste kako mu volja, i nije ga gurao u uredne, besprekorne leje. Rezultat je više ličio na san nego na savršenstvo.

Posle vrta je počinjao nasip koji su vekovima glačali vetrovi i morska so. Iza je bila strma litica, okomito vertikalna, sa ispupčenjima i udubljenjima u kojima su se nalazila gnezda galebova. A onda je tu bilo i samo more, tamno, duboko i blistavo plavo. Po njemu su klizili čamci.

Ugledala je čamac s crvenim jedrima u trci s vetrom i luksuznu jahtu toliko belu da je bola oči. Neko je skijao na vodi. Pokušala je da vidi da li je skijač muško ili žensko, ali je zbog udaljenosti mogla da razazna samo siluetu kako klizi po mirnoj, plavoj površini. Očarana prizorom, klekla je na prozorsku klupu, oslonila se na bradu i nastavila da posmatra.

Kucanje na vratima značilo je da su joj stigle torbe. Napola budna, Iv je ostala na prozoru. „*Entrez, s'il vous plait.*” „Odlučili smo da vam

dodelimo sobaricu.”

Trgla se i uspravila na zvuk Aleksandrovog glasa, tako da je umalo izgubila ravnotežu na prozoru. „O, hvala, ali zaista nije potrebno.”

Aleksandar je promrmljao slugi da spusti torbe i izađe. „Može da vam pomogne da se raspakujete. Zove se Koleta. Neće vas uznemiravati dok je ne pozovete.”

„Hvala.”

„Izgledate umorno.” Bez jakne je izgledala krhkije, pristupačnije, skoro kao žena s kojom bi mogao da sedi, razgovara i bude samo muškarac. Želeo je da joj skloni kosu s čela, pažljivo, nežno. Prsti su mu se grčili pored tela. „Možda biste najpre želeli da se odmorite.”

„Ne, nisam mnogo umorna. Samo sam hipnotisana pogledom.”

Čekala je da on izađe, ali on je krenuo prema njoj i još malo razmaknuo zavese. „Imam isti pogled sa svog prozora.” „Pretpostavljam da ste onda navikli na njega. Mislim da se ja nikada neću navići.”

„Ribarski čamci isplovljavaju rano, čim svane.” Spustio je ruku na prozorsku dasku, odmah pored njene. Njegova šaka privukla je Ivin pogled - duga, preplanulih prstiju, široke nadlanice, krunisana prstenom koji je govorio ko je i šta je on. „Izgleđaju tako lomljivo, a ipak isplovljavaju iz dana u dan.”

Njegove ruke su je fascinirale. Jednom su je dodirnule, i to ne nežno, već snažno. U njima je bila snaga na koju bi žena mogla da se osloni, ali koje se treba i plašiti. Pitala se zašto trenutno oseća samo ono prvo.

„Nikada nisam bila neki preterani ljubitelj plovidbe, ali volim da posmatram. Kada sam bila mlada, moj otac je imao jedrilicu. Uvek bih umrsila konopce ili bi me udarila kuka. Na kraju se umorio i kupio motorni čamac. Probala sam i skijanje na vodi.”

„Jeste li s tim imali više sreće?”, pitao je.

„Malo više.” Ponovo se okrenula i potražila pogledom skijaša na vodi nepoznatog pola. Kada ga je opet ugledala, skijaš je doživeo impresivan pad. Nasmjevavši se, Iv se ponovo oslonila na noge. „Otprilike sam i ja bila ovoliko vešta.”

„Znači, više volite da plivate.”

„Radije bih da držim situaciju pod kontrolom. Zato sam trenirala karate. Više volim da sama biram poteze nego da budem prepuštena na milost i nemilost vetru, užetu ili čemu već.”

„Ne na milost i nemilost vetru”, ispravio ju je Aleksandar. „Treba saradivati s vetrom ili ga nadmudriti.”

„Možda.”

„Mogao bih da vas naučim.”

Pogledala ga je iznenađena; zapravo - zaprepašćena. To je izgovorio neobavezno, a ona nikada nije čula da je uradio nešto neobavezno. Može da zamisli sebe kako ide s njim na jedrenje: vrelina, vetar, njegovo telo koje se presijava na jarkom suncu. I te kako može da zamisli. „Hvala, ali moj otac je već rekao da sam beznadežan slučaj.”

„Bili ste dete.” Na povetarcu, pramen njene kose dodirnuo mu je ruku. „Sad više niste.”

„Ne.” Bila je uznemirena i, osetivši se glupo zbog toga, opet pogledala kroz prozor. „Sumnjam da ćemo nas dvoje imati vremena za časove jedrenja dok sam ovde. Sutra počinjemo da radimo.”

„A danas?”

Osetila je da joj srce lupa. To je bilo smešno. Nije bila sklona maštanju i izlivima emocija. Uključi mozak, opomenu se Iv. Uključi mozak i potisni to. „Ne znam šta želite. Ja ne...” Kada je pružio ruku da joj skloni kosu sa obraza, reči su joj prosto presahle.

„Mislim da znaš.”

„Ne.” Uspela je da pronade snagu da odmahne glavom. „To nije moguće.”

„To sam i ja sebi rekao.” Zapleo joj je prste u kosu.

Oči mu više nisu bile tajnovite. U njima je videla strast i osetila da u njoj raste nagon da je zadovolji. „Postaje sve teže to prihvatiti.”

„Vaše visočanstvo.” Brzo ga je uhvatila za ručni zglob kad joj je pomilovao lice. „Alekse, molim vas, ovo nije u redu.” „Dođavola s tim šta je u redu.”

Poljubio ju je i uzeo njenu dušu i srce dok je zavesa lepršala na povetarcu koji je donosio miris soli. I dalje ga je držala za zglobove, stežući ih sve čvršće, a nijedno od njih nije znalo da li je to bio znak poricanja ili prihvatanja.

Osetio je želju, strast, čežnju za strašću i duhom koji su umnogome bili deo nje. Žudeo je za nežnošću i milinom koje su zamagljivale sve ostalo. Ako je to pogrešno, ako je nemoguće, boriće se da savlada sve prepreke. Od trenutka kad ju je ponovo video, znao je da nema izbora.

Kako može da porekne ono što joj se dešava? Ona nije od žena koje sebe lažu, koje odbijaju da priznaju svoje mane.

Mislila joj je ovladala želja, vrela, fluidna. A želi Aleksandra, naslednika trona. I to očajnički, shvatila je. Nekontrolisano. Čak i kada je pokušala da uključi razum, telo joj je samo više zatreperilo od još veće želje.

Da bude njegova, pomislila je kad je pustila njegovu ruku i dozvolila da joj se njegovi prsti upletu u kosu. Kad bi bila njegova, to bi joj značilo sve.

Bio je na ivici ludila. Ona je bila tako meka, tako topla. Požar se rasplamsavao, na oba kraja šume. Ako ga sada ne zaustavi, oboje će ih progutati. Nije mogao da dozvoli da se to desi ovako, ne sada, ne ovde. Aleksandar ju je odvojio od sebe, opsovao i ponovo je poljubio dok nije klonula u njegovom naručju.

„Moraćeš da izabereš.” Glas mu je drhtao, ali joj je držao glavu i gledao je u oči. „I moraćeš da izabereš sada.” Drhtavom rukom prešla je preko lica. „Ne razumem.” „Nemam nameru da izgubim.” Čvrsto je držao njenu glavu. Ionako se ne bi pomerila. Njegov pogled ju je zadržavao. „Shvati to. Nisam se izvinio, niti ću se sada izvinjavati.” Pustio ju je, otišao do vrata i izašao.

Ostavši sama, Iv je sela, kao opijena vinom, ili opaljena suncem. Možda je bila i jedno i drugo. Njegov poljubac bio je i vreo i snažan. Morala je da razmisli. S drhtavim uzdahom, pritisla je slepoočnice prstima. Problem je bio što nije znala odakle da počne.

Poglavlje 5

Iv se osećala sigurna u pozorištu, zadovoljna kancelarijom koja je bila pripremljena za nju i zahvalna zbog sati koje će provoditi izvan palate tokom dana. I bez Aleksandra.

Bila je profesionalac. Poslovna žena s karijerom u punom zamahu i vrhunskim uspehom nadohvat ruke. Pred njom je bio najveći izazov do sada. Skoro sto ljudi zavisilo je od njenih odluka, postupaka i ispravnog izvršenja zadataka. Nije mogla da dozvoli da se noću prevrće po krevetu pokušavajući da shvati nekog čoveka. Nije mogla da sanjari o njemu kad je postojalo milion stvari koje hitno treba uraditi.

Međutim, kad ju je poljubio kraj prozora, uz sveprisutni miris mora, bilo je podjednako razorno i prosvetljujuće kao i prvi put. Osećala je žudnju, i fizičku i duboko emotivnu. I to ne za čovekom, ljubavnikom ili prijateljem, već žudnju za Aleksandrom. Želela ga je - da vodi ljubav s njim pored prozora dok se nebo i more savršeno plave.

To ne bi bilo vođenje ljubavi, podsetila se Iv dok je prstima masirala umorne oči. To bi bio seks, jednostavno i jasno rečeno. A to ne želi. To joj nije potrebno i o tome više neće razmišljati.

Bilo je oko dva sata po podne njenog prvog radnog dana u Kordini. Jutarnji sastanak prošao je vrlo dobro. Aleksandar je ličio na sebe - bio je hladan, poslovan i strog. To je bio čovek prema kome je znala kako da se ponaša. A prema čoveku koji ju je poljubio prethodno popodne, koji ju je istovremeno učinio i slabom, i jakom, i očajnom - nije znala kako da se ophodi...

Prethodne večeri, bio je savršen domaćin njenoj trupi. Bio je to njegov zvanični šarm, ali njeni ljudi su bili impresionirani. Zapravo, razmišljala je, većina glumica bila je i previše impresionirana. Moraće da drži oči širom otvorene. Ne bi bilo dobro da bilo ko bude dekoncentrisan tokom sledećih nekoliko nedelja. Ni ona. Pomislivši na to, počela je da proverava spiskove zadataka.

Pozorišni glamur, zajedljivo je pomislila počevši potiljak. Koliko su samo kutija šminke poneli i gde su one, dođavola, završile? Zatim sanduk s kablovima koji je regularno napustio Hjuston, ali mu se u Njujorku izgubio svaki trag. Ako je ne pozovu s aerodroma do četiri, ona će...

„Da, uđite.” Pošto je bila u žurbi, Iv je jedva uspeła da baci pogled prema vratima. „Da, Rase. Zar već imate problema? Sačekaj tren.” Podigla je

ruku pre nego što je on uspeo da progovori. „Ti i ostatak grupe nemate obaveza do sutra, zar ne?”

„Odgovor na oba pitanja je *da*. Već imamo problem! I, da, nemam obaveza - ali nisam mogao a da ne dodem.” Bio je mladoliki tridesetogodišnjak, lepo građen i s vilicom u obliku fenjera. Iv se svideo njegov izgled od samog početka, ali mu je ipak zadala tri teksta pre nego što ga je primila. Plava kovrdžava kosa i plave oči bile su prednost, ali ona je tražila suštinu. Nikada mu ne bi dala ulogu Brika da se nije u njoj našao. Kada je seo na ivicu stola, ona se zavalila u stolici i namrštila.

„Prvo mi kaži šta je problem.”

„Majstor rasvete ima neke umetničke nesuglasice s reflektorom od 20.000 W. Niko ne može da ga natera da se prihvati kutije s rezervnim sijalicama.”

„Iznenadena sam što sad bilo ko može da ga natera da se ičega prihvati. Dobro, postaraću se za to za minut. Reci mi zašto ne uživaš na suncu kad imaš priliku?” Nasmejala se i stavila olovku iza uva. „Zar te niko nije upozorio na to kakav sam ja gonič robova? Ako se pojaviš u pozorištu, onda moraš i da radiš.”

„Na to i računam.” Glas mu je bio dubok i milozvučan. Ipak je želela da vežba lenj i otegnut govor dok ne postane deo njega. „Slušaj, ne bih da zvučim nezrelo, ali ovo mesto...” Pomalo dramatično je podigao ruke i pokazao da misli na veći prostor od njene kancelarije. „Izvanredno je. Biti ovde je izvanredno. Mogu da budem na suncu kad god hoću. Ako ne mogu da vežbam, mogu valjda da raspakujem kutije.”

„Ne zvučiš nezrelo, već poremećeno.” Ustala je i nasmejala se. „I tačno znam na šta misliš. Radi se o kutijama. Bog zna koliko ih samo imamo. Sad, zašto ne bismo...”

Vrata su se ponovo otvorila, ovog puta bez kucanja. Benet joj se nacerio. „Rekli su mi da ću te pronaći ovde zaključanu, kako režiš.”

„Ne režim. Barem ne još.” Odmah je ustala i raširila ruke da bi ga zagrlila. „Prinče Benet, ovo je Ras Talbot.”

Ras nije znao da li da mu pruži ruku, pokloni se ili da ne uradi ništa. „Nikada nisam naučio kako se pozdravljaju prinčevi.”

„Mi im kažemo 'zdravo', rekao mu je Benet. „Veoma mi je žao što sam sinoć propustio večeru i što nisam upoznao tvoju trupu.”

„Propustio si da vidiš s koliko lepih glumica bi mogao da flertuješ.” Iv je uzela fasciklu.

„Upravo tako.” Uputio je osmeh Rasu. „Ima li ih mnogo?” „Dovoljno.”

„Znao sam da mogu da računam na Iv. U svakom slučaju, došao sam da te odvedem oдавde.”

„Lepo.” Podigla je pogled sa svojih beležaka. „Dodi za dva sata.”

„Dva sata?”

„Možda je bolje za tri”, ispravila se bacivši opet pogled na fasciklu.

„Iv, bićeš premorena.”

„Premorena?” Nasmejavi se, izašla je s njim u hodnik. „Nisam još ni počela. Mada, mogao bi da me povežeš, ako nije problem. Recimo...” Pogledala je na sat. „Pet i trideset?” „U redu ako...”

„Osim ako ne bi voleo da ostaneš. Upravo krećemo da raspakujemo kutije.”

„Vratiću se.” Brzo ju je poljubio pre nego je otišao niz hodnik. „Drago mi je što smo se upoznali, Talbote.”

„Prvi put vidim da neko najuri člana kraljevske porodice.” Iv se nasmeja Rasu. „Koliko god da ga volim, samo bi nam smetao.”

„Ne liči mnogo na brata.”, prokomentarisao je Ras. „Ben?” Iv je odmahнула glavom. „Ne. Ne liči.” „Novinari dosta pišu o njemu.”

Nije mogla a da se ne nasmeje. „Benet bi ti rekao da je sve to istina.”

„Da li je?”

Kratko ga je pogledala. Glas joj je postao nešto hladniji. „Moguće.”

„Žao mi je.” Ras je stavio ruke u džepove. „Nisam hteo da zabadam nos tamo gde mu nije mesto. To je samo... Pa, zanimljivo je, a ja sam radoznao, kao i svi ostali. Čudno je što si toliko bliska s njima. Nismo često viđao kraljevske ličnosti u Monkleru u Nju Džersiju.”

„I oni su samo obični ljudi.” Zastala je na vratima ostave. „U stvari, nisu. Ali jesu ljudi, i to fini. I sam ćeš videti sledećih nekoliko nedelja.”

Tada je otvorila vrata, napravila korak unazad i nešto tiho progundala. Ras je pogledao gomilu sanduka i kutija preko njenog ramena. „Izgleda da će nam trebati pomoć”

„Idi i zovi marince”, rekla mu je Iv i zasukala rukave. „Ja ću početi.”

Za tri sata, Iv je tek malo napravila red, a imala je poduži spisak šta još treba da uradi. Uz pomoć Rasa i nekoliko scenskih radnika, raspakovali su kutije i odložili ih dok se ne ukaže potreba za njihovim sadržajem. Radila je metodično, što je i bilo u njenom stilu, podizala kutije i gundala koliko i ljudi koji su radili s njom. Posle dvadeset minuta, Ras je prestao da joj govori da ne podiže ovo, da ne gura ono. Otkrio je da je jaka koliko i oni.

Do pet sati, bila je znojava, umazana i raščupana, ali veoma zadovoljna.

„Rase, idi odmaraj.” Naslonila se na jednu od kutija i nakratko poželela da popije nešto hladno i u velikoj količini.

„A ti?“

„Uradila sam skoro sve što trenutno može da se uradi, a ne želim da mi glumci budu previše iscrpljeni za probe.“ Izbrisala je čelo rukom. „Dosta si pomogao. Ostatak ćemo da uradimo osoblje i ja.“

Rukavom je obrisao znoj s lica i pogledao je zainteresovano i s divljenjem. „Ne znam mnogo producenata koji prljaju ruke.“

Iv je okrenula dlanove prema sebi i namrštila se ugledavši mrlje od prašine. „Ovaj producent očigledno to radi. Sutra u deset. Budi odmoran.“

„Da, gospođice. Imate li poruke za ostatak trupe?“

„Isto. Reci im da uživaju u večeri, ali sutra ujutru neću tolerisati nikakve mamurluke.“

„Imaću to na umu. Nemoj previše da radiš.“

Kada je on izašao iz ostave, pogledala je oko sebe. „Pričaj mi o tome.“ Stavivši ruke na kukove, zaključila je da je uradila sve što je mogla za jedan dan. Ponovo pomislivši na to, gurnula je još jednu, poslednju kutiju sijalica u ugao. Čuvši nekoga iza sebe, stavila je ruku u džep dukserice i izvukla svežanj ključeva.

„Daj ovo Gariju, hoćeš? On će sutra ujutru morati prvi da dođe.“ Pružila je ključeve ne gledajući kome.

„Bilo bi mi zadovoljstvo da poslušam kad bih znao ko je Gari i gde da ga nađem.“

„O!“ I dalje pogurena, pogledala je u Aleksa. Njegova odeća bila je savršena, kosa uredna, a cipele se caklile. Osećala se kao krpa za prašinu. „Mislila sam da ste jedan od radnika.“

„Ne.“ Kada se uspravila, dobacio joj je ključeve. „Iv, da li si ti sama pomerala sve ove kutije?“

„Raspakovala sam ih i, uh...“ Prekrstila je prašnjave ruke iza leđa. „Organizovala.“

„I pomerala stvari koje su zaista preteške za jednu ženu.“ „Samo trenutak...“

„Izvinjavam se zbog formulacije, preteške da ih pomera neko tvoje visine i građe.“

Parafraza ju je umirila samo zato što je osetila bol u leđima. „Imala sam pomoć.“

„Očigledno nedovoljnu. Ako ti treba još pomoći, treba samo da kažeš.“

„Snalazimo se, hvala. Najteže smo završili.“ Pokušala je da očisti ruke o duksericu. „Nisam znala da ćete danas doći. Da li smo nešto zaboravili jutros?“

Ušao je dublje u prostoriju. Stajala je s rukama iza leđa, naslonjena na kutiju. „Trenutno nećemo o poslu.”

„Onda dobro.” Uхватила je sebe kako vlaži usne. „Bolje bi bilo da dam ove ključeve Gariju i sredim se dok Benet ne dođe.” Krenula je, ali on joj je stao na put.

„Benet se zadržao. Ja ću te voziti kući.”

„To nije potrebno.” Pomerila se u stranu kad joj se približio. „Rekla sam Benu da me poveže ako mu nije problem.” On se ponovo pomerio, a ona se izmakla. „Ne očekujem da me vozikate dok sam ovde. Vrlo je jednostavno iznajmiti automobil.”

Mirisala je na med koji je stajao na suncu i koji mami da ga proba. „Imaš li nešto protiv da se voziš sa mnom?” „Ne, naravno da ne.” Udarila je petom u kutiju, a potom povratila ravnotežu. „Proganjate me?”

„Izgleda da je tako.” Prešao je prstom preko njenog obraza i bio zadovoljan što je osetio blago drhtanje. „Isprljala si se.”

„Da. Zaista moram da se sredim pa ako ne želite da čekate, mogu da... pozovem taksi. Mogu da dođem taksijem.” „Mogu da sačekam. Zapanjujuće je što uspevaš da budeš lepa bez obzira na svu tu prljavštinu. Lepa.” Prešao je palcem preko njenih usana. „Poželjna.”

„Alekse. Aleksandre. Ne znam zašto ste... Teško je razumeti zašto...”

Nežno ju je uhvatio šakom oko vrata.

„Volela bih da prestanete s tim.”

„Šta?”

„Da prekinete s tim zavodničkim pokušajima.”

„Nije mi namera da pokušavam.”

„Ovo je smešno.” Kada je pokušala opet da se izmakne, ponovo joj se našao na putu. „Čak vam se i ne sviđam, stvarno, i ja... pa uvek sam...” Oči su mu bile vrlo tamne; tamne, sjajne i hipnotične poput pogleda s njenog prozora. „Odnosno, uvek sam mislila da...”

„Ne sećam se da si ranije zamuckivala.”

„Nisam. Ja ne zamuckujem.” Prešla je rukom kroz kosu. „Činite me vrlo nervoznom.”

„Znam. To je začuđujuće prijatno.”

„E pa meni se ne sviđa. Ne”, rekla je tiho kada je spustio usne na njene. Ovog puta ni divlje ni očajnički, već nežno i primamljivo. Ruka, koju je podigla u znak protesta, mlitavo joj je pala pored tela. Nije posegla za njim, nije ga ni dodirnula, samo je stajala njišući se... lebdeći... topeći se.

Trebalo bi da se oseća kao pobednik. Sad je bila njegova, mogao je to da oseti po tome kako je zabacila glavu i pružila mu usne. Tada mu se potpuno otvorila, spremna da ispuni sve njegove želje. Umesto

trijumfa, naišla je žudnja, potreba da je miluje, štiti, smiruje... Obećanje. Želeo je uzbuđenje, a ostao je žedan.

„Idi i umij se”, promrmljao je i pomerio se u stranu. Brzo je istrčala iz prostorije, na nimalo dostojanstven način.

Iv se dobro zagledala u svoj odraz u ogledalu u toaletu iza pozornice. Pravi budalu od sebe - i odmah će prestati. Aleksandar je odlučio da igra igre, koji god da je njegov razlog za to. To ne znači da ona na to mora da pristane. Naterao ju je da se oseća glupo. Da izgleda glupo. Može mnogo toga da istrpi, ali ne unedogled. Ponos je za nju bio od suštinskog značaja: ponos na to ko je, na to što je uradila od sebe i za sebe. Neće se pretvoriti u brbljivog idiota jer je Aleksandar iznenada odlučio da je ona pogodna za igrice. Ili za krevet.

Zbog toga je brzo progutala knedlu. Godinama unazad nadala se da će zadobiti njegovu pažnju, čak je kao devojčurak i sanjerala o tome. Pekla ju je njegova nezainteresovanost, ponižavalo nemo neodobravanje. Prešla je preko svega. Po treći put je protrljala ruke.

Možda je problem u tome što je o Aleksandru ponovo počela da razmišlja kao o osobi, kao o čoveku. Biće bolje ako o njemu bude razmišljala kao o njegovom kraljevskom visočanstvu - čoveku s titulom, rezervisanoin, gordom i pomalo hladnom.

To nije bilo lako jer je i dalje osećala toplotu njegovih usana.

Zašto to radi? Iv je gurnula četku u torbu. To se uopšte ne slaže s njegovim karakterom. Ni s njenim, shvatila je. Da piše komad s Aleksandrom u glavnoj ulozi, nikada mu ne bi dodelila scenu kakva se upravo desila. Uopšte ne bi bila uverljiva.

A zašto ga ne pita? Pre nego što je smehom odagnala tu ideju, shvatila je da i te kako ima smisla. Ona je iskrena i razumna žena; Aleksandar je oprezni diplomata. Pitaće ga direktno i posmatrati kako traži prave reči. Zadovoljna planom, izašla je u hodnik.

„Tako je bolje”, lagano je izgovorio Aleksandar i uzeo je za ruku pre nego što je i pomislila da to izbegne.

„Hvala. Mislim da treba da razgovaramo.”

„Dobra ideja.” Otvorio je sporedna vrata i propustio je da izađe. „Možemo da se provozamo pre nego što odemo kući.”

„Nije potrebno. Neće potrajati.”

„Siguran sam da ti je i više nego potrebno da udahneš svežeg vazduha, bila si u zatvorenom ceo dan.” Kada je otvorio vrata metalik sivog *mercedesa*, Iv je zastala.

„Sta je ovo?”

„Moj automobil.”

„Ali nema vozača.”

„Moram li da ti pokažem vozačku dozvolu?” Pošto je i dalje oklevala, nasmejao se. „Iv, ne plašiš se valjda da budeš nasamo sa mnom?”

„Naravno da ne.” Pokušala je da zvuči ogorčeno, ali je nervozno pogledala preko ramena. Dva ogromna telohranitelja kamenog lica stajala su kraj automobila iza njih. „Samo što ti nikada nisi zaista sam.”

Aleksandar je ispratio njen pogled. Nije dozvolio da se kratak osećaj sputanosti pokaže u njegovim očima. „Nažalost, neophodne su još neke stvari osim svežeg vazduha.” Njegova osećanja nisu se videla u njegovim očima, niti su se ispoljila na licu, ali ona kao da ih je naslutila u njegovom glasu. „Mrziš to.”

Ponovo ju je pogledao, iznenađen i više nego zabrinut što je videla ono što se toliko pažljivo trudio da sakrije. „Mrzeti nešto je uglavnom gubljenje vremena.” Aleksandar je pokazao prema automobilu, zatvorio vrata za njom i obišao oko haube. Nije gledao niti primećivao telohranitelje. „Veži pojas”, promrmljao je kad je upalio motor.

„Šta? O!” Iv je prestala da vežba svoj govor i vezala pojas. „Uvek sam uživala u vožnji po Kordini”, počela je. Budi prijateljski raspoložena, savetovala se. Budi nonšalantna, a potom ravnodušna kad on to najmanje očekuje. „To je baš divan grad. Bez oblakodera, bez čeličnih i staklenih građevina.”

„I dalje se protivimo nekim aspektima napretka.” Usporio je zbog semafora. „Lanci hotela su već nekoliko puta lobirali da izgrade komplekse letovališta. Naravno, tu postoje i prednosti: nova radna mesta, razvoj turizma.”

„Ne.” Odmahnula je glavom posmatrajući grad. „Nikada ne bi bilo vredno toga.”

„Zar tako da govori kćerka preduzetnika?”

„Ono što je tata sagrađio i mesta gradnje u principu su dobra stvar. Hjuston je... Hjuston je drugačiji. Takav grad mora stalno da raste.”

„U veću postoje neki koji tvrde da i Kordina treba da raste.”

„Oni greše.” Okrenula se prema njemu. „Tvoj otac očigledno isto razmišlja. A ti? Kada dođe red na tebe, hoćeš li im dozvoliti da kopaju temelje?”

„Ne.” Sklonio je pogled s grada i okrenuo se moru. „Neke stvari predviđene su da se prirodno razvijaju. Palata je najviša građevina u državi. Dokle god Biseti tamo žive, tako će i ostati.”

„Da li je to ego?”

„To je nasleđe.”

I to je mogla da prihvati. „Toliko smo različiti”, rekla je više za sebe.

„Govoriš o nasleđu i misliš na vekove odgovornosti i tradicije. Kada je o tome razmišljam, mislim na posao mog oca i glavobolje koje će neko imati jednog dana. Ili mislim na Faberžeovu vazu moje majke. Nasleđe je za mene otopljivo, a pretpostavljam i za većinu Amerikanaca. Može da se drži u rukama. Za tebe je to apstraktnije, ali sto puta više obavezujuće.”

Ćutao je nekoliko trenutaka. Nije mogla da zna kako su ga duboko pogodile njene reči, njeno saosećanje. „Razumeš bolje nego što sam očekivao.”

Brzo ga je pogledala i isto tako brzo sklonila pogled. Ne sme da bude dirnuta. Ne može to da dozvoli. „Zašto to radiš?”

„Radim šta?”

„Voziš me pored plaže, dolaziš u pozorište? Zašto si me onako poljubio?”

„Kako?”

Možda bi se nasmejala da se nije osećala nasukano. „Kako god! Zašto si me uopšte poljubio?”

Razmišljao je dok je tražio neko usamljeno mesto kraj nasipa. „Najočigledniji odgovor je da sam to želeo.”

„To uopšte nije očigledno. Nikada pre nisi želeo tako nešto.”

„Žene nemaju toliko osećaja koliko bi želele da se misli.” Zaustavio je automobil, ugasio motor i stavio ključeve u džep. „To sam želeo od trenutka kad sam te ugledao. Da li bi želela da se prošetamo?”

Dok je sedela zaprepašćena, izašao je i došao do njenih vrata. „Moraćeš da otkopčaš pojas.”

„To nije istina!”

„Plašim se da je teško šetati plažom ako si vezana u sedištu automobila.”

Iv se jedva izborila s pojasom, a onda iskočila iz kola. „Uopšte nije istina to što kažeš. Jedva da si me uopšte i gledao, a kada i jesi, uglavnom si bio namršten.”

„Dosta sam te gledao.” Uzeo ju je za ruku i krenuli su prema pesku. Stegla je prste u njegovoj šaci opirući se. Nije obraćao pažnju na to. Bilo mu je lakše dok je uzdržana i izaziva ga da je nadmudruje. Prestrašio ga je trenutak kad mu se predala. „Više mi se sviđa plaža u večernjim časovima, kad turisti odu da se presvuku za večeru.”

„To je apsurdno!”

Osmeh mu je bio prijateljski i slađi nego što ga je ikada pre videla. „Apsurdno je voleti mirnu plažu?”

„Prestani više da izvrcješ stvari.” Iv je izvukla ruku i otišla nekoliko koraka unazad. „Ne znam koju igru igraš.”

„Kakvu bi ti volela?“ Stajao je u mestu, zadovoljan, čak je osećao i olakšanje što je vidi zbnjenu. Tako je nekako bilo lakše približiti se, bez ijednog koraka.

„Aleksandre, nisi proveo baš mnogo vremena gledajući u mene. Znam to jer...“ Zastala je užasnuta što je bila na korak da mu prizna da je sanjarila o njemu.

„Jer?“

„Jednostavno znam, to je sve.“ Odmahnula je rukom, odbacila tu temu i krenula ka vodi. „Ne razumem zašto si iznenada odlučio da ti budem privlačna, ili dostupna, ili šta god.“

„Nisi mi iznenada postala privlačna.“ Stavio joj je ruku na rame i vrlo malo je stegao da bi je okrenuo. Sunce će uskoro zaći. Mogla je da ga vidi kako iza Aleksandra širi zlatni sjaj. Pesak je bio beo i hladan, ali dok je gledala u njega, otkrila je da nije nimalo stabilna podloga. „Više nije bitno da li si dostupna ili ne. Želim te.“ Zastao je prešavši joj rukom preko ramena sve do potiljka. „Mislim da je to mnogo važnije.“

Zadrhtala je i prekrstila ruke na grudima. Sada su joj oči bile plave kao more, ali nemirnije, mnogo nemirnije. „A pošto si princ, uvek dobiješ sve što poželiš.“

Povetarac s mora uplitaio joj je kosu oko njegovih prstiju. Zaboravio je na plažu, telohranitelje, sunce koje samo što nije zašlo. „Pošto sam princ, mnogo mi je teže da imam ono što želim. Naročito kad je reč o ženi.“

„Amerikanki?“ Disala je ubrzano i neravnomerno. Bilo bi lako ne pitati, već samo prihvatiti. Želela je da prihvati, da se useli u njegov zagrljaj, možda i u srce. Otkrivši da to želi više od svega, promenilo je sve i samo umnožilo pitanja. „Amerikanka koja zarađuje od pozorišta? Bez titule, bez pedigrea? Nije prikladna za vezu, ni blizu aristokratkinje, neke Evropljanke?“

„Ne.“ To je izgovorio lagano i posmatrao kako joj se u pogledu stvara bol. Ali nije hteo da laže. „Povezivanje mog imena s tvojim ne bi odgovaralo ni nekim članovima veća, ni visokim zvaničnicima. Prihvatljivije je da izaberem ženu s titulom i poreklom.“

„Shvatam.“ Podigla je ruku i sklonila njegovu šaku s vrata. „Znači da bi bilo... uvidavno da pristanem na tajnu vezu.“

Lice mu je postalo strogo i rezervisano od besa. Niko ko bi ga sada pogledao ne bi poverovao da ume da se smeje. „Mislim da ti nisam tražio da budeš uvidavna.“

„Ne, izgleda da još nisi stigao dotle.“ Htela je da zaplače. Saznanje ju je uzdrimalo, i ponizilo. Zbog poniženja je ponovo stala uspravno, a oči su joj ostale suve - toliko suve da je bolelo. „Pa, hvala na ponudi, vaše visočanstvo, ali nisam zainteresovana. Kad spavam s nekim, radim to bez stida. Kada sam

u vezi s nekim, to ne krijem.”

„Svestan sam toga.”

Htela je da pobegne, ali su je njegove reči zatekle. „Na šta tačno misliš?”

„Bila si veoma otvorena što se tiče tvog odnosa s mojim bratom.” Sada nije bilo osmeha niti ikakvog znaka besa. Streljao ju je mračnim pogledom. „Očigledno da se ni tada nisi ničega stidela.”

Najpre se zbunila, a zatim oraspoložila zbog spoznaje. Iv je pustila da je obuzme bes jer je to bilo bezbednije nego da bude povređena. „Znači, o tome se radi. Malo rivalstva među braćom, malo radoznalosti o ukusu brata. Šta si mislio, Alekse? Da je on dobio svoje, a sad je na tebe red da vidiš zašto se digla prašina?” Stajao je u mestu. Nije se usuđivao da krene ka njoj. „Pazi šta pričaš.”

Nije pazila, a reči joj nije nedostajalo. „Proklet da si! Možeš biti aristokrata, princ, vladar, ali ispod si budala, kao i svi ostali muškarci, i neću stajati ovde i objašnjavati, niti opravdavati budali svoj odnos s Benetom. Mogao bi da odeš kod njega na časove, Alekse. On ima srca i istinski oseća naklonost prema ženama. Ne smatra ih trofejima koje treba deliti sa svima.” „Jesi li završila?”

„O, i više od toga! Predlažem vam da razgovarate s Benetom, vaše visočanstvo, ako želite da saznate moje... vrline i mane. Sigurna sam da ćete biti fascinirani.”

„Ono što osećam prema tebi nema nikakve veze s Benetom, a opet, sve ima veze s njim. Odvešću te nazad.”

Krenuo je ka automobilu. Dva telohranitelja, koji su bili na diskretnoj udaljenosti, ušli su u svoje vozilo.

Poglavlje 6

„Etel, želim još jedan beli kombinezon za Mačku.” Držeći fasciklu u ruci, Iv je s garderoberkom pregledala kostime, jedan po jedan.

„Beli kombinezon. Veličina trideset četiri.”

„Nemoj da je previše kratak. Želim malo suptilnosti.” „Suptilan beli kombinezon. Veličina trideset četiri.”

Iv se zakikotala i nastavila da pregleda garderobu za prvu predstavu. „Bolje da poštujuemo okvire budžeta. Neka bude najlonski, sve je dobro dok izgleda kao da je od svile.” „Ona želi čudo!”

„Uvek. O, i proširi sakoe za Velikog Tatu, recimo, oko četiri centimetra. Želim da Džared izgleda veći.”

Dok je beležila uputstva, Etel je po ustima prevrtala žvakaću gumu sa ukusom pepermint. Radila je s garderobom dvadeset dve godine. Za četrdeset pet minuta mogla je da napravi tašnicu od svinjskog uha. „Ako glumci nastave da jedu kao sinoć, nećemo morati da ih proširujemo.” „Planiram da pripazim i na to.”

„Nisam ni sumnjala.” Etel je još malo spustila naočare na nos i pogledala Iv preko ravne ivice. „Neko bi trebalo da pripazi i na tebe. Odustala si od spavanja.”

„Izgleda.” Prstom je dodirнула dva dečja kostima. „Možda će biti potrebno izmeniti ih. Sutra je audicija za decu. Pomolimo se da možemo pronaći dvoje koji mogu da glume mala nevaljala čudovišta.”

„Ja imam dvoje koje sam voljna da iznajmim u svako doba.” Gabrijela je ušla u garderobu.

„Bri, nadala sam se da ćeš uspeti da svratiš.” Stavivši fasciklu ispod ruke, Iv ju je zagrlila drugom rukom.

„Svratila bih juče, ali imala sam četiri pregleda kod zubara, dva šišanja i sastanak s odborom za budžet, bolje reći s odborom škrtica.”

„Još jedan dan glamura i dokolice. Princezo Gabrijela, da vas upoznam s gospođicom Etel Koen, mojom čarobnicom sa iglom i koncem.”

Etel se nespretno poklonila. „Vaše veličanstvo.”

„U Kordini smo zadovoljni i sa *vaše visočanstvo*.” Nasmejavši se, Gabrijela joj pruži ruku. „Baš imate mnogo kostima.” Posmatrala je policu, stalke i kutije pune rekvizita, a potom prstima prelazila preko pojasa od staklenih bisera, dok nije osetila da se Etel malo opustila. „Kako uopšte znate gde je šta?”

„Imam sistem, vaše visočanstvo. Sve je u redu dok se neko drugi ne umeša.” Pogledala je u Iv začikiljivši očima. „Ja samo proveravam”, promrmljala je Iv. „Ništa ne diram.” „Za sada”, rekla je Etel za sebe.

„Da li sam to čula da bi trebalo da neko pripazi na Iv?” „Da, gospodo, vaše visočanstvo. Previše je uznemirena i ne spava dobro. Bila bih dužnik bilo kome ko bi me poštdeo brige zbog nje bar neko vreme.”

„Ovde producent baš dobija mnogo poštovanja.”

„Često je važnija briga”, prokomentarisala je Gabrijela. „Mislim da mogu da vam pomognem, gospođice Koen. Iv, volela bih šolju kafe.”

„Bri, do guše sam...”

„Mogla bih da iskoristim svoj autoritet.”

Iv je uzdahnula. „I znam da bi. Dobro, ali samo petnaest minuta, i to u mojoj kancelariji.”

„Vrlo korektno.” Bri je uhvatila Iv ispod ruke, a onda pogledala Etel preko ramena šapnuvši joj: *Dvadeset*.

„A otkud to da ti imaš slobodnih dvadeset minuta usred dana?”

„Sreća. Nana je s decom na farmi. Riv je na konferenciji s tatom i Aleksom, a osobu s kojom je trebalo da se sastanem po podne uhvatio je virus.”

„Ne zvučiš kao da ti je žao.”

„Laknulo mi je. Nemaš pojma koliko je zamorno sedeti i jesti sendviče s potočarkom - grozna biljka - i planirati manifestaciju za prikupljanje sredstava sa ženom koja priča samo prazne priče bez imalo mašte. Ako zaista budem imala sreće, virus će je držati bar tričetiri dana i moći ću sve da završim bez nje.”

„Kad smo već kod grozних stvari, kako mi to kažemo u Americi, ovde moja odgovornost prestaje.” Otvorila je vrata kancelarije i pokazala Gabrijeli rukom da uđe.

„Baš prikladno”, zaključila je Gabrijela okrenuvši se. „Ali treba ti malo svežeg cveća i nešto da zameni tu užasnu sliku.”

„Zaista? To i ne primećujem. Najbitnije je da sam konfiskovala aparat za kafu.” Iv je pritisla prekidač. „Biće za minut.” Gabrijela je stavila tašnicu na sto i lagano otišla do prozora. „Šteta što nemaš bolji pogled.”

„Mislim da u Kordini nema lošeg pogleda.”

Gabrijela je sačekala da se zavesa primiri, a potom se okrenula. „Znaš, Iv, svratila sam kući kad sam odbacila Riva. Aleksandar izgleda ispijeno kao i ti.”

Iv se okrenula i zabavila se šoljicama i tacnicama. „Pretpostavljam da razmišlja o mnogo čemu.”

„Ne sumnjam u to, a mislim da ga muči nešto veće od državnih problema.”

Da li ste se svadali?"

„Razmenili smo teške reči. Želiš li čistu kafu ili sa ovim groznim mlekom u prahu?"

„Čistu." Gabrijela je sačekala da joj Iv naspe kafu i doda šoljicu. „Želiš li da pričaš o tome?"

„On ti je brat."

„A ti si mi prijateljica." Gabrijela je sela i spustila kafu na ivicu stola ne probavši je. „Mislim da vas oboje dovoljno volim da bih bila objektivna. Da li je težak?"

„Ne." Ivje uzela veliki gutljaj. „Nemoguć je."

„To liči na Aleksa." Nije mogla da se ne nasmeši. „U njegovu odbranu, moram da kažem da se on ne trudi da bude nemoguć, već je jednostavno takav rođen. Šta je još uradio?" Iv je popila kafu i odmah ustala da naspe još. „Poljubio me je."

Gabrijela je podigla obrvu, stisnula usne i zamislila se. „To mi ne zvuči kao neki veliki problem."

„Daj, Bri, pričamo o Aleksandru, Gospodinu Protokolu. Ne samo da me je poljubio", dodala je jer je to zvučalo vrlo budalasto, „pokušao je da me zavede."

„Ne mogu da verujem da mu je toliko trebalo." Iv je napravila grimasu, na šta je Gabrijela nehajno odmahнула rukom. „Uostalom, Iv, Aleks je možda idiot, ali uopšte nije glup. Teško mi je da poverujem da si bila šokirana."

„Bila sam šokirana." Uz još jednu grimasu, Iv se smirila. „Dobro, možda se nisam baš šokirala, ali sam se iznenadila." „Jesi li mu uzvratila poljubac?"

Kad bi *on* bio bilo ko drugi, nasmejala bi se. „Bri, stvarno nije u tome stvar."

„Ne, u tome je stvar, ali to se mene ne tiče."

„Nisam tako mislila."

„Ako nisi, trebalo je", rekla joj je Gabrijela probavši kafu. „Ipak, ako si ljuta na Aleksa, mislim da tu ima više od poljupca."

Pokušala je da sedne, a onda ponovo ustala i počela da šeta tamo-amo po sobi. Izgleda da ništa nije u redu. Da se ništa ne uklapa. „Poljubio me je samo zbog Beneta."

Dok je Iv šetala po sobi, Gabrijela je ponovo spustila šoljicu. „Mrzim što sam glupa, ali kakve veze ima Benet sa Aleksom i tobom?"

„Kao i svaki čovek", promrmljala je Iv šetajući napred nazad. Sa svakim pokretom, prevelika košulja joj je dodirivala kukove. Rekla je sebi da više o tome neće razmišljati. Obećala je sebi i da neće biti uznemirena ako o tome ipak bude razmišljala. Toliko o obećanjima. Zamahnula je šoljicom kafe

i zamalo je prosula. „Kao dečak koji želi sjajnu crvenu loptu jer ona pripada drugom dečaku. E pa, vala, ja nisam crvena lopta.” Besno je spustila šoljicu na tacnu. „Ne pripadam nikome.”

Gabrijela je ćutala nekoliko trenutaka, a potom polako klimnula glavom. „Mislim da shvatam. Zaustavi me ako grešim. Misliš da je Aleks pokušao da te zavede jer misli da te je Benet već zaveo.”

„Bingo!”

„Iv, to je apsurdno.”

„Možeš da se kladiš da je tako. Isto to sam rekla Aleksu, ali malo deskriptivnije.”

„Ne, ne, ne.” Više nego zainteresovana, Gabrijela je osmehom odagnala Ivinu ogorčenost. „Mislila sam da je apsurdno misliti da su se Aleks i Ben ikada takmičili u bilo čemu. To jednostavno nije u njihovoj prirodi.”

Nije računala na saosećanje. Porodica se drži zajedno, podsetila se, ali Gabrijela je bila žena. Htela je da vidi reakciju žene. „Kako objašnjavaš činjenicu da je uveren da sam spavala s Benom?”

„Aleks je to rekao?”

„Da. Da li misliš da sam i to izmislila?”

Osmehe je prekrila senka zabrinutosti. „Ne, naravno da ne. Mislila sam da si pogrešno razumela nešto što je uradio ili rekao.” Zabrinutost je nakratko lebdela u vazduhu, ali je ubrzo izbledela. „I dalje tako mislim.”

„Bilo je vrlo jasno, Bri. Aleks misli da smo Ben i ja...” Nije izgovorila ono što je očigledno htela, razmislivši ponovo o tome. „Možda svi to misle!”

„Svako ko vidi tebe i Beneta zajedno, a poznaje vas, odmah zna da tu nema ničega sem naklonosti i prijateljstva.” Zastala je, a usne su joj nakratko zaigrale. „Svako ko ima dobar vid.”

„Oprostićeš mi što mi ovo nije zabavno kao što je, čini mi se, tebi.”

„Ne mogu a da ne budem zadovoljna što je Aleksandar u vezi s nekim koga poštujem i do koga mi je stalo.”

„Mi nismo u vezi!”

„Hmmm.”

„Ne govori to *hmmm*, podsećaš me na Kris.”

„Dobro je, to znači da ćeš me posmatrati kao sestru i poslušati neke savete.”

Sada je došao red na Iv da se oraspoloži. „Kris bi ti prva rekla da to vrlo retko radim.”

„Onda za mene napravi izuzetak. Iv, znam kako je to kada osećaš nešto prema nekome za koga se čini da je potpuno pogrešan za tebe.”

„Nikada nisam rekla da nešto osećam”, lagano je rekla. „Recimo i da osećam, čisto hipotetički. Aleks je potpuno pogrešan za mene. Štaviše, ja sam pogrešna za njega. Imam karijeru koja mi je važna. Vezana sam za drugu državu. Volim da radim stvari kada i kako ja izaberem, a ne da razmišljam kako bi to moglo da izgleda novinarima. Nikada nisam volela da poštujem pravila, što sam i dokazala lošim vladanjem u školi. Aleksandar živi po pravilima. On mora.”

„Istina.” Gabrijela je klimnula glavom ispijajući kafu. „Znaš, Iv, tvoji argumenti su savršeno tačni.”

„Jesu?” Osetila je blago olakšanje. Oslonivši se na to, progovorila je s više samopouzdanja. „Pa jesu.”

„Rekla sam da razumem i stvarno razumem. S čovekom prema kome sam nešto osećala, argumenti su bili skoro identični i podjednako jaki.”

Iv je sipala još kafe. Kao da živi na kofeinu, pomislila je. „Šta si uradila?”

„Udala sam se za njega.”

Iv je uzvratila osmehom i udarila šakom o ivicu stola. „Baš ti hvala.”

Gabrijela je odložila kafu primetivši da je Iv popila tri dok ona nije završila ni prvu. A kafa neće smiriti njenu prijateljicu, pomislila je. Ljubav uništava ljude bez obzira na to koliko se jakim predstavljaju. Nije prošlo mnogo otkako se ona nalazila u pometnji između potrebe da voli i straha od ljubavi.

„Voliš li Aleksa?”

Ljubav. Najmoćnija reč od pet slova. Bilo bi lako poreći. Teže je biti iskren. Iv je osećala da Gabrijela zaslužuje istinu. „Nisam dozvolila sebi da o tome razmišljam.”

„Razmišljanje nema mnogo dodirnih tačaka s ljubavlju. Ali neću više da vršim pritisak na tebe.”

Osetila je naklonost nagnuvši se da dodirne Gabrijelinu ruku. „Bri, ti nikada ne vršiš pritisak na mene.”

„Moguće je”, rekla je Gabrijela živahno. „Mada je to primamljivo. Umesto toga ću ti reći da pokušaš da zapamtiš da je Aleks morao veoma naporno da radi da bi napravio štitić za svoja osećanja. Državi je potreban jak i objektivan vladar. To mu nije padalo lako, a ni njemu bliskim ljudima.” „Bri, moja osećanja prema Aleksu nisu najbitnija.”

„Za nas, koji možemo da izaberemo sopstvene sudbine, osećanja su uvek najbitnija.”

„Volela bih da je to tako jednostavno.” Da jeste, mogla bi bar na

trenutak da otvori vrata i prouči sopstvena osećanja i želje, licem u lice. Ne usuđuje se. Mogli bi se pokazati većim i snažnijim od nje same. To je vrsta samozaštite, rekla je sebi. Samopouzdanja. Nije smela da ode dalje i utvrdi da je reč o opstanku, preživljavanju.

„Bri, bez obzira na to koliko mi je stalo do tvoje porodice, ne mogu da dozvolim da stupim u emotivnu vezu s nekim kome država i obaveze moraju biti važnije od mene. To zvuči sebično, ali...”

„Ne, to zvuči ljudski.” •

„Hvala ti. Znaš, ako...” Zastala je kad je telefon na njenom stolu zazvonio. „Ne idi”, rekla je kada je Gabrijela krenula da ustaje. „Sačekaj samo minut. Halo?”

„Iv Hamilton?”

„Da?”

„Bliski ste s članovima kraljevske porodice. Ako ste zabrinuti za njih, recite im da obrate pažnju na upozorenje.” Sledila se i od glasa i od reči. Bio je mehanički, neodređenog pola.

„Ko je to?”

„Neko ko traži pravdu. Upozorenje. Biće samo jedno. Fransoa Debok mora biti pušten iz zatvora za četrdeset osam sati ili će neko od članova kraljevske porodice Kordine umreti.”

Zadržavši dah, Iv je odmah pogledala Gabrijelu. Njeni prijatelji, njena porodica. Pretnja nije bila upućena nekom bezličnom vlasniku titule, već ljudima koje je volela. Čvršće je stegla slušalicu i potisnula strah. „Samo kukavice anonimno prenose pretnje.”

„To je upozorenje”, ispravio ju je glas. „I obećanje. Četrdeset osam sati.”

Zvuk prekinute veze nastavio je tiho da odjekuje u Ivinom uhu čak i kad je oprezno spustila slušalicu.

Strah. Pošto ga je osetila, Gabrijela je ustala i spustila ruku na Ivinu. „Šta je bilo?”

Kada se ponovo usredsredila na Gabrijelu, Iv je primetila napetost bez obzira na princezine pokušaje da se sabere. Zbog toga je brzo ustala. „Gde su ti telohranitelji?”

„U hodniku.”

„Kola su ispred?”

„Da.”

„Vozač?”

„Nije tu, ja vozim.”

„Moramo do palate. Mislim da bi jedan od telohranitelja trebalo da bude s nama u kolima. Objasniću ti usput.”

Trojica muškaraca vodila su napet razgovor u kancelariji princa Armanda. Soba je bila ispunjena dimom, koji se nadmetao s mirisom svežeg cveća i stare kože. Prostorije često poprimaju izgled u skladu s raspoloženjem osoba koje se u njoj nalaze. Ova prostorija pucala je od moći, tiho ali neosporno. Odluke se u njoj nikada nisu donosile u žurbi i nikada s emocijama. Niko se na te odluke nije mogao požaliti da su produkt besa ili naleta tuge.

Princ Armand sedeo je za stolom i slušao svog zeta. Riv Makgi bio je čovek koga je poštovao i kome je verovao. Bio je prijatelj, član porodice i, štaviše, neprocenjiv savetodavac zbog bogatog iskustva u sprovođenju zakona i radu u specijalnim službama. Iako je odbio sve ponude titula i položaja u državi, Riv se složio da nezvanično, u tajnosti, bude savetnik za bezbednost kraljevske porodice.

„Ne možete mnogo toga uraditi na unapređenju bezbednosti ovde u palati ako ne date izjavu za javnost.”

„Ne želim da dam izjavu za javnost.” Dok je govorio, Armand je prebacivao gladak beli kamen iz ruke u ruku. „Ambasada?”

„I tamo je poboljšana nivo bezbednosti, naravno. Ali osećam da tamo neće biti problema ako vi ne odete u Pariz.” Armand je ovo prihvatio blago klimnuvši glavom. Znao je da je u Parizu on bio meta, da je samo slučajno još živ i da će zauvek živeti sa činjenicom da je drugi čovek umro umesto njega. „I?”

Rivu nije bilo potrebno ništa više da bi znao da princ misli na Deboka. „Bezbednost u zatvoru je odlična, ali ništa ne može da spreči Deboka da izdaje naredjenja. Njegovu poštu, naravno, nadziru, ali on je previše lukav da bi napisao nešto što bi ga inkriminisalo. Takođe, ima pravo na posete.” „Onda se slažemo da su incident u Parizu, i neki manji incidenti u proteklih nekoliko godina bez tragičnih ishoda, Debokovo delo.”

„Sasvim sigurno je da je on naručio postavljanje bombe, kao što je i organizovao pljačku Lorimarovih dijamanata iz muzeja pre dve godine. I dalje diluje drogu iako sedi u ćeliji. Za tri godine, ili dve, ako uspe da dobije uslovnu, vratiće se na slobodu.”

To je bila pravda. Takav je bio zakon. „Osim ako ne dokažemo da je on nalogodavac Sjuardovog ubistva.”

„Tako je. A to neće biti lako.”

„Sedimo ovde i razgovaramo o poboljšanju bezbednosti. Stalno samo o odbrambenim merama.” Aleksandar je ugasio cigaretu u gomili papira i pepela, ali glas mu je bio miran. „Šta je sa ofanzivom?”

Armand je zadržao beli kamen u ruci trenutak duže, a potom seo na sto. Razumeo je Aleksandra bolje od svakoga, taj čvrsto potiskivani bes koji je konstantno blokirao emocije. Otac može da oseća žaljenje čak i kad je ponosan na sina. „Imaš li neki predlog?”

„Što duže sedimo i ne radimo ništa, već se samo branimo, njemu ostaje više vremena za planiranje. Po zakonu, ima pravo na posete. Znamo da je, ko god dođe kod Deboka, povezan s Debokom.” Svaki put kada bi izgovorio to ime, osetio bi gorak ukus na usnama. „Siguran sam da Riv može da nam da izveštaj o baš svakom posetiocu u proteklih sedam godina.” Pogledao je u svog zeta koji je klimnuo glavom. „Znamo ko su oni, šta rade i gde su. Zar nije vreme da to znanje iskoristimo na agresivniji način?”

„Oni su pod prismotrom”, podsetio ga je Armand. „Nadzor poznatih članova Debokove organizacije nije pomogao Sjuardu.” Bol je i dalje bio svež, iako su ga i otac i sin savršeno kontrolisali. Tišinu je prekinuo samo zvuk i plamen Rivovog upaljača. „Trebalo bi da ubacimo našeg čoveka u njihove redove.”

„Aleksandar je u pravu.” Riv je izduvao pramen dima. „O tome sam mnogo razmišljao. Ipak, problem je naći pravog čoveka, a onda ga ubaciti među njih. Infiltriranje u Debokovu organizaciju moglo bi da potraje nekoliko meseci.” „Njemu nije mnogo trebalo da svoju ženu postavi kao Gabrijelinu sekretaricu.” Aleksandrova ogorčenost nije izbledela ni nakon sedam godina, samo se razvila u tinjajuću potrebu za osvetom.

Riv je razumeo, prihvatio, a onda odmahnuo glavom. „Lakše je falsifikovati dozvolu za pristup poverljivim informacijama, poreklo i dokumente nego zadobiti poverenje ljudi kao što je Debok. On je sada u zatvoru samo zahvaljujući petogodišnjoj usredsređenosti i upornosti Interpola.” „Ali i dalje vuče konce”, promrmljao je Armand.

„I dalje vuče konce.” Riv je uzeo gutljaj kafe samo da bi ublažio nervozu. „Čak i da uspemo da ubacimo nekoga, trebaće mu mnogo vremena da zadobije poverenje. Treba nam neko ko može da posvedoči da je lično Debok izdao naređenje.”

Aleksandar je ustao; osetio je potrebu da se prošeta tamo-amo kako bi se oslobodio viška energije, koji je, pošto je progutao svoju žeđ da nešto odmah preduzme, naišao umesto reči. Sa intelektualnog stanovišta, znao je da je Riv u pravu. Da bi se Debok uspešno uništio, potrebno je vreme i strpljenje. Sa stanovišta emocija... Želeo je osvetu, sumorno i slatko zadovoljstvo koju ona pruža. Kao i uvek, nije imao drugog izbora osim da opet ispred svojih želja stavi ono što je preko potrebno.

„Imaš li nekoga u planu?“

Riv je otrešao cigaretu. „Imaću za nedelju dana.“

„U međuvremenu?“

„U međuvremenu predlažem da nastavimo da unapređujemo našu bezbednost, držimo Debokove ljude pod prismotrom i pripremamo se za njegov sledeći potez. Biće ih još.“ Prvo je govorio Aleksandru, a potom hladno i mirno pogledao Armanda. „I desiće se uskoro.“

Armand je klimnuo glavom. „Tebi ću prepustiti da kontaktiraš sa Žermenom u ambasadi u Parizu. Verovatno ćeš sutra dobiti i izveštaj o razgovoru sa Linom u vezi s bezbednošću u palati.“

„Sutra.“

„Dobro. A sada, mogu li na trenutak da pitam za svoje unuke?“ Armand se nasmejao, a u pogledu mu je bila toplina. Ramena su mu uvek bila napeta.

„Sve sami nevaljalci.“

Osmeh je bio izraz i zahvalnosti i olakšanja. „Hvala bogu. Nadam se da će nam jednog dana najveća briga biti da li je Demijan iskopao kuhinju u bašti.“

Neko je brzo i jako pokucao na vrata. Armandovo čelo se samo blago nabralo zbog prekidanja, ali telo mu je bilo napeto. Pošto je Aleksandar već stajao, Armand mu pokaza da otvori. Na vratima se pojavila Iv.

Odmah je primetio kožu belu poput snega, ogromne oči. Čuo je kako brzo diše dok je stajao pred njom, napola je zaklanjajući, napola štiteći.

„Aleksandre.“ Obratila se njemu jer su potreba i gest došli sami od sebe. Bio je bezbedan. Zahvalila je Bogu na tome dok joj se u stomaku javila mučnina pri pomisli šta je sve moglo da se desi.

Gabrijela je spustila ruku na njenu. „Moramo da razgovaramo s ocem. Gde je Benet?“

„U Avru, do sutra.“ Aleksandru nije bilo potrebno objašnjenje. Ivin pogled i boja glasa njegove sestre bili su mu dovoljni. Bez reči se pomerio i pustio ih da uđu.

Iv je zaboravila na protokol i formalno pozdravljanje dok je žurno koračala napred. Došla je direktno do Armandovog stola. On je ustao, a ona je, iako je bila nervozna, primetila da je ustao kao princ, a ne kao prijatelj.

„Vaše visočanstvo, primila sam telefonski poziv u Centru pre samo nekoliko minuta. Morate da oslobodite Deboka iz zatvora u roku

od četrdeset osam sati.”

Preko očiju mu je pala senka - Iv je mogla da se zakune da je to videla. „Da li je to zahtev ili savet?”

Pre nego što je Iv progovorila, Gabrijela ju je ponovo uhvatila za ruku. „Jedno upozorenje koje su preneli Iv. Rečeno joj je da će jedan član kraljevske porodice umreti ako Debok ne bude oslobođen.”

Gde su emocije? - zapitala se Iv dok je posmatrala princa. Gde je strah za porodicu, za sebe? Mirno ju je posmatrao, a onda joj je pokazao da sedne. „Aleksandre, mislim da bi Iv mogla da popije čašu brendija.”

„Vaše visočanstvo, molim vas, ne brinete zbog mene. Meni niko ne preti.”

„Molim te, sedi, Iv. Vrlo si bleđa.”

„Ja ne...” Osetivši da joj je Gabrijela jače stegla ruku, prestala je da se buni. Duboko je uzdahnula, odagnala bujicu reči i pokušala ponovo: „Vaše visočanstvo, ne verujem da su to samo prazne reči. Ako Debok za dva dana i dalje bude u zatvoru, pokušaće da ubiju nekoga od vas.”

Aleksandar joj je dao čašu brendija. Pogledala ga je i na trenutak zaboravila sve ostale u prostoriji. To bi mogao da budeš ti, pomislila je i iznenada osetila da je preplavljuje talas užasa. Kad bi on poginuo, njen život bi izgubio svaki smisao.

Čim je sredila misli, usledio je šok. Obrazi su joj još više ubledeli. Brzo je skrenula pogled na brendi. Shvatila je istinu. Voli ga, oduvek ga je volela, ma koliko to bilo nemoguće. Nije stigla da je porekne, da je potisne. Kad se našao u opasnosti, postala je svesna svojih osećanja.

„Iv.”

Prstima je pritisla oči i sačekala da joj se glava razbistri. „Izvinite, nisam vas čula.”

Rivov glas bio je pun strpljenja. „Moglo bi da bude od pomoći da nam ispričaš tačan tok razgovora, ili najpribližnije, sve čega se sećaš.”

„U redu.” Pomoglo je, nekako je pomoglo, što je obuzdala misli i napustila apstraktni svet. Najpre je popila gutljaj brendija, nadajući se da će je umiriti. „Prvo me je nazvao po imenu.”

„Jesi li sigurna da je bio muškarac?”

Brzopleto je htela da odgovori da jeste, ali se zaustavila. „Ne, nisam sigurna. Glas me je odmah uznemirio jer je zvučao mehanički. Ne kao mašina, ali kao da je pušten preko mašine.”

„Vrlo je moguće da jeste”, promrmljao je Riv. „Nastavi.” „Rekao je... Nešto kako sam ja bliska s članovima kraljevske porodice i da bi

trebalo da im kažem da obrate pažnju na upozorenje. Kada sam pitala ko je, rekao je... *'Neko ko traži pravdu.* U to sam sigurna. Tada je rekao da će biti samo jedno upozorenje. Fransoa Debok treba da bude pušten iz zatvora u roku od četrdeset osam sati ili će jedan član kraljevske porodice Kordine umreti." Na trenutak je stisnula usne, a potom uzela još jedan gutljaj. „Rekla sam mu da samo kukavice anonimno prenose upozorenja.”

Nije primetila blesak odobravanja u Armandovim očima dok ju je posmatrao, niti Aleksandrovu ruku na naslonu njene stolice. Milovao ju je po kosi, nastojeći da je umiri. „Samo je ponovio da je to upozorenje i obećanje.” „Kakav mu je bio akcenat?”, pitao je Riv. „Američki, evropski?”

Kao da mora na silu da se seti, pritisla je slepoočnice. „Nije bilo akcenta, bar ne uočljivog. Glas je bio vrlo ravan i spor.”

„Da li je poziv došao sa centrale?”

Ponovo pogledavši Riva, Iv je uzela čašu da bi zagrejala ruke. „Ne znam.”

„Trebalo bi da to možemo da proverimo. Ako su Iv iskoristili jednom, možda će ponovo. Voleo bih da se taj telefon prisluškuje i da njoj dodelite telohranitelja.”

„Ne treba mi telohranitelj.” Odložila je brendi s urođenom arogancijom zbog koje je Armand ponovo počeo da je posmatra. „Meni niko ne preti. Vaše visočanstvo, brinem se za vas. Za vas i vašu porodicu. Želim da pomognem.”

Armand je ponovo ustao i obišao oko stola. Blago spustivši ruke na Ivina ramena, poljubio ju je u oba obraza. „Tvoja zabrinutost dolazi iz srca. Draga moja, zahvalni smo ti na tome. Moraš nas razumeti što i mi za tebe brinemo.” „Prihvaćiću telohranitelja ako će vas to smiriti.”

Usne su mu čak i u takvim okolnostima zaigrale zbog njenog prihvatanja uz negodovanje. Nije bila kukavica, a ni budala, već podjednako srčana - čak i zrela - kao i njegova deca. „Hvala.”

Da je primetila ironiju, ignorisala bi je. „Šta ćete uraditi?” „Ono što moramo.”

„Nećete osloboditi Deboka?”

„Nećemo.”

Mogla je to da prihvati, ništa drugo nije ni očekivala. Predaja neće zaustaviti pretnje. „Ali ćete preduzeti mere predostrožnosti? Svi vi?” Pogled je skrenula na Aleksandra i zadržala ga na njemu. Na sekundu, možda samo na delić sekunde, u očima joj se pojavila ljubav. Mislio je da

vidi više od brige, više od puke zabrinutosti. Više nego išta, želeo je da se preda onome za šta je oduvek verovao da postoji, i da uživa u toploti. Umesto toga, ostao je na svom mestu, vezan vaspitanjem i nužnošću.

„Nije ni prvi, a ni poslednji put, da neko preti kraljevskoj porodici Kordine.” Bilo je tu i ponosa; ona ga je čula. Međutim, odmah ispod njega osetila je tinjajuću žeđ da se nešto odlučno, i nasilno, preduzme. Nije se povukla, već se okrenula.

„Gabrijela.”

„Iv, ne možemo da dozvolimo da nam pretnje upravljaju životima. Odogovorni smo pred našim narodom.”

„Pripadamo narodu, *petite*.” Armandov glas omekšao je kad ju je uzeo za ruke. „Zidovi ove palate nisu za skrivanje, već za odbranu.”

„Ali ne možete tek tako da izađete napolje i ponašate kao da se ništa ne dešava.”

„Uradićemo sve što možemo.” Armandov glas postao je odlučniji, vladarski. „Ne bih rizikovao i nepromišljeno ugrozio svoju porodicu. Mi nećemo rizikovati živote.”

Naišla je na čvrst zid. Armandu je s jedne strane stajao Aleksandar, s druge Gabrijela. Riv im se pridružio. Pomislila je na Beneta, bezbrižnog, vedrog Beneta i shvatila je da bi i on isto tako čvrsto stao uz njih. „Moram da se zadovoljim time.”

„Ti si mi kao dete.” Armand joj je poljubio ruku. „Molim te, kao otac, kao prijatelj, da mi veruješ.”

„Sve dok mi je i dalje dozvoljeno da brinem.”

„Imaš moju dozvolu.”

Više ništa nije mogla da uradi ili kaže. Bez obzira na to koliko im je bliska, ostala je van njihovog kruga. „Moram da se vratim u Centar.” Uzela je torbu, boreći se sa saznanjem da ništa više nije mogla uradi. Bacila je pogled na Riva. „Pazi na njih.” Brzo se poklonivši, žurno je izašla iz prostorije.

Iv je bila na pola stepeništa kada se setila da nema prevoz. Mala nelagodnost navela ju je da prstima pritisne oči i zadrži nagon da histerično zaplače. Tripud je duboko uzdahnula da bi se povratila. Opsovavši, zaključila je da bi, zahvaljujući energiji koja je ključala u njoj, mogla i pešice da ode. „Iv! Nemaš automobil?”

Zastala je na dnu stepeništa i pogledala u Aleksandra. Da li shvata kako sigurno, moćno i samouvereno izgleda? Stajao je poput ratnika, spremnijeg za napad nego za odbranu. Izgledao je kao kralj, spremniji da kazni nego da oprost. Kao čovek spremniji da uzme nego da pita.

Dok je silazio niza stepenice, sve bliže njoj, shvatila je da želi baš njega. Snagu, kontrolu, čak i aroganciju.

„Ne želim da ti se nešto dogodi.” Iv je to izgovorila pre nego što je zdrav razum stigao da ugušio reči.

Stao je na stepeniku iznad nje, uzdrman rečenicom koju je izgovorila bez daha, više nego što je mogla i da zamisli. Njena zabrinutost bila je poput toplote koja mu se uvukla u kožu i pronašla put do njegovog srca. Ipak, on je bio ratnik, a njegov prvi potez uvek je bio odbrana.

„Moj otac ti je dao dozvolu da brineš. Ja nisam.”

Bilo je fascinantno posmatrati kako se njene izrazito plave oči za nekoliko sekundi pretvaraju u led. „Onda obećavam da više neću pokazivati zabrinutost. Ako odlučiš da odeš u pakao, neću se potruditi čak ni da te ispratim.” „Brzo se pretvaraš iz meda u otrov. To je deo tvog šarma.” „Neću više koristiti šarm pošto više nemam dozvolu da brinem.”

„Ne želim od tebe brigu”, promrmljao je dok je silazio niz poslednji stepenik, „već više. Mnogo više.”

„To je bilo sve što sam spremna da dam.” Pribio ju je previše blizu uz ogradu stepeništa. Pitala se kako je to uspeo.

„Mislim da nije.” Uhvatio joj je lice rukama. To mu je bilo potrebno, makar i kratko trajalo. Da je dodirne, izazove, da zaboravi da postoji svet iza zidova. „Ono što izgovaraš i ono što ti vidim u očima nije isto.”

Ne želi da bude providna. Nije prihvatila da drugi mogu lako da je pročitaju.

Ono što je tog trenutka osetila na stepeništu zadržaće samo za sebe dok i sama ne bude potpuno razumela. Možda je baš zato što je ona to osetila, a on nije, rekla: „Zar si zaboravio na Beneta?”

Nije se trgnula kada ju je stegao, ne bi to sebi dozvolila. „Nisi mislila na mene kada si bila u Benetovom naručju. Kada budeš bila u mom krevetu, mislićeš samo na mene.”

Da li joj zbog straha igra u stomaku ili je to zbog iščekivanja? Već je nekako znala da će u njegovom krevetu pronaći sve što je ikada želela, i više nego što bi mogla da podnese. Neće se vezati za njega. Ako sebi išta može da obeća, onda može to.

„Ne možeš mi narediti da dođem u tvoj krevet, Alekse.” Sklonila je njegove prste sa sebe, hladnokrvnog pogleda i mirnih ruku. „Neću ti doći sve dok ti misliš da hoću. Ti želiš ljubavnicu svog brata.” To ju je bolelo, i više nego što može da podnese, pa joj je glas bio oštar rezao je poput razbijenog stakla. „To je stara priča koja se ni za koga nikada nije završila srečno.”

Optužba se zarivala u njega dok bes, protiv kojeg se borio, nije zapretio da izbije na površinu. Prišao joj je bliže i otkrio da je jaka i da stoji pred njim uspravno, kao neko ko bi mogao da se suoči s bilo kim. Požuda je sve više rasla u njemu.

„Želiš me. Video sam. Osetio sam.”

„Da.” Nije ni htela to da porekne. Ipak, oči su joj bile mirne i osporavale su trijumf u njegovom pogledu. „Ali sam, kao i ti, naučila da svoje želje podredim onome što je neophodno. Jednog dana, Alekse, jednog dana ćeš mi se možda obratiti kao čovek, a ne kao simbol. Jednog dana ćeš mi se možda obratiti s potrebama umesto sa zahtevima.” Krenula je niz hodnik brzo se okrenuvši. „Hvala na ponudi za prevoz, vaše visočanstvo, ali radije ću ići sama.”

Poglavlje 7

Prokleta žena! pomislio je Aleksandar više puta u naredna dva dana. Učinila je da se oseća kao budala. Još gore, kao budala se i ponašao.

Nikada nije poštovao muškarce koji su koristili fizičku silu da bi nekog zastrašili. Takvi muškarci nemaju karakter i inteligencija im nije na zavidnom nivou. Sada se činilo da je on nekako postao jedan od njih. Ne, nema tu *nekako*. Aleksandar se ispravio pakosno. Ta žena ga je baš na to navela.

Kad je počeo da sabija žene uza zid? Kad je sreo Iv. Kad je počeo da razmišlja da uzme neku ženu bez njenog pristanka? Kad je sreo Iv. Kada je poželeo neku ženu toliko da mu ona pomuti mozak i zavlada mislima? kad je sreo Iv.

Sve je počelo sa Iv; zato je logičan zaključak da je Iv kriva za sve iracionalne ispade.

Aleksandar je odmah uočio i nedostatak u tom postupku zaključivanja, jer on je ipak čovek koji razmišlja logički. Kada čovek izgubi kontrolu, u javnosti ili privatno, ne sme da krivi nikoga osim sebe.

Ali, u svakom slučaju, ta žena je prokleta.

Pošto je ugledao kratak, ironičan osmeh, Gilkris, Aleksandrov dugogodišnji lični sluga, uzdahnuo je kratko i tiho, sa olakšanjem. Čudljivost je nešto što je očekivao i prihvatao kod princa. Mogao je u deliću sekunde da odredi kada treba da govori, a kada da ćuti. U suprotnom, nikada ne bi ostao kraj njega deset godina. Osmeh je značio da dolazi smireniji period, ma koliko kratko trajalo. Gilkris je dobro znao kako to da iskoristi.

„Ako mi dozvolite, gospodine, ne jedete dobro u proteklih nekoliko nedelja. Ako ne obratite pažnju na ishranu, moraćemo da vam suzimo odeću.”

Aleksandar je hteo da odbaci ovo kao preterivanje, ali je stavio prst ispod kaiša da bi proverio. Bilo je više od dva centimetra slobodnog prostora.

Prokleta da je žena koja ga uništava!

Neće više, obećao je sebi. Ludilo ovde prestaje. „Videću šta mogu da uradim, Gilkrise, pre nego što se vi i moj krojač osramotite.”

„Samo brinem za zdravlje vašeg visočanstva, ne za veličinu vaše

odeće.” Naravno, podjednako je brinuo i za jedno i za drugo.

„Onda vam obećavam da vam više neću davati razloga za brigu, ni za prvo, ni za drugo.” Pošto je bio previše zauzet, kada se začulo kucanje, klimnuo je glavom Gilkrisu da otvori vrata.

„Vaše visočanstvo.” Anri Blašam bio je Aleksandrov lični sekretar osam godina. Pre toga je bio u član Armandovog osoblja. Čak i posle dvadeset godina u službi kraljevske porodice, ostao je strogo zvaničan.

„*Bonjour*, Anri. Kakav si mi nemogući plan sastavio za sutra?”

„Oprostite, vaše visočanstvo, vaš sutrašnji dan biće prilično popunjen.”

Neće sesti, Aleksandar je znao, ako princ ne sedne prvi. Aleksandar je strpljivo seo na rukohvat stolice. „Anri, molim vas sedite, siguran sam da je vaš rokovnik prilično težak.” „Hvala, gospodine.” Pošto je seo uz ritual pokreta, koji su mu prešli u naviku, Anri je izvadio naočare bez rama iz džepa na prsluku. Stavio ih je, namestio, podesio - toliko dug proces Aleksandar nikome drugom ne bi tolerisao.

Prema ovom vremešnom gospodinu osećao je istinsku naklonost, koja nije izbledela još otkad je Anri pre dvadeset godina princu dao bombonu nakon što mu je Armand održao vrlo strogo predavanje o pristojnosti.

„Sećate se, naravno, večere kod gospodina i gospođe Kabot koja se održava večeras. Gospođica Kabot zabavljaće goste svojim umećem na klaviru.”

„Nije moguće nazvati to zabavom, Anri, ali na to nećemo obraćati pažnju.”

„Kako vi kažete, gospodine.” Možda se iza naočara pojavio diskretni osmeh, ali Anrijev glas ostao je bezizražajan. „Prisustvovaće i Truše, član Krunskog saveta, gospodine. Pretpostavljam da će želeti da razgovara o predloženom nacrtu zakona o zdravstvenoj zaštiti.”

„Hvala na upozorenju”, promrmljao je Aleksandar i pitao se da li će uspeti da preživi predstojeće smrtno dosadno veče. Ukoliko ne greši, zastrašujuća gospođa Kabot postaviće ga da sedi između nje i njene glasne, dosadne i neudate kćerke.

Kad bi samo mogao da ostane kod kuće i sedi u bašti na mesečini. Sa Iv. Njen miris bio bi jači i egzotičniji od mirisa bašte. Ubrao bi joj buket jasmína, a koža bi joj bila nežnija, mekša od latica. Duboko, tamno plavetnilo njenih očiju mamilo bi ga, a njen glas bi ga prožimao, grejao i prolivao se po njemu dok ga ne bi naveo da je proba.

Ona bi se smejala, njemu, za njega, dok pruža ruke...

Prokleta žena!

I sluga i sekretar ukočili su se kad su se princu sastavile obrve.

„Šta me čeka sutra?“, pitao je Aleksandar ustavši da bi se okrenuo ka prozoru. Video je vrtove, ali je namerno gledao iza njih, u more.

Anri je automatski ustao i jedva zadržao rokovnik u rukama. „U osam sati, doručak s predsednikom Dinab šipinga. Deset i petnaest, pojavljivanje na otvaranju Pomorskog muzeja u Avru. Jedan i trideset, držite govor za laganim ručkom u korist Bolnice Svetog Albana Britanskog. U tri i četrdeset pet...”

Aleksandar je uzdahnuo i propustio da čuje plan za ostatak dana. Bar je kod kuće, podsetio se. Već se radilo na planovima za njegovu zimsku turneju po Evropi.

Jednog dana će posetiti močvare Kornvola i vinograde Francuske za svoju dušu, a ne kao predstavnik Kordine. Jednog dana će posmatrati ljude i mesta onakve kakvi jesu, a ne onako kako izgledaju princu. Jednog dana. Ali ne danas, ne sutra.

„Hvala, Anri, to je zaista temeljno.” Prekrstivši ruke iza leđa, Aleksandar je opsovao u sebi. Teško da je Anri kriv za to. Zapravo, jedini krivac je on i njegov iznenadni nemir i želja da bude slobodan. Okrenuo se i nasmejao dok je stari čovek skidao naočare u istom složenom ritualu kao i kada ih je stavljao. „Kako vam je unuka?”

Anrijevi obrazi blago su porumeneli. Od zadovoljstva. „Divna je, vaše visočanstvo. Hvala na pitanju.”

„Da vidimo, sada bi trebalo da ima... tri meseca.” „Sutra puni tri meseca”, složio se Anri, još zadovoljniji što se i Aleksandar setio.

Aleksandar je to video, shvatio da su sitnice ponekad najdragocenije i opsovao sebe što je bio tako prek prema osoblju u proteklih nekoliko nedelja. Voleo bi da za loše raspoloženje optuži Iv, ali zaključio je da je krivica isključivo njegova.

„Sigurno imate njenu fotografiju. Zove se Anabela, zar ne?”

„Da, vaše visočanstvo.” Već rumen kao cvekla, Anri je posegao za novčanikom, pažljivo ušuškanim u njegovom unutrašnjem džepu. Aleksandar ga je uzeo i pogledao skoro ćelavu bebu buckastog lica. Nije bila lepotica, ali Aleksandar je zatekao sebe kako se smeje na pogled krupnih očiju i osmeh usana bez zuba.

„Vi ste srećan čovek, Anri, da imate ovakvu naslednicu.”

„Hvala, gospodine. Ona nam je svima veoma dragocena. Princeza Gabrijela poslala je mojoj kćerki haljinu od čipke, koja je pripadala

mladoj princezi Luizi. Moja kćerka je pažljivo čuva.”

„I trebalo bi ako je uspelo da preživi Luizu.” Pogledao je u belu čipku oko bebinog širokog lica. I ličilo je na Bri da bude velikodušna. „Pozdravite od mene celu vašu porodicu, Anri.”

„Hoću, gospodine. Hvala. Svi mi čekamo dan kada ćete i vi podariti Kordini sina ili kćerku. To će biti dan za slavlje, vaše visočanstvo.”

„Da.” Aleksandar mu je vratio novčanik. Podariti Kordini... Njegov sin će biti naslednik isto kao i on. Veza, jaka i teška, nikada neće biti prekinuta. A majka njegove dece moraće da prihvati pravila koja su sastavljena pre nekoliko vekova. Ono što će tražiti od nje ne može biti manje od onoga što traži od sebe. Ako pogreši pri izboru, živeće s tim zauvek. Vladar Kordine ne može se razvesti.

S trideset godina, Aleksandar je bio najstariji neoženjeni naslednik u istoriji Kordine, što je činjenica koju su mu novinari i njegova država redovno nabijali na nos. Ipak, i dalje je odbijao da razmišlja o braku.

Anri se namerno nakašljao da bi povratio Aleksandrovu pažnju. „Vaš partner za mačevanje biće ovde u pet i trideset vaše visočanstvo. Kod Kabotovih morate doći do osam i trideset.”

„Neću zaboraviti.”

Deset minuta kasnije, odeven u bele pantalone i jaknu, Aleksandar je sišao niz glavno stepenište. Napetost danima nije prestajala. Nikakva logika nije mu pomagala. U njemu je besneo rat. Dužnost protiv žudnje. Odgovornost protiv želje.

Glavna vrata otvorila su se kad je stupio na poslednji stepenik. Zastao je napetih mišića, misleći na Iv.

Ali to je bio Benet, koji je ušao podruku s mladom, izrazito riđokosom devojkom.

„Ne mogu da verujem da ću obići palatu!”

Iako je zbog uzbuđenja govorila skoro šapatom, dikcija joj je bila savršena. Posmatrajući je na trenutak, Aleksandar je prepoznao jednu od glumica iz Ivine trupe.

„Siguran si da je ovo u redu?”

„Draga moja, pa ja živim ovde!” Aleksandar je prepoznao ushićenost u glasu svog brata dok je Benet milovao devojkicu po ramenu.

„Naravno.” Nervozno se nasmejala i pogledala u Beneta. „Vrlo je teško razmišljati o tebi kao o princu.”

„To je u redu. Zašto ne razmišljaš o meni kao... Zdravo, Alekse.”

Benet se odmakao od devojke i vragolasto nasmejao. „Jesi li upoznao Dorin? Ona se pridružila Ivinoj trupi baš pred njihov polazak iz Sjedinjenih Država.”

„Da, upoznali smo se na večeri prošle nedelje. Drago mi je što vas ponovo vidim.”

„Hvala, vaše visočanstvo.” U pravi čas se poklonila. Benet je na trenutak zajedljivo pomislio da joj uopšte nije bio problem da Aleksandra posmatra kao princa. „Vaš brat, ovaj... princ Benet, ponudio se da mi pokaže palatu.” Oči su joj zasjale kad je pogledala u Beneta.

„Baš divno!” Niko sem Beneta ne bi prepoznao sarkazam u njegovom bezličnom glasu. „Možda biste prvo želeli da vidite salon.” Dok je Benet zbunjeno posmatrao, Aleksandar je uzeo Dorin za ruku i odveo je nekoliko koraka niz hodnik. „Vrlo je udoban, a deo nameštaja potiče iz XVII veka. Hoće li vas to malo zabaviti dok ja popričam s bratom?” „O, da, vaše visočanstvo. Hvala vam.”

Aleksandar je sačekao da se Dorin udalji ka kaminu i Vedžvudovom porcelanu, a onda se vratio do brata.

„Vrlo diskretno”, prokomentarisao je Benet. „Zašto mi sad ne kažeš zašto si želeo da se ona udalji?” Kad ga je Aleksandar pogledao, Benet se na trenutak sledio. „Nešto nije u redu? Otac?”

„Ne.” Aleksandar bi obično požurio da ga smiri. Trenutno j e imao samo jedan fokus i jedan cilj. „Kako si mogao da dovedeš tu ženu ovde?”

„Šta?” Olakšanje se pretvorilo u zbunjenost, a zbunjenost u zabavljenost. Benetov glasan, zarazan smeh prolomio se starinskim hodnikom. „Dorin? Aleksandre, časna reč, ne nameravam da je zavodim ovde, u galeriji portreta.” „Već na nekom drugom mestu, prvom prilikom.”

Benet se ukočio. Tolerisao je svoju reputaciju u štampi i kao lep mladić bio je spreman da prihvati činjenicu da u izvesnoj meri zaslužuje titulu princa plejboja. To neće tolerisati od Aleksandra, bez obzira na to što mu je stariji brat.

„Da li ću ja nekoga zvesti, kada i koga, to je moja stvar, Alekse. Pokušaj da zapamtiš da ćeš vladati Kordinom, ali da nađa mnom nećeš imati vlast. Nikada!”

Bes je tinjao tačno ispod površine hladnih, zajedljivih reči. „Nije me briga ni da zavedeš neku kuhinjsku služavku u ostavi, sve dok si diskretan.”

Benetov urođeni smisao za šalu nije izbio na površinu. „Možda bi trebalo da shvatim to kao kompliment, ali nekako mi teško ide.”

„Zar ti uopšte nije stalo do njenih osećanja?”, eksplodirao je

Aleksandar. „Paradiraš s jednom od tvojih... devojaka za zabavu... pred njenim očima! I to još s glumicom iz njene trupe. Nikada nisam ni pretpostavljao da si okrutan, Benete. Nemaran i sebičan - da, ali nikada da si okrutan.”

„Samo polako.” Benet je prešao rukom preko lica i kroz gustu kosu. „Osećam kao da sam upao u drugi čin. Da li pričaš o Iv? Misliš da će ona biti uznemirena što ja, da tako kažemo, flertujem s njenim glumicama?”

Aleksandar je osetio da ga obuzima bes prema čoveku koji je imao sunce, a jurio nebom za malim zvezdama. „Ako stalno moraš da budeš neveran, zar ne možeš bar da se obuzdaš dok je ona pod našim krovom?”

„Neveran?” Benet je odmahnuo glavom. „Sad se plašim da sam propustio i drugi čin. Nemam kome da budem neveran...” Reči su se izgubile kad je sve shvatio. Zurio je u brata, a onda se grohotom nasmejao. „Iv?” Zagrcnuo se pri sledećem naletu kikotanja i naslonio se na stub izrezbaren pre tristapedeset godina u obliku glave mačke. „Ne mogu da verujem da ti...” Benet je pokušavao da dođe do daha i pritiskao rukom grudi, dok je Aleksandrov pogled postajao sve mračniji. „Mogu to da shvatim kao kompliment, brate, i kao zaista dobru šalu.” Obuhvatio je rukom stub, držeći noge prekrštene. Ništa nije voleo kao dobru šalu. „Aleksandre, bar ti bi trebalo da znaš za bolje nego da veruješ onome što pročitaš u novinama.”

Ukočen od besa, Aleksandar se nije ni pomerio. „Nisam slep.”

„Ali vid ti je pomućen. Ne misliš valjda ozbiljno da postoji bilo šta... Bože, kako ovo da kažem na fin način?”

Ponovo je prešao rukom preko lica, a potom je spustio. Na licu mu je i dalje bio osmeh. „Bilo šta intimno između Iv i mene?”

„Zar ćeš u lice da mi kažeš da niste ljubavnici?” „Ljubavnici? Blagi bože, nikada je nisam ni takao! A i kako?” Iako mu je glas i dalje bio veseo, u njemu je bilo iskrenosti. „Ona je deo porodice. Sestra mi je koliko i Bri.” Nešto čudno se otvorilo u Aleksandrovom srcu, ali je ipak ostao oprezan. „Video sam vas zajedno kako šetate po bašti i smežete se po čoškovima.”

Benetov osmeh se polako gubio dok je Aleksandar govorio. Polako je shvatao sve. Njegov brat se zaljubio, a pošto je njihova bratska veza jaka, Benet je odmah shvatio kakvo je to mučenje za njega. „Ona je moja najbližija prijateljica koju viđam vrlo retko. Ne postoji ništa više među nama, Alekse.” Približivši mu se, pitao se koliko dugo je njegov ponosni, tvrdoglavi brat patio. „Da si me ranije pitao, rekao bih ti.”

Napetost je počela da nestaje iz njegovih ramena, potiljka, srca. Ipak... „Možda ti ne osećaš naklonost. Možeš li da budeš toliko siguran i za Iv?”

Osmeh se vratio, kratak, šarmantan, samouveren. „Alekse, ako sam se u nečemu u životu izveštio, to je da znam da li žene nešto osećaju prema meni. Ako nisi zadovoljan mojim odgovorom, zašto je jednostavno ne pitaš?” „Pitao sam je. Nije porekla.”

„Da bi ti prkosila”, rekao je Benet, shvatajući celu sliku odmah. „To liči na nju, ali rekao bih da to više ima veze s načinom na koji si joj postavio pitanje.”

Aleksandar se setio kako joj se obratio: oštrim optužbama, besom. Ne, nije porekla i pustila ga je da se utopi u sopstvenoj žuči. Ne može a da je ne proklinje zbog toga.

Aleksandar je ponovo osmotrio brata i primetio da njegova osećanja ne pripadaju više samo njemu. U mladosti su delili mnogo toga: tajne, probleme, šale. Aleksandar je mogao samo da zahvali bogu što neće deliti i istu ženu.

„Kako si mogao a da je ne poželiš?”

Benet se opet nagnuo i pogledao brata. Neko je konačno probio neprobojno i uzdrmao nepokolebljivo. „I jesam. Kad sam je prvi put ugledao, pomislio sam da je najslade stvorenje koje sam ikada sreo.” Kad je Aleksandar začkiljio očima, Benet se zakikotao. „Nemoj me opet izazivati na dvoboj. Osim toga, ako si ti izazivač, ja biram oružje, a ja sam bolji strelac od tebe.”

„Zašto mi se čini da je tebi sve ovo vrlo zabavno?”

„Jer te volim.” Tu istinu je jednostavno izgovorio. „Ne dešava se često da te mi, koji te volimo, vidimo da se ponašaš ljudski, Alekse. Kad ne bih uživao posmatrajući Princa Savršenog kako blago posrće od ljubavi, to ne bi bilo ljudski. Rekao bih da je ovaj napad ljubomore vrlo dobar za tvoje zdravlje.”

Nadimak iz detinjstva nije mu zasmetao koliko pominjanje ljubomore. „Mesecima se nisam čestito naspavao.”

„To je onda neverovatno dobro za tebe.” Benet je uzeo ružu iz vaze kraj svoje ruke, pomislivši kako će se lepo slagati s bojom Dorinine kože. „Ali da ne bi više insistirao, svidela mi se Iv i želim da mislim kako je bilo uzvraćeno. Pre nego što sam bilo šta u vezi s tim mogao preduzeti, odvezli su me u bolnicu u ležećem položaju. Ona je dolazila svaki dan da me poseti.”

„Sećam se.”

„Dizala je galamu i zanovetala”, dodao je Benet. „Stajala je pored mene dok ne bih pojeo kašicu, koju su me stalno terali da jedem. Držala mi je predavanja. Postali smo prijatelji pre nego što sam ponovo stao na noge. Nikada nismo bili ništa više od prijatelja.” Pomirisao je cvet. „A sad, ako si zadovoljan, čeka me jedna dama s neverovatno dugim nogama.” Krenuo je niz hodnik, a potom se zaustavio i okrenuo. „Nikada nisi slušao savete, ali ja ću ti ipak dati jedan. Ako želiš Iv, ne okoliši. Ona je žena kojoj treba direktno pristupiti, bez sitnih laži, bez taktičkog zavodjenja. Ona je zlato, Alekse, dragocena i uma moćnog i oštrog poput noža. Muškarac bi to trebalo da zna, osim ako ne želi da bude iseckan na komade.”

Benet je smatrao da je jedini muškarac koji zaista razume žene. Aleksandar se po prvi put nasmejao. „Imaću to na umu.” Posmatrao je brata kako se udaljava niz hodnik. Nekoliko sekundi kasnije, čuo se veseo ženski smeh.

Aleksandar se nije pomerao, pokušavajući da upije ono što je znao i osetio. Ona nije bila žena njegovog brata. Nikada nije bila žena njegovog brata. Već samo njegova. Istog časa, Aleksandar se brzim korakom uputio ka istočnom krilu osetivši potrebu da što pre potroši energiju koja se sve više gomilala u njemu.

Imala je paklen dan. Umorna i ljuta na ceo svet, Iv je dozvolila sebi da prođe kroz istočni ulaz palate. Samo prijatelji i porodica koristili su mali, skriveni ulaz u bašti. Obično bi ušla na glavni ulaz, ali trenutno nikoga nije želela ni da vidi ni da čuje.

Režiser je imao veliku tremu koju je otvoreno pokazivao. Glumci su to primetili. Drali su se jedni na druge podjednako često kao što su grešili tekst.

Kao producent, za duševni bol je mogla umnogome da krivi i svog inspicijenta. Ali, dođavola, to je njena firma. Ona ju je osmislila, razvila i jednostavno nije bila spremna da je se odrekne.

Kao rezultat, protekla dva sata provela je na sastanku sa svim članovima trupe, glumcima i osobljem, pustivši ih da saopšte zamerke i ko je koga pogrešno razumeo.

Članovi njene trupe smirili su strasti, ali ona je bila iscrpljena.

Suoči se s tim, rekla je sebi zatvorivši divna, izrezbarena vrata. Hronično si napeta nedeljama, a to nema nikakve veze s trupom.

Izluđivao ju je - mozak, telo, dušu. Kako je mogao da se iz dana u dan, iz noći u noć, ponaša kao da se među njima ništa nije desilo? Kako to da je normalno izvršavao svakodnevne aktivnosti, očigledno

bez ikakve reakcije, kada ona noćima nije spavala brinući se zbog anonimnog telefonskog poziva.

Vreme je isteklo, pomislila je i protrljala bolne slepoočnice. Debok je i dalje u zatvoru i ostaće u zatvoru. Kad će pretnja koju je primila biti pretočena u delo?

Jasno se sećala kako Benet leži na kamenom podu terase i njegove krvi koja šiklja na taman kamen. Nije joj bilo potrebno mnogo mašte da zamisli Aleksandra na njegovom mestu.

Mogla bi da ga izgubi. Iako je znala da on nije njen, da nikada nije bio njen, osetila je grčeve u stomaku zbog opasnosti da će ga izgubiti. Bilo da ju je voleo ili ne, bilo da ju je cenio i poštovao ili ne, želela je da bude živ i zdrav.

A četrdeset osam sati je isteklo.

Možda je to bila samo pretnja. Predajući se umoru i nervozu, naslonila se na hladna drvena vrata i sklopila oči. Biseti ovo ne shvataju ozbiljno. Da shvataju, zar ne bi videla još čuvara na kapiji? Zar obezbeđenje oko palate ne bi bilo pojačano. Pošto je lično proverila, znala je da je Armand u Kordini, na sastanku s Krunskim savetom. Ostali članovi kraljevske porodice obavljali su službene dužnosti i društvene aktivnosti, kao i uvek.

A četrdeset osam sati je isteklo!

Ništa se neće desiti i svašta bi se moglo desiti. Zašto joj se čini da je ona jedina nervozna?

Kraljevsko poreklo! - pomislila je i odmakla se od vrata. Da li misle da njihova krv ne može biti prolivena jer je plava? Da li misle da je titula nevidljivi štiti od metaka? Čak i Benet je odbio da je poslušna. Zapravo, nije hteo o tome ni da razgovara. Veruje njima da bi svi zajedno bili u tome. Ali sve što je mogla da vidi jeste slika usamljenih teretnih kola koja opkoljavaju i napadaju Indijanci.

Dosta, opomenula se Iv. Nije mogla da spava zbog njih, zbog svih njih. Mora da vodi trupu i producira predstave. Pustiće Bisete da vode svoje živote i svoju državu.

Tada je čula korake i šapat. I sledila se.

Prva reakcija bila je brza i primitivna - Trči! Odmah posle nje javila se - Zaštiti se!

Iv se pribila uza zid, duboko dišući. Raširila je noge i savila kolena, blago se okrenula i podigla ruke kako bi zauzela borbeni položaj. Ratnici su ga koristili vekovima kad su se suočavali s neprijateljem goloruki, naoružani samo telom i umom.

Kako su se koraci približavali, povukla je desnu ruku unazad i ispravila ramena kao vladar. Napravila je korak napred ispruživši ruku sa otvorenom šakom. Otežano je disala. Zaustavila se na centimetar od Benetovog ravnog, aristokratskog nosa.

„Dođavola, Iv, nisam znao da ćeš biti toliko ljuta zato što izlazim s tvojom glumicom.”

„Bene!” Opustivši mišiće, Iv se iznemoglo naslonila na zid. Pobelela je kao krpa, a on je mogao samo da se nasmeje. „Mogla sam da te povredim.”

U pomoć mu je priskočio zdrav muški ponos. „Čisto sumnjam. Zašto se uopšte skrivaš po hodnicima?”

„Nisam se skrivala. Samo sam prolazila.” Pogled je skrenula na mladu ridokosu. Trebalo je odmah da zna da će se Benet okomiti baš na nju. „Zdravo, Dorin.”

„Zdravo, gospođice Hamilton.”

Iv je ispravila ramena i odagnala stid otresavši parče kudjelje s farmerica. „Benete, da sam nastavila, slomila bih ti vilicu. Zašto se šunjaš okolo?”

„Nisam se...” Uhvatio je sebe kako je zamalo počeo da se pravda zbog prisustva u sopstvenoj kući. Benet je odmahnuo glavom, začuđen što je Aleksandar njegov odnos sa Iv pomešao sa seksualnom privlačnošću. „Izgleda da i tebi moram da objasnim da i ja živim ovde. U svakom slučaju, moja vilica je bezbedna. Pokazujem palatu Dorin pre večere.” „To je lepo.” Ponovo se unervozila pa su njene reči zvučale kao mrmljanje. Prekrstila je ruke koje su i dalje bile napete i spremne za napad. „Da li su svi ostali kod kuće?” „Da.” Shvativši da se brine, Benet ju je povukao za kosu. „Ehej, svi su dobro. Doduše, Aleksandar je nešto neraspoložen, ali...”

„Šta se desilo?” Odmah ga je uhvatila za košulju. „Da li je povređen?”

„Ma dobro je! Pobogu, pocepaćeš mi košulju!” Ako je i imao ikakvih sumnji u Ivina osećanja prema njegovom bratu, od tog trena ih više nije imao. „Video sam ga pre jednog sata”, nastavio je sklanjajući njene prste sa sveže oprane svilene košulje. „Bio je pomalo ljut što sam, ovaj, paradirao s jednim cvetom pred drugim, ako me razumeš.” Razumela je i začkiljila očima. „Idiot!”

„Da, pa...” Da se ne bi nasmejao bratu pred Dorin, Benet se zakašljao u šaku. „Potpuno sam ga doveo u red. Tako da znaš, problem je rešen.” Šarmantno se nasmejao, zadovoljan što je oboma učinio uslugu.

„Doveo si ga u red, je li?” Sada su joj oči postale mračne i opasne. „Misliš da si imao pravo da govoriš u moje ime?” „U svoje ime.” Benet je

podigao ruku okrenuvši dlan prema njoj, na umirujuć i zaštitnički način. „Samo sam objasnio da...” Brzo je pogledao Dorin koja je ćutala, ali pažljivo slušala. „O, da se nikada ništa nije... ovaj, razumeš, desilo.” Osetivši nelagodnost, povukao se. „Izgledao mi je kao da se obradovao.”

„O, zaista? Zar to nije divno?” Iv je nervozno strpala ruke u džepove. „Ubuduće ću sama da objašnjavam, hvala ti.” Glas joj je bio poput meda sa zrcem gorčine. „Gde je on sad?” Zadovoljan što će njene besne oči uskoro sevati na drugoga, Benet se nasmešio. Jedino za čim je žalio jeste što neće moći da vidi ishod. „Pošto se obukao za mačevanje, rekao bih da je u teretani s partnerom za mačevanje.”

„Hvala.” Napravila je tri koraka niz hodnik i viknula preko ramena: „Proba je sutra tačno u devet, Dorin! Hoću da budeš odmorna!”

Iv se oduvek sviđao deo istočnog krila koji su Biseti pretvorili u teretanu. Pošto se bavila sportom, znala je da ceni lepotu i kontrast prostorije s visokom, izrezbarenom tavanicom i čeličnih mašina i tegova. Ovde nije bilo mirisa mora, niti divnog cveća u kristalnim vazama, ali su prozori od bojenog stakla bili ogromni i stari.

Prošla je kroz teretanu. Obično bi se divila prvoklasnoj opremi i rasporedu. Sada je samo preletela pogledom i zaključila da je prostorija prazna.

Osetila je oštar miris hlorisane, tople vode kada je ušla u solarijum, gde je najviše pažnje privlačila crvena kada izrađena od staklenih vlakna. Para se uzdizala; sunce prodiralo. Preko čistog stakla moglo se videti nebo i delić mora i njegovog dubokog plavetnila. Neki drugi put bi možda pozelela da opusti napete mišiće u umirujućoj vodi. Ponovo je prošla bacivši samo kratak pogled. Otvorivši sledeća vrata, čula je udarce i škripu mačeva.

Visoka prostorija bez prozora imala je pod od tamnog, tvrdog drveta, na kojem se nalazila podloga za mačevanje od linoleuma. Na jednom zidu bilo je ogledalo i šipka za balet. U ogledalu se video odraz dva čoveka u belom, kako se pomeraju blago povijenih kolena i leve ruke priljubljene iza pravih leđa.

Oba čoveka bila su visoka, mršava i tamnokosa. Mrežaste maske krile su i štitile njihova lica dok su napadali jedan drugog i branili se. Iv je bez problema prepoznala Aleksandra.

Prepoznala ga je po kretanju. Kraljevski, pomislila je šmrknuvši kroz nos i prekrstila ruke preko grudi, boreći se da ne obraća pažnju na kratak nalet žudnje. Uvek bi se javio kad bi ga ugledala. Morala je to da prizna, da prihvati i nastavi dalje.

Soba je odjekivala od udaraca metalnih mačeva. Muškarci su

čutali, jedino se čulo njihovo disanje. Dobro su usklađeni, zaključila je Iv dok je posmatrala i analizirala stilove i pokrete. Aleksandar nikada ne bi za protivnika izabrao slabijeg od sebe. On voli izazove. Osetila je blago uzbuđenje. I trijumf.

U drugom veku, drugom životu, branio bi svoju zemlju mačem, koji bi koristio u bici da bi zaštitio narod, zemlju, čast i titulu stečenu rođenjem.

Ipak, možda bi ga pre upotrebio za napad nego za odbranu, shvatila je Iv dok se on mirno kretao napred. Iv je više puta videla kako spušta gard da bi napao, odbijajući protivnikov napad baš pred sam dodir lažnog vrha.

Pitala se da li bi se borio toliko nemarno da su vrhovi oštri poput noža? Ponovo je osetila jezu, ali ovog puta kao stezanje u stomaku dok je sama odgovarala na svoje pitanje.

U ovom duelu jedan na jedan zaista je bio nemaran, što nikada ne bi dozvolio kad je reč o državi. Njegov ventil bio je fizičke prirode, što je razumela, i neka vrsta opasnosti, što nije razumela.

Više puta je izazivao protivnika. Mačevi bi se ukrstili; metal bi odjekivao. Tada je uz dva suptilna pokreta Aleksandar prošao gard i blago pritisnuo vrh mača protivniku na grudi.

„Čestitam, gospodine.” Poraženi je skinuo masku s lica. Iv je odmah videla da je čovek bio stariji nego što je mislila i da joj je odnekud poznat. Imao je zanimljivo, ugladeno lice, s borama oko očiju i tamnim brkovima. Njegove izrazito svetlosive oči susrele su se s njenim preko Aleksandrovog ramena. „Imamo publiku, vaše visočanstvo.”

Aleksandar se okrenuo i kroz mrežicu ugledao Iv koja je ukočeno stajala na vratima. Video je kako joj u očima sija bes od kog su joj ramena podrhtavala. Bio je radoznao pa je skinuo masku. Sada su se njegove tamne oči, u kojima se još ogledalo uzbuđenje zbog pobeđe, nesmetano susrele s njenim. Ohrabrilu ga je što je, zajedno s besom, primetio i strast. Potrebu. Žudnju.

Očiju i dalje prikovanih za nju, lagano je stavio masku ispod ruke. „Hvala vam na partiji, Žermene.”

„Bilo mi je zadovoljstvo, vaše visočanstvo.” Žermenove usne iskrivile su se ispod brkova u osmeh. Bio je Francuz po poreklu i bez problema je prepoznavao strast kad bi je video. Odreći će se uobičajene čaše vina posle meča sa svojim prijateljem i učenicom. „Vidimo se sledeće nedelje.”

„Da”, samo je promrmljao Aleksandar. Njegov pogled je i dalje

počivao na Ivinom licu.

Sklonivši osmeh s lica, Žermen je vratio mač i masku na policu i krenuo prema vratima. „*Bon soir, mademoiselle.*” „*Bon soir.*” Kad ga je pozdravila i čula da se vrata zatvaraju iza njenih leđa, Iv je navlažila usne. Usiljeno je prekrstila ruke i nagla glavu. „U izvrznoj ste formi, vaše visočanstvo.”

Nežno izgovorene reči nisu ga ni na trenutak zavarale. Ona je bila besna kao ris i već izazvana bez obzira na svoju prirodu. Zbog tih reči je i on osetio napetost, Sa samouverenim osmehom, podigao je mač u znak pozdrava. „Mogu da vam uzvratim kompliment, *mademoiselle.*”

Još jednom je lagano klimnula glavom u znak prihvatanja. „Ali nisam ovde zbog komplimenata.”

„Nisam to ni pomislio.”

„Naletela sam na Beneta.” Zadržaće bes, obećala je Iv sebi. Obuzdaće ga i poraziti hladnim, pažljivo biranim rečima. „Vas dvojica ste razgovarali.” Ušla je dublje u sobu, do police s mačevalačkom opremom. „Razgovarali ste o meni.” „Ne bi bilo potrebe za tim razgovorom da si ti bila iskrena prema meni.”

„Iskrena?” Skoro da se zagrenula od te reči. „Nikada nisam lagala. Nemam razloga da lažem.”

„Dozvolila si mi da verujem da ste ti i moj brat ljubavnici, a samim tim i da patim zbog toga.”

„Ti si u to verovao.” Patnja? Kako je patio? Ne, neće ga to pitati. Iv je posmatrala uglačane mačeve i obećala sebi da ga nikada to neće pitati. „Nisam odlučila da to poreknem jer sam smatrala, i sad smatram, da se to tebe uopšte ne tiče.” „Ne tiče me se to što si osetila da se topiš i goriš u mojim rukama?” Pogledom je obuhvatio dužinu svog mača. „Ne tiče me se, a ležao sam budan noćima maštajući kako me celog ispunjavaš, i mrzeći sebe što sam pozeleo nešto za šta sam mislio da pripada Benu?”

„*Nešto* što si mislio...” Obišla je oko niega dok je nežnost, koju je osetila u njegovim prvim rečima, nestajala. „*Nešto*, čak ne ni *nekoga*. Smatrao si da sam Benovo vlasništvo, a sad kad to više ne smatraš, misliš da možeš da me pretvoriš u svoje?”

„Učiniću te svojom, Iv.” Niz leđa su joj krenuli žmarci zbog nečega u tom nežnom, sigurnom glasu.

„Hoćeš, đavola! Ja pripadam sebi, i samo sebi! Sad kad ti je sve jasno, misliš da ću ti se samo baciti pred noge? Nikome se ne bacam pred noge, Alekse.” Izvadila je mač iz police. „Smatraš da si superiorniji od žena jer si muško i imaš kraljevsku krv.”

Setila se kako ju je držao u naručju, i pustio jer je mislio da pripada

njegovom bratu. Više puta, sumorno je pomislila, više puta je tražio njena osećanja, njene želje.

„U Americi smo počeli da razmišljamo o ljudima kao ljudi, a sve - poput poštovanja, divljenja i ljubavi - mora se zaslužiti.” Zamahnula je tankim mačem u vazduhu, proveravajući njegovu težinu. Aleksandar se namrštio zbog lakoće kojom je rukovala mačem. „Kad bih htela da budem u tvom krevetu, bila bih.” Spustila je mač uz fijuk kontrolisane moći. „I ne bi znao šta te je snašlo.” Sada ga je pozdravila. „Vaše visočanstvo.”

Mišići su mu se stegli od talasa žudnje. Stajala je odevena u crno, svezane kose koja joj je otkrivala mršavo lice, držeći svetlucavi mač u desnoj ruci. Izazivala ga je.

Ranije ju je želeo. Sada su mu se usne sušile; bio je žedan nje. Ponos je pucketao u vazduhu, i od jednog i od drugog. „Uopšte te nisam pitao da dođeš u moj krevet.”

Oči su joj bile tamne i opasne poput mora. Nasmejala se po prvi put otkako je ušla u prostoriju. Sam osmeh bi mogao da navede čoveka da je preklinje. „Ne bi mi trebao poziv. Ako tako odlučim, mogao bi da padneš na kolena preda mnom.”

Na te reči se trgao. Začkiljio očima. To je bilo previše blizu istine. „Kad bih odlučio da je došlo vreme za nas, ne bih bio na kolenima.” Približio joj se na dužinu mača. „A ti bi drhtala.”

Njegova istina bila je podjednako oštra kao i njena. „Problem je što si imao posla s previše poniznih žena.” Impulsivno je uzela masku i postavljen prsluk za mačevanje. „A s premalo koje bi se usudile da ti pariraju.” Osmeh joj je bio hladan i odlučan. „Možda te neću pobediti, Aleksandre, ali ću videti kako se preznojavaš za pobedu.” Naprasno donevši odluku, stavila je masku i obukla prsluk. Došla je do piste zauzevši *en garde* iza linije.

Bio je fasciniran i pridružio joj se na pisti. „Iv, bavim se mačevanjem godinama.”

„I osvojio si srebrnu medalju na poslednjim Olimpijskim igrama”, potvrdila je, a nivo adrenalina joj se stabilizovao. „Onda bi to trebalo da bude zanimljiv meč. *En gardet* Nije se nasmejao. Ona se nije šalila niti je to bilo prazno hvalisanje. Stavio je masku pa su se međusobno odmeravali a da nisu videli jedno drugom lice. Njen domet bio je kao pola njegovog. Oboje su to znali.

„Šta se nadaš da ćeš ovim dokazati?”

Oči su joj zasjale iza maske. „Ravnopravnost, Alekse. Ovde ili nigde.”

Pruživši ruku, dodirnula mu je vrh mača svojim. U ogledalima je sevnuo čelik, hladan i tanak. Na trenutak su zastali. I krenuli u napad.

Bilo je to koketiranje, početno degustiranje sa zadržavanjem moći. Oboje su odmeravali stil i snagu protivnika, ali Iv je tu imala prednost. Već je gledala kako mačuje - tog dana, ali i godinama unazad. Trenutno bi pre sebi odsekla jezik nego priznala da je počela da se bavi tim sportom jer nikada nije zaboravila kako on izgleda s mačem u ruci. Posle svake lekcije, posle svakog meča, pitala se da li će ikada ukrstiti mačeve s njim. Došao je i taj trenutak i srce joj je jako lupalo u grudima.

Ipak, misli su joj bile mirne. On je više voleo da napada. To je primetila i zadovoljila se odbranom.

Bila je dobra. Vrlo dobra. Ponos i zadovoljstvo preplavili su ga dok je blokirala i odbijala njegove napade. Njegova narav ga je sprečavala da upotrebi sve svoje veštine, ali bila je težak i uzbuđljiv partner, iako se obuzdavao.

Uske crne farmerice ometale su ga zbog pomisli na ono što se ispod njih tako gipko pomera. Zglobovi su joj bili tanki, ali dovoljno jaki i savitljivi da ga drže na odstojanju. Spremao se za napad izazivajući je. Mačevi su se ukrštali i sudarali između njih.

Na trenutak su zastali na dovoljnoj udaljenosti da se pogledaju u oči kroz mrežice. U njenim očima bila je ista uzavrela strast kao i u njegovim.

Zudnja je prožimala takmičarski žar. Miris joj je bio jak i izrazito ženstven; pesnica, koju je prekrivala drška mača, bila je krhka, a sjaj zlata i safira na njenom prstu jedva se nazirao. Zeleo ju je sada i odmah. Prožimala ga je požuda.

I ona je to osećala - želju, strast, sanjarenje. To je pobuđivalo nešto što je bilo duboko u njoj. Želela je da baci mač, skine masku i preda se strasti koje je divljala u njima. Da li bi to za njega bila pobeda, a za nju predaja? Mislila je da ne bi a ipak je nastavila da sumnja u to.

Odustavši od taktike mirne odbrane, krenula je u napad punom parom. Aleksandar je iznenađeno koraknuo unazad i osetio dodir mekog vrha mača na ramenu.

Spustio je mač priznajući pogodak. „Imala si dobrog profesora.”

„Bila sam dobar učenik.”

U njegovom osmehu bio je trag slobode. Ona je to primetila i nasmejala se. Tada je shvatila da se od njega takav zvuk ne može često čuti. Iskrivio je usne u osmeh ispod maske i ponovo podigao

mač.

„En garde, chérie?”

Napao je koristeći sve svoje veštine. Iv je osetila promenu pa je i ona iskrivila usne u osmeh. Nije želela nikakve ustupke.

Prostorija je odjekivala od struganja i zveketa čelika. U ogledalu su se videli njihovi odrazi: jedan crn, drugi beo, kako se ravnopravno bore.

Jednom ju je zamalo razoružao. Iv je osetila da joj srce jako lupa i pripremila se za sledeći potez. Njena prednost bila je brzina i malo je falilo da prođe njegovu odbranu i po drugi put. Ipak, odbio je njen napad, uzvratio udarac i na veo je da odstupi braneći se.

Disali su ubrzano i teško. Želja za pobedom bacila je senku na žejju intimnije prirode. Čovek i žena u duelu. Sa ili bez mačeva, to je iskonsko rivalstvo. Uzbuđenje zbog napada, ushićenost zbog odbrane, grandioznost izazova.

Mačevi su im se sudarili blizu rukohvata; gledali su se preko ukrštenih oštrica. Disali su ubrzano, nalegavši na mačeve bez popuštanja.

Onda je Aleksandar svukao masku pokretom zbog kojeg je izgubila ravnotežu. Maska je odjeknula kad je pala na pod. Lice mu se sijalo od znoja; obavijale su ga vlažne, slepljene crne lokne. Njegove oči su je okrepile. Ponovo je spustio mač, a onda, držeći ruku na njenom zglobu, gurnuo i njen mač nadole. Skinuo joj je masku koja je odskočila pored njega.

Obuhvatio ju je rukom oko struka; ukočila se, ali nije ustuknula. Bez reči ju je stegao jače. U očima mu je i dalje bio izazov. U njenim takođe. Tela su im se dodirnula, a ona je podigla glavu dok je tražio njene usne - suprotstavljala mu se istom snagom kao i dok je držala mač.

Uzbuđenje koje je tinjalo tokom borbe pronašlo je ispusni ventil. Ulili su ga jedno u drugo. Pomerila se do njegovog ramena, prešla preko njega i vrata, zaustavivši se na obrazu. Posle ovog nežnog pokreta, brzo ga je ugrizla za donju usnu, poput mačke. Odgovorio je privivši je bliže. Osetila je njegov dah na žednim usnama.

Mač joj je ispao iz ruke. Slobodnu ruku gurnula mu je ispod jakne da bi mu bila bliže, još bliže, do gole kože, toliko blizu. Na dlanu je osećala toplinu njegovog tela preko košulje.

Više. Želela je više. Da ga proba, oseti. Više, mnogo više od njegovog srca. A više je bilo previše.

Odmakla se od nemogućih želja.

„Iv...”

„Ne.” Podigla je ruku i prešla njome preko lica. „*Ovde* ne možemo imati pobjednika, Alekse. A ja ne mogu da dozvolim da budem gubitnik.”

„Ne tražim od tebe da izgubiš, već da prihvatiš.”

„Prihvatim šta?” Skrenula je pogled, rastrzana. „Da te želim, da sam skoro spremna da ti se predam, znajući da tu i počinje i završava se.”

Osetio je opterećenje, strah. „Šta hoćeš od mene?”

Na trenutak je sklopila oči, a onda duboko udahnula. „Ako si spreman samo to da daš, nije trebalo da pitaš. Molim te, nemoj”, rekla je kad je pokušao da je dodirne. „Moram da budem sama, moram da odlučim koliko tačno mogu da uzmem.”

Otišla je brzo, pre nego što se predala.

Poglavlje 8

Noć nije bila za spavanje. Veliki, okrugli mesec bacao je odraz na Ivine prozore, pozajmljujući srebrnast odsjaj belo-plavim zavesama. Skroz ih je svukla, ali su njeni rubovi i dalje igrali na povetarcu koji ih je mrsio.

Već je pokušala da radi i nije uspjela. Papiri i fascikle iz kancelarije preplavili su njenu dnevnu sobu. Teško da je mogla da se skoncentriše na kostime, ili prodaju karata, ili pregorele sijalice, kad joj se Aleksandar tako čvrsto uselio u misli.

Bio je izložen, nezaštićen. Debok je u zatvoru, a Aleksandar na svečanoj večeri. Zbog takve gluposti, nervozno je provlačila ruku kroz kosu. Raščupana posle cele večeri šetkanja i brige, neuredno je padala na ramena njene kratke plave kućne haljine. Pričao je o nebitnim stvarima uz kafu i brendi, dok je ona tumarala po svojim odajama posle neuspešnog pokušaja da bilo šta stavi u usta.

Izašao je, pomislila je, bez obzira na posledice. Bez obzira na sve. Zar nije onaj divlji, senzualni poljubac uzdrmao njegov sistem koliko i njen? Možda je grešila - silno, potpuno - kad je pomislila da je i u njemu divljala požuda. Da jeste, kako je moguće, čak i s njegovom uzdržanošću, obuzdavati je za večerom od sedam jela?

Šta nije u redu s njom? Umorna od sebe, Iv je prstima protrljala oči. Bila je ljuta kad je mislila da ju je želeo samo da bi se takmičio s Benetom; besna što ju je želeo, ali se uzdržao jer je mislio da je spavala s njegovim bratom. Onda se razjarila jer on u to više nije verovao, ali ju je i dalje želeo. A sad je očajna jer je možda ne želi onoliko koliko je mislila.

Šta *ona* želi? - zapita se Iv. Na trenutak je priznala da želi Aleksandra, a sledećeg se povukla, znajući da između njih ne može da postoji ništa trajno, ništa realno. Čovek poput Aleksandra moraće da se oženi *prikladnom* ženom. Moraće da dobije naslednike kraljevskog porekla. Čak i da želi nju, da mu je uopšte stalo do nje, suprugu će morati da potraži u redovima evropske aristokratije.

Zaprepašćena što uopšte razmišlja o tome, odmahnula je glavom. Kada je počela da razmišlja o budućnosti, o više od veze, o braku?

Poznaje muškarce - zna kada ih žena privlači, kad je žele, kad žele igračku samo na jedno veče, ili dva. I zna kako treba s njima. A zašto tako malo zna o ovom muškarcu? Sve večeri i svi sati koje je provela pokušavajući da pronade neke odgovore, da odgonetne Aleksandra,

imali su za rezultat samo da pronađe odgonetku za sebe.

Bila je zaljubljena u njega. Čak ni mali naleti straha i konstantni osećaj sumnje nisu mogli da ublaže emocije.

A jeste se plašila. Bila je žena koju su veći deo života štitili popustljivi otac i sestra koja se trudila da joj ugodni. Odluka da postane samostalna, koju je donela pre nekoliko godina, potekla je iz čistog hira i radoznalosti. Tu nije bilo prave opasnosti. Da nije uspela, uvek je mogla da se vrati porodičnom gnezdu i novcu.

Čak i da je Iv proćerdala svoje nasledstvo, teško da bi je porodica ostavila na cedilu.

Istina, kad je počinjala, nije htela da koristi porodicu da ublaži udarce. Pozorišna trupa postala je fokus njenog života, a uspeh ili neuspeh lična stvar.

Uspela je, napravivši nekoga od sebe zahvaljujući sopstvenim veštinama i znoju. Čak i s tim saznanjem, samopouzdanje nije izbrisalo svest o tome da je rizik bio neznatan.

S Aleksandrom ništa neće ublažiti pad, a pala bi pravo za nos s velike visine, bez poveza za oči. Rizik je bio sveprisutan, a svaki njegov delić zastrašujući, kao i iskušenje da ga prihvati.

Ako skoči slepo preko ivice, nadajući se da će preživeti, ispašće budala. Međutim, nešto joj je govorilo da će, ako ne bude rizikovala i ako bude stajala na zemlji čvrsto sa obe noge, ispasti još veća budala.

Razapeta između razuma i osećanja, sela je na prozorsku klupu, da joj morski vazduh ohladi kožu.

Nije bio siguran da može da preživi još jednu noć. Odaje su bile tihe i po zvuku i po raspoloženju. Dekorisanost su zeleno i u boji slonovače - hladnoća naspram topline, a na zidovima su preovladavale slike mora i obale. Mirno more visilo je u spavaćoj sobi, gde je najčešće dolazio da bude sam i razmišlja. Dnevna soba imala je tamnije boje i življe nijanse. U toj prostoriji je najčešće primao goste, ne u kancelariji ili u odajama u palati. Bila je dovoljno velika i za intimnu večeru i za partiju karata.

Bez košulje i bos, Aleksandar je šetao tamo-amo po sobi, pokušavajući da obuzda emocije koje su ga proganjale tokom duge, zamorne večere i zabave. Stezao je pesnice uz mekane lanene pantalone i gurao ih u džepove.

Ne, nije bio siguran da može da preživi još jednu noć.

Bila je samo nekoliko soba odvojena od njega, nekoliko zidova kroz koje je u svojoj mašti već nebrojeno puta prošao. Spava. Mislio je

da sada spava pošto satovi u palati samo što nisu otkucali ponoć.

Bila je skoro ponoć i ona sigurno spava. Ona spava, a on je želi. On čezne. Nikakva obuka, nikakvo odricanje ili učenje nikada ga nisu pripremili za potmulu, konstantnu žudnju koju je ova žena u njemu izazivala.

Da li ona može to da oseti? Molio se da može da ne bi patio sam. Želeo je da i ona oseti bol. Želeo je da je zaštiti od svog bola. Ali večeras, blagi bože, večeras ju je samo želeo.

Bila je to želja koja je rasla s godinama, pojačavala se, postajala bolna. Nekada bi govorio sebi da će žudnja nestati. Tada je u to i verovao. Meseci bi prošli da je ne vidi - ali bi se i dalje budio u ranim jutarnjim časovima sam, s njenim likom u mislima. Mogao je to da potisne, da ublaži žudnju koja je izgledala toliko besmislena u poređenju sa obavezama, odgovornostima i zamornim rasporedom.

Kad god je bila ovde, dovoljno blizu da je dodirne, žudnja više nije bila magloviti odjek i bilo je nemoguće izboriti se s njom.

Sada ju je i dodirnuo, probao, dražio se fantazijama... Treba li da poriče ostalo?

A kako da ode kod nje kad može da joj ponudi samo zavaravanje ili žrtvovanje do kraja života? Kao ljubavnicu, nikada nebi mogao da je prizna u javnosti kao više od porodičnog prijatelja. Kao suprugu...

Aleksandar je palcem i kažiprstom pritisnuo zatvorene oči. Kako bi uopšte mogao da je pita da se uda za njega? Uvek će biti okovan za državu i dužnost. Koju god ženu da izabere, i ona će morati da stavi okove. Kako bi Iv, tako nezavisna i snažna, mogla da prihvati ograničenja koja dolaze s njegovim položajem? Morao bi od nje da traži da se odrekne svoje domovine, privatnosti, karijere. Morao bi od nje da traži da pristane da stalno bude izložena javnosti, kao što on živi od rođenja. Kako bi mogao od nje da očekuje da bude ponosna na Kordinu i prema njoj oseća ljubav? Kako bi uopšte mogao od nje da traži da bude s njim do kraja života? Ali mogao bi da traži jednu noć. Samo jednu noć.

Ako bi mu je dala, možda bi ona bila dovoljna. Aleksandar je zurio kroz prozor s pogledom na istu baštu, isto more, isto nebo kao i Iv. Ako bi dobio jednu noć, onda bi nekako preživeo večnost svih ostalih.

Nije pokucao. Toliko je bio arogantan. Vrata su se nečujno otvorila, ali ga je ona osetila i pre nego što su se zatvorila. Takvo je bilo njegovo prisustvo.

Nije se trгла. Toliko je bila ponosna. Iv je i dalje sedela na prozorskoj klupi i lagano skrenula pogled na Aleksandra. Ponekad bi, dok je razmišljala o nebu, znala da će doći. Ono što je poricala, protiv

čega se borila, što je želela, desiće se večeras. Već se pomirila s tim tokom svog bdenja. Stajali su jedno pred drugim dok se u vazduhu čulo brujanje, koje se potom utišalo.

„Neću ustati i pokloniti se”, rekla je iznenađujuće odlučnim glasom.

Namrštio se, zainteresovan, ili iznenađen, nije bila sigurna. „Neću pasti na kolena.”

Osetila je kako joj se žmarci penju uz kičmu, ali joj ruke nisu drhtale kad ih je prekrstila u krilu. „Ravnopravni?”

U stomaku je osetio napetost, želju, ali mu se u glavi probudio čudan i nov osećaj euforije. „Ravnopravni.”

Na trenutak je pogledala u svoje ruke, vrlo mirne i nepomične u krilu, a onda se susrela s njegovim pogledom. Stajao je uspravno, skoro nepokolebljivo, ali mu se u očima udaljenost nije ni nazirala. U njima je videla toliko toga što je znala, i toliko toga što tek treba da shvati. „Nekada sam mislila da me želiš jer si mislio da smo Benet i ja ljubavnici.”

„Nekada sam prezirao sebe što te želim jer sam mislio da ste Benet i ti ljubavnici.”

Stiskala je usne zbog hladnog, pragmatičnog tona. Da, mrzeo je sebe. Bila je budala što to nije razumela. Patio je. Više ne mora da pita kako. „A sada?”

„Mogao bih da kažem da mi je lakše što znam da nije tako, ali skoro da nema razlike. Čak i čast pati.”

Čast. Njemu je bila podjednako važna kao i krv koja teče njegovim venama. Imala je moć da ga navede da je ugrozi. Imala je dovoljno ljubavi da vidi da je nije ugrozio. Onda je ustala, i dalje skrštenih ruku; nimalo krotko. „Mogu to da prihvatim kao laskanje, Aleksandre.”

„Nisam hteo da ti laskam. Mogao bih da kažem da si lepa.” Pogled mu je lutao preko njenog lica. „Da si lepša od svih žena. Mogao bih da ti kažem da me tvoj lik proganja u snovima, da mi danju ne da mira i da me žudnja za tobom proždire. Ali ništa od toga ne bi bilo laskanje.”

Posle svake reči, srce bi joj brže zalupalo, dok nije počelo da joj odjekuje u ušima. Jedva je stajala, a srce joj je govorilo da raširi ruke i ponudi sve. Ravnopravnost, podsetila se. Čast za oboje. Nije bilo ni govora o ljubavi.

„Možda je najbolje da ništa nisi rekao”, uspela je da se nasmeje, čak i da nagne glavu, „osim da mi kažeš zašto si došao.”

„Trebaš mi.”

Reči su je uzdrmale koliko i njega. Čitali su dok se činilo da vazduh upija reči. U njenim očima je video zaprepašćenost, popuštanje, prihvatanje. Mesečina je kroz prozor osvetljavala njegova leđa, pa je izgledala kao da ie možda deo nje - ali i dalje van od domašaja.

Onda je ispružila ruku.

Prsti su im se sreli, dodirnuli, a onda upleli. Kontakt je ostvaren i vreme razgovora se završilo.

Gledajući ga u oči, podigla mu je ruku i prislonila je na svoje usne, s prstima i dalje spletenim. Tišina.

Prikovao ju je pogledom kad mu je okrenula ruku i pritisla usne na njegov dlan. I dalje bez reči.

Prstima je pratila liniju njegove vilice, dodirujući ono za šta je oduvek osećala da nema pravo da dodirne. Koža mu je bila topla, toplija od povetarca koji se igrao zavesama. Nije bilo potrebe za razgovorom.

Dodirnuo joj je obraz, slepoočnicu, a potom joj je umrsio prste u kosu i milovao je kao što je nekada sanjao. Čuo se otkucaj sata. Bila je ponoć.

Ne reči, već osećanja, koja su toliko dugo tajili, najzad su procvetala u prvim trenucima novog dana. Želje koje su odbijali i poricali sada su prihvatili u senkama meseca tek proteklog dana.

Postojale su stvari koje nije hteo da pita i koje ona nije mogla da prizna. Složili su se bez reči, samo emocijama, kao što rade najhrabriji ljubavnici.

Ruke su mu se raširile. Pružila mu je usne. Zagrlio ju je. Poljubio ju je. Telom uz telo, poljupcem su dočekali novo jutro.

Nežnost je nekako opstala, mada im je uzbuđenje potmulo tutnjalo u utrobi. Sada je postojalo više od same žudnje - spoznaja da će se završiti nešto što je davno započelo. Večeras. Najzad.

Vazduh je bio sladak od njenog uzdaha kad je sebi dozvolila slobodu da ga poželi. Poljubac je bio strastven, dug, prožet iščekivanjem koje je isijavalo iz oboje. Potom je usnama nežno pomilovao njene, ne igrajući se, već obećavajući užitak i strast koja će tek doći. Kad je zadrhtala, kao što je i predvideo da će zadrhtati, nije osetio uzbuđenje zbog pobeđe, već zahvalnost što je njena strast podjednako jaka kao i njegova.

Rukama je prešao preko svilene haljine na njenim ramenima, njenih ruku, leđa, mučeći sebe mislima šta je skriveno ispod.

Zamišljao ju je mnogo puta. Svukavši joj haljinu, pustivši je da uz šuštanje sklizne i padne kraj njenih nogu, otkrio je da njegova mašta nije bila u skladu sa stvarnošću - nagom i toliko bliskom, obavijenom velom mesečine.

Pesnik bi imao prave reči. Muzičar bi mogao da odsvira melodiju koja mu je odzvanjala u glavi. Ali on je bio princ koji se nikada do tada nije toliko osećao kao običan smrtnik, posmatrajući telo žene kako svetluca na mesečini.

Nisu joj trebale ni pesme ni muzika. Njegove oči govorile su da su i više nego zadovoljne onim što vide. Nikada joj ne bi dao divne, melodične reči, već pogled koji je o njemu govorio mnogo više. Sa osmehom je ponovo utonula u njegovu naručje i pritisla usne na njegovo srce.

Kucalo je vrlo brzo, veoma jako. Na trenutak je čvrsto zatvorila oči, kao da želi da zarobi osećanja u njoj. Njegova bronzana koža naslanjala se na njenu put boje slonovače. Fascinirana kontrastom, milovala ga je i raširila šaku na njegovim grudima. Prstima joj je obuhvatio zglob, osećajući zbog njenog dodira žmarce po celom telu. Osećao je kako joj srce jako lupa pre nego što mu je obe ruke zaključala oko vrata.

Tela su im se grejala jedna uz drugo, usne su im bile gladne. Jezikom se igrala s njegovim usnama, a potom zaronila dublje, tražeći jače, bogatije ukuse.

Još. Ponovo ju je kidala požuda. Ovoga puta će je utažiti. Pronašla je kopču na njegovim pantalonama, uživajući u drhtajima njegovog tela dok ga je milovala. Trenutak je potrajao, a onda iščezao. I on je ostao nag.

I ona je sanjala o ovome i otkrila da snovi nikada nisu dovoljni.

Podigao ju je u naručje, držeći je tek toliko da ona pritisne lice na njegov vrat i obavije mu ruke. Dok su se spuštali na krevet, kroz prozor je dopirao zvuk vetra.

Pod njima se čuo samo tihi šum dušeka. Posteljina je šuškala. Zario je glavu u njenu kosu i dopustio da mu njen miris lagano oduzima kontrolu. Ona se privijala uz njega, gipka i puna želje.

Dodir i drhtaj. Ukus i uzdah. Otkrivali su se lagano, uživajući, drhteći. Ponekad bi bila nežna, ponekad odlučna. Uvek bi ga zaprepastila snaga u tako malom biću. Miris. Koža joj je bila oaza užitaka za sva njegova čula. Dok je jezikom prelazio preko nje, osećao je ukus strasti i nežnosti.

Kako to da nikada nije videla njegovu saosećajnost, nežnost, dobrotu? Ipak ga je volela, oduvek. Otkrivši to baš u tom trenutku, preplavila su je osećanja dublja nego što je ikada verovala da mogu biti. Zatekla je strpljenje kakvo nikada pre nije sreala. Milinu o kojoj nikada nije ni sanjala. Sve joj je to dao a da uopšte nije morala da traži. Dodirivao ju je i bio romantičan, a mislila je kako je previše mudra da bi joj to u životu trebalo.

Neće uvek biti ovako. Ne, to zna. Biće prohteva, pohlepe, zapostavljanja. To će moći da prihvati kad za to dođe vreme. Ali ovaj put, ovaj prvi put, činilo se da zna da ona želi nežnost. Ali važnije, mnogo važnije - činilo se da je i on želi.

Zato ga je milovala. Blago dodirivala usnama. Pokazala mu je da ume da pruža pažnju, kao i da uživa u njoj. Čak i kad su počeli da osećaju slatke trnce, a da im se disanje spaja u jedan dah, nije bilo žurbe da se završi. Hteli su da se produži. Da se produžava unedogled.

Kad je ušao u nju, tela su im se pomerala bez žestine prve strasti. Bila je to žeđ koja je sedam godina vapila za vodom. Zajedno su zaronili u lepotu koja je došla tiho i neizbežno, Poput izlaska sunca.

Mesečina ih je i dalje obasjavala. Zavesa su se i dalje ljuljale. Život je očigledno nastavio dalje, bez obzira na to što se sve promenilo. Posteljina je bila zgužvana, neuredna i nepotrebna, pošto se muškarac i žena pokrivaju toplinom svojih tela.

Iv je ležala na Aleksandrovom ramenu, koje se činilo da je oduvek rezervisano samo za nju. Mesto za koje je mislila da nikada neće tražiti. Srce mu je i dalje jako lupalo pod njenim dlanom. Ruka mu je bila čvrsto obavijena oko nje. Iako je znala da je budan i svestan kao i ona, među njima je vladao mir kao nikada do tada.

Da li je to uradila ljubav ili je to bio čin ljubavi? Nije znala i pitala se da li je to važno. Bili su zajedno.

„Sedam godina.” Duboko je uzdahnula, a uzdah je odjeknuo u tišini. „Želela sam ovo sedam godina.”

Na trenutak je mirno ležao i lagano upijao njene reči. Milovao ju je po licu, a onda ispod brade da bi mogao da joj podigne lice i pogleda je. Oči su mu bile veoma tamne pa se nasmejala zbog opreznosti u njegovom pogledu. „Sve vreme? Od početka?”

„Bio si obučen kao vojnik, oficir, a soba puna lepih žena i šarmantnih muškaraca, baš kao u snu, ali ja sam videla samo tebe.” Nije se stidela toga, niti je žalila što mu ranije nije rekla. Bile su im potrebne te godine. „Bilo je tu cveća. Soba je mirisala na proleće. Lusteri

su bacali zaslepljujuću svetlost. Srebrni tanjiri, vino u kristalnim čašama, violine. Nosio si mač. Očajnički sam želela da me zamoliš za ples. Da me primetiš.”

„Primetio sam te”, promrmljao je poljubivši je u čelo. „Kad to već pominješ, jednom si mi se gadno namrštio.” Nasmejala se i podigla tako da bude malo iznad njega. „A igrao si valcer sa onom divnom plavušom s tenom Engleskinje. Još od tada je mrzim.”

On se nacerio i dodirom potražio Ivin osmeh. Kako je neverovatno biti opušten, biti sam, biti samo čovek. „Čak se i ne sećam ko je to bio.”

„Ja se sećam. Bila je to...”

„Ali se sećam da si nosila crvenu haljinu bez rukava, bez leđa. Nosila si narukvicu ovde.” Podigao joj je ruku do usana. „Debela, zlatna narukvica s rubinima. Sve što sam mogao da mislim bilo je da si je dobila od nekog udvarača, ili momka.”

„Od oca”, promrmljala je zapanjena što je sve to primetio, da je nešto osetio. „U znak zahvalnosti, i olakšanja, kad sam diplomirala. Stvarno se sećaš.” Nasmejala se naglas zabacivši kosu. „Zaista si primetio.”

Više nije osećao opterećenje, nalete krivice i poricanje. Postojalo je samo zadovoljstvo, sobom, njom. „A od trenutka kad sam te primetio, nikada nisi napustila moje misli.”

Nadala se da je to istina. Ne bi marila i da nije. „Uopšte me nisi pitao za ples.”

„Nisam.” Uvijao je pramen njene kose oko prsta.

„Još tad sam zaključio da će to biti kraj mog zdravog razuma ako te dodirnem. Video sam te da napuštaš dvoranu s Benetom.”

„Da li si bio ljubomoran?” Zagrizla je donju usnu pokušavajući da se ne nasmeje.

„Ljubomora je veoma površna i prosta emocija.” Rukom je skliznuo do njenog kuka. „Izjedala me je.”

Nasmejala se glasno i iskreno. „O, Alekse, tako mi je drago. Nikada nije bilo potrebe za tim, ali mi je drago.” „Skoro da sam krenuo za tobom.” To je izgovorio tiho dok mu je izraz lica postajao ozbiljniji. „Rekao sam sebi da bih ispao budala, ali da sam...”

„Ne.” Naslonila mu je prste na usne. „Nisi mogao da znaš šta bi se desilo.”

Usnama joj je dodirnuo prste, a onda uzeo njenu ruku. „Video sam da si se vratila sama, bleđa. Tresla si se. Mogao sam da mislim samo da te je Benet uznemirio. Došao sam do tebe baš kada si pričala Rivu i mom ocu šta se dešava na terasi. Bila si bleđa kao krpa i tresla si se,

ali si nas odvela do njih.”

„Kad smo došli tamo i kad sam videla krv i Beneta kako leži na zemlji... Mislila sam da je mrtav.” Na trenutak je zatvorila oči, a onda se spustila pored Aleksandra. „Mogla sam da mislim samo da to nije u redu, da nije pošteno. Bio je tako pun života.” Taj prizor mogla je da vidi čak i zatvorenih očiju pa ih je otvorila i posmatrala mesečinu. „Bilo je to tako davno, ali nisam zaboravila nijedan detalj. Kada su Dženet Smitters i Lube uhapšeni, mislila sam da je gotovo i da su svi bezbedni. A sada...”

„Svi su bezbedni.”

„Ne.” Ponovo se podigla i žestoko odmahнула glavom. „Alekse, ne isključuj me tako. Ja sam primila telefonski poziv i upozorenje. Bila sam prisutna pre sedam godina i videla šta sve Debok može da uradi iz zatvorske ćelije. Tu sam i sada.”

„Ti ne treba da brineš zbog Deboka.”

„Sada se prema meni ponašaš kao prema detetu. Misliš da tako treba postupati i prema ženi.”

Nije mogao a da ne iskrivi usne u osmeh. „Zar možeš da me optužiš za to kad imam sestru kao što je Gabrijela? Iv, kao dete sam naučio da od žene ne očekujem da voli da se mazi. Mislio sam samo da ne možeš ništa da uradiš što se tiče Deboka i da nema svrhe brinuti zbog njega.” Skliznuo joj je prstom niz lice. „Ako će ti tako biti lakše, mogu da ti kažem da Riv radi na rešenju.”

„Nije mi lakše. Svaki put kad odeš iz palate da obaviš dužnosti, ja se uplašim.”

„*Ma belle*, teško da mogu da ostanem u palati dok Debok ne umre.” Videvši izraz njenog lica, nastavio je tiho da govori. Najbolje je bilo da objasni, i to da objasni odmah, pre nego što naprave sledeći korak. „Misliš li da će se završiti ranije? Tražiće osvetu sve dok je živ. A zatvoren je u Kordini.” „Onda ga premestite u drugi zatvor.”

„Nije tako jednostavno. Debok zna koliko je dugo i naporno moj otac radio na tome da ga smesti iza rešetaka.”

„Ali Riv je rekao da ga je uhapsio Interpol.”

„I jeste, ali bez saradnje s mojim ocem, bez informacija koje je prikupila naša služba bezbednosti, Debok bi možda i dalje bio na slobodi. Ni ja ni članovi moje porodice ne možemo doveka da živimo u strahu šta bi neko mogao da uradi.”

Ali ona je živela u strahu. Iv se ponovo pribila uz njega. „Ne bih mogla da podnesem da ti se bilo šta desi.”

„Onda moraš da mi veruješ da bi videla da mi se ništa neće desiti.”

Cherie, gde si naučila mačevanje?"

Pokušavao je da joj skrene misli. I bio je u pravu. Ta noć je bila njihova. Bilo bi pogrešno pustiti Deboka da je pokvari. „U Hjustonu.”

„Od majstora mačevanja u Hjustonu?"

To ju je oraspoložilo i tako je i izgledala. „Čak i u Americi postoji sala za otmene sportove. Ne treba da se stidiš što sam te pobedila.”

„Nisi me pobedila.” Okrenuo ju je na leđa. „Nismo ni završili dvoboj.”

„Ja sam postigla jedini pogodak. Ali ako je to udarac za tvoj ego, neću nikome reći.”

„Vidim da moramo da dovršimo ono što smo počeli.”

Nasmejala se. Oči su joj bile tamne i blistale su na mesečini.

„Računam na to.”

Budilnik je prodorno zazvonio. Umorna, Iv je potražila dugme i pritisnula ga tako snažno da se sat zatresao. Mogla bi i da zakasni, odlučila je u polusnu. Ovog jutra bi mogli da počnu i bez nje. Okrenula se da bi se uvukla Aleksandru u zagrljaj.

Nije bio tu.

I dalje umorna, sela je i sklonila kosu sa očiju. Preko nje je bio prebačen prekrivač, ali je bio hladan, baš kao i čaršav pod njom. Povetarac se i dalje poigravao rubovima zavesa, i dalje je osećala miris mora, ali sada je u sobu ulazilo sunce. I soba je bila prazna.

Podigla je kućnu haljinu i stavila je na ivicu kreveta. Kreveta koji su podelili. Svi njegovi tragovi su nestali. Baš kao i on.

Iv je u tišini razmišljala dok je sedela sama u sobi. Nije čak znala ni gde je otišao. Nije ni važno kada. Uzela je kućnu haljinu, ustala, obukla je i vezala dok je išla ka prozoru.

Čamci su već bili na vodi, a mreže zabačene. Čisto bela jahta i dalje je bila usidrena, ali nije mogla nikoga da vidi na palubi. Na plaži nije bilo nikoga, osim galebova i malih pešćanih kraba, koji su bili predaleko da bi ih opazila. Baštovan je ispod njenog prozora zalivao cveće. Čula je njegov nemelodičan zvižduk zbog kojeg su ptice utihnule. Tri svetložuta leptira poletela su bežeći od mlaza vode, a potom sletela na već vlažno grmlje. Mokro lišće svetlucalo je na suncu dok se pomešan miris cveća dizao do njenog prozora.

Dan je uveliko počeo. Noć je bila završena.

Nije mogla da žali. U njenom srcu nije bilo mesta za žaljenje. Ono što je podelila s Aleksandrom bila je magija, ispunjenje želje. Saznala je da je nežan, brižan i sladak. Ispunila ju je lepota tog saznanja.

Držao ju je uz sebe kratko, kao da ništa i niko nije toliko važan. Nakon završene noći došle su odgovornosti koje ni ona ni on nisu mogli da ignorišu.

On ih nikada ne bi ignorisao, ni zbog nje, ni zbog Deboka, ni zbog bilo koga. Ona bi unedogled mogla da stoji kraj prozora i bori se sa strahom od onoga što bi se moglo dogoditi, ali on će uvek uraditi ono što mu dužnost nalaže. Ako ga voli, kako može da ga krivi što se ponaša u skladu sa svojom prirodom?

O, ali kako bi volela da može da bude tu s njom, da zajedno posmatraju jutro.

Okrenuvši se od prozora, Iv se pripremila da se sama suoči s predstojećim danom.

Poglavlje 9

S kuloara iznad scene, Iv je iz ptičije perspektive posmatrila probu. Traala je već šest sati, a desila se samo dva izliva besa. Strasti su se stišale posle sastanka koji je sazvala prethodno popodne, ali je nastavila da pravi beleške na žutom papiru u fascikli.

Bila je u pravu u vezi s podelom uloga, pomislila je samozadovoljno posmatrajući Rasa i Lindu kako na sceni glume Brika i Megi. Postojale su varnice i seksualna privlačnost. Kada su bili na sceni, temperatura bi porasla za deset stepeni. Linda je u potpunosti skinula Megi Mačku, očajnu, grabljivu i gladnu. Rasov Brik je bio vrlo rezervisan, ali ne i hladan, iznoseći jasno potrebe i bure koje su besnele ispod površine.

Bili su neprekidno u kontrastu sa sporednim ulogama, sa svojeglavošću i rivalstvom koje je više prirodno nego očigledno. Morala je da bude zadovoljna sobom, naročito zato što će predstavu izvesti s manjim budžetom nego što je planirano.

Režiser im je rekao da ponove, a Linda je isti tekst ponovila po peti put u jednom satu. I ona i Ras prolazili su iste scene. Glumačko strpljenje, razmišljala je Iv i čudila se sebi sto je nekada verovala da i ona može postati glumica. Bila je mnogo bolja u nadgledanju i organizovanju.

Ali scenografija... Lupkala je olovkom usne. Scenografija nije bila baš najbolja. Previše šljašti, shvatila je. Previše **nOVO** i pretrpano. Začkiljila je očima i pokušala da je

vidi na svoj način. Bilo je potrebno da izgleda starije, iskorišćeno, možda čak i u fazi raspada, da se vidi sjaj voska i limunovog ulja. S nekom fokusnom tačkom, shvatila je dok je uzbuđenje u njoj raslo. Nečim velikim, drskim i sjajnim, što bi istaklo sve ostalo. Vaza, odlučila je, velika i ukrašena nekim živim bojama. Napuniće je cvećem koje bi Velika Mama mogla da razbaruši pokušavajući da ne vidi raspad svoje porodice.

Žurno je Škrabala kada je čuila da režiser traži pauzu.

Izbegavajući konopce, krenula je niz vijugave stepenice koje su vodile do scene. „Pite.” Presrela je scenografa pre nego što je mogao da zapali cigaretu. „Želim neke promene.”

„Oh, gospođice Hamilton.”

„Ništa krupno”, uverila ga je stavivši mu ruke na rame i zakoračivši na scenu, „Pite, scena mora da izgleda malo starije.”

Bio je nizak, jedva viši od nje, pa su im oči bile u istoj ravni kada se okrenuo i počeo da se češka po bradi. „Koliko starija?”

„Deset godina?” Nasmejala se umesto da naredi. „Gledaj, porodica živi ovde već neko vreme, zar ne? Nisu kupili ove stvari juče. Kad bi kauč bio bleđi...”

Čuo se dug uzdah pun patnje. „Želite da izbledim kauč?”

„Platno s vremenom bleđi, Pite. To je jedna od onih neizbežnih činjenica u životu. Mislim da je dovoljno da skineš presvlaku u i opereš je nekoliko puta. I treba potamniti pozlatu na nekoliko slika. Ne želim da vidim nikakve ogrebotine na nameštaju, ali... Šustikle.” Dobila je inspiraciju i ponovo počela da piskara. „Treba nam nekoliko šustikla.”

„I želite da ih ja nađem?”

„Zar nisi jednom pomenuo da si skupljao stare stvari kada si bio n vojsci?” To je rekla nežno, dok se pomerala u drugi ugao.

„Uopštavate stvari”, promrmljao je. „U redu, izblediti kauč, potamniti pozlatu i šustikie. Još nešto?”

„Vaza.” Začkiljila je očima prešavši pogledom preko scene. Mora da bude na pravom mestu, ni u centru, ni previše skrajnuta, ali... „Evo, baš ovde” odlučila je, pokazujući na sto pored fotelje. „Jedna velika vaza, Pite, s mnogobojnom slikom ili šarom. Ali ništa previše prefinjeno. Crvena, baš crvena, da blešti poput svetionika.”

Ponovo je počeošao bradu. „Vi ste gazda.”

„Veruj mi.”

„Gospođice Hamilton, niko od nas nema izbora.”

Ovo je prihvatila ne trepnuvši. „Nemoj da potrošiš više od trideset evra na vazu. Ne želim antikvitet.”

Čekao je dođe do poente. „Želite jeftinu, dobićete jeftinu.”

„Znala sam da mogu da računam na tebe. Sad, što se tiče scenografije u spavačkoj sobi, mislim da bi bilo efektno da nabavimo malo nakita, recimo zlatnog, i razbacamo ga po Mačkinom toaletnom stočiću.”

„Već imamo bočice i veliko pakovanje pudera u prahu.” „Sad ćemo dodati i nakit. Ako u garderobi nema ničega prikladnog, možemo nešto i da nabavimo. Zašto ne proveriš sa Etel? Biću u svojoj kancelariji sledećih dvadesetak minuta.”

„Gospođice Hamilton?”

Iv se okrenula na jednoj nozi ka desnoj strani scene. „Da?” „Nikada nisam mario za dodatne poslove.” Izvadio je cigaretu dok je čekala da nastavi. „Glavni problem je što vidim da imate osećaj - mislim za scenu.”

„Hvala, Pite.”

„Nabaviću vam i šustikle.” Upalio je šibicu. „Ali poslaću neku od žena po njih.”

„Oduvek sam cenila muškarce sa autoritetom.” Suzdržala se da se ne nasmeje.

Nikada nije mogla u potpunosti da shvati šta čovek poput Pita traži u pozorištu. Činilo joj se da bi on radije bio kod kuće i vezivao stoku, ali je bio tu. Čuvao je rekvizite poput blaga i za svaki je znao pozorišnu istoriju. Nije sumnjala da će u roku od dvadeset četiri sata imati sve što je tražila.

Otvorivši vrata kancelarije, izvukla je ukosnice. Podigla je kosu da joj ne bude vrućina, kako bi bila efikasnija, ali njena težina počela je da joj smeta. Pustivši kosu, stavila je ukosnice u džep. Prioriteti su bili prioriteti - otišla je pravo do aparata za kafu i uključila ga. Pošto je trebalo da obavi gomilu poziva, skinula je levu mindušu i ostavila je u džep sa ukosnicama. Pre nego što je sela i uzela telefon, on je pozvonio.

„Halo.”

„Članovi kraljevske porodice napravili su kobnu grešku.” Prepoznala je glas. Stegla je ruku koju je držala u džepu u pesnicu i slomila mindušu. „Članovi kraljevske porodice ne popuštaju pred pretnjama.”

Poziv su prislušivali. To je znala. Iako se uplašila, setila se da misterioznu osobu mora da zadržava što duže na vezi.

„Moraćete da kažete svom gazdi da će do kraja odslužiti kaznu u zatvoru.”

„Pravda mora biti zadovoljena. Kraljevska porodica i svi koji su im bliski moraće da plate.”

„Već sam vam rekla da samo kukavica anonimno preti, a teško je plašiti se kukavice.” Ipak, plašila se.

„Jednom si se već umešala. Tvojoj sedmogodišnjoj slobodi došao je kraj.”

„Ni ja ne planiram da popuštam pred pretnjama.” Ipak, ruke su joj se znojile.

„Neće pronaći bombu, *mademoiselle*. Možda neće pronaći ni tebe.”

Veza se prekinula, a Iv je netremice gledala u telefon. Bomba? I u Parizu je bila postavljena bomba. Ruka joj se blago tresla dok je spuštala slušalicu. Ne, mislio je na drugu bombu, ovde, sada. *Aleksandar!*

Potpuno shvativši značenje poziva, odmah se uhvatila za bravu.

Tvojoj sedmogodišnjoj slobodi došao je kraj. *Mozda neće pronaći ni tebe.*

Pozorište, shvatila je. Bomba je ovde, u pozorištu. Srce joj je sišlo u pete. Brzo je otvorila vrata i počela da trči. Prvo je videla Dorin koja se šepurila narukvicom ispred dve glumice.

„Želim da svi izađete iz pozorišta i vratite se u hotel!”

„Ali pauza je skoro gotova i...”

„Proba je završena! Izađite iz pozorišta i vratite se u hotel. Odmah!” Znajući da bi počele da paniče i na sam pomen bombe, ostavila je to kao skraćeno naređenje. „Gari!” Pribrala se zaustavljajući inscipijenta. „Hoću da isprazniš pozorište, neka svi izađu napolje - glumci, scenski radnici, garderoberi, tehničari - svi! Pobrini se da svi izađu i vratite se u hotel.”

„Ali, Iv...”

„Odmah!”

Progurala se pored njega i stala na scenu. „Došlo je do vanredne situacije.” Počela je da priča glasnije kako bi je čuli svi u pozorištu. „Neka svi odmah napuste pozorište. Vratite se u hotel i čekajte tamo. Ako ste u kostimu, nemojte ga skidati i idite odmah.” Pogledala je na sat. Kada je postavljena? Da li će čuti eksploziju? „Hoću da se ovo

pozorište isprazni za dva minuta.”

Imala je autoritet. Možda su neki gundali, pitanja su sigurno imali, ali počeli su da izlaze jedan po jedan. Iv je otišla sa scene da bi proverila ostave i garderobe, sve prostorije gde je neko mogao da ode pre objave. Našla je Pita kako zaključava dragocene rekvizite.

„Rekla sam da se izađe napolje.” Uхватила ga je za košulju i dovukla do vrata. „Ostavi sve!”

„Ja snosim odgovornost za sve ovo. Neću da neko lepljivih prstiju...”

„Izlaziš za deset sekundi ili si otpušten!”

To mu je zapušilo usta. Iv Hamilton nikada nije pretiła u prazno. Podigao je bradu, a u usta mu je pohrlila gomila različitih odgovora. Mudro ih je tu i zadržao i krenuo niz hodnik. „Ako bilo šta nestane, moraćete da se postarate za to”, promrmljao je.

„Samo se nadajmo da će nešto ostati”, rekla je i odjurila ka ostalim vratima. Kako je napredovala, svaka sledeća vrata bi jače odjeknula kad bi ih zalupila. Pronašla je jednog glumca kako drema u garderobi i isterala ga za nekoliko sekundi. Bio je bos i umoran, ali ga je izgurala u hodnik i usmerila ka sporednim vratima.

Svi su izašli, rekla je sebi. Sigurno je tako. Mislila je da u glavi čuje otkucaje sata. Koliko još ima vremena? Vreme je možda već isteklo. Ipak, mora da bude sigurna. Taman kad je htela da potrči uza stepenice i proveri drugi sprat, neko joj je stavio ruku na rame.

Vrisnula je i, iako su joj kolena klecnula, okrenula se spremna da se brani.

„Polako, polako.” Ras je digao obe ruke u vazduh, kao da se predaje. „Samo pokušavam da saznam šta se dešava.” „Šta radiš ovde?” Bila je besna. Spustila je ruke, ali i dalje je stezala pesnice. „Rekla sam da svi izađu napolje.”

„Znam. Vraćao sam se s pauze kada su svi počeli da izlaze. Niko nije znao zašto. Šta se dešava, Iv? Da li je izbio požar ili nešto drugo?”

„Samo se vrati u hotel i sačekaj.”

„Dobro, šta se dešava? Ako je ovo tvoj način da pokažeš da ti se nije svidela jutrošnja proba...”

„Ovo nije igra!” Govorila je sve glasnije, izgubivši poslednji tračak samokontrole. Znoj joj se skupio na slepoočnicama, curio niz leđa. Hladan znoj. „Dobila sam pretnju da je postavljena bomba. Shvataš li? Mislim da se u pozorištu nalazi bomba.”

Na trenutak se zbunio kad je krenula uza stepenice, ali onda je skočio za njom. „Bomba? Bomba u pozorištu? Šta to, dođavola, radiš? Hajdemo napolje!”

„Moram da proverim da li su svi izašli.” Utekla mu je uz preostale stepenice.

„Iv, pobogu!” Glas mu je bio isprekidan dok je trčao za njom. „Niko nije ostao! Hajdemo odavde! Pozvaćemo policiju! Antiterorističku službu! Koga god!”

„Hoćemo... Čim utvrdim da su svi izašli.” Pošto je proverila svaku prostoriju i vikala dok nije promukla, bila je zadovoljna. Osećaj užasa joj se sve jače uvlačio u kosti. Sa srcem u petama, zgrabila ga je za ruku i jurnula niza stepenice. Skoro da su bili na sporednim vratima kad se začula eksplozija.

„Drago mi je što ste mogli da dođete, gospodine Truše.” „Uvek sam vam na raspolaganju, vaše visočanstvo.” Truše je seo na mesto koje mu je Aleksandar pokazao, stavljajući akten-tašnu pažljivo u krilo. „Bilo mi je zadovoljstvo da vas vidim sinoć kod Kabotovih, ali, kao što ste rekli, takvo okupljanje nije prikladno mesto za važne razgovore.”

„A pošto je Nacrt zakona o zdravstvenoj zaštiti moj, da tako kažemo, omiljeni projekat, volim da mu posvetim potrebno vreme i mesto.”

Kada je seo za sto, Aleksandar je izvadio cigaretu. Dobro je znao da se Truše protivi samoj suštini nacrti i da je bio u položaju da utiče na mnoge članove veća. Aleksandar je nameravao da se postara da zakon bude usvojen s vrlo malo ustupaka.

„Znam da je vaše vreme dragoceno, *monsieur*, pa nećemo okolišati. Kordina ima samo dve moderne bolnice. U glavnom gradu i u Avru. Postoje zabačena ribarska sela i farme koje se oslanjaju isključivo na ordinacije u kojima radi niže medicinsko osoblje. Mada se nikada nisu pokazale kao unosan posao, one polako posustaju u proteklih pet godina.”

„Svestan sam toga, gospodine, kao i ostali članovi veća. Poneo sam dokumentaciju.”

„Naravno.” Aleksandar je sačekao da mu preko stola doda uredno otkucane listove, s činjenicama i ciframa.

„Uzimajući u obzir ovu dokumentaciju i izjave nekoliko seoskih lekara, verujem da će te klinike nastaviti s radom samo ako ih preuzme i njima upravlja država.”

Iako je znao šta će videti, Aleksandar je uljudno pogledao papire. „Kada država preuzima, ona uzima i ponos i nezavisnost pojedinaca.”

„Ali i znatno poboljšava efikasnost, vaše visočanstvo.” „Ali ljudi vode državu, *monsieur*”, rekao je Aleksandar mirno. „Država nije uvek efikasna, ali znam na šta ste mislili. Zato mislim da uz subvencije, dakle dodatke, ordinacije - medicinsko osoblje i pacijenti - mogu da zadrže i ponos i efikasnost.”

Truše je zaklopio akten-tašnu, ali nije je zatvorio, samo je vešto preklopio donji deo tašne gornjim. „Sigurno shvatate da kompromis ove vrste ima nekoliko začoljica.”

„O, naravno.” Aleksandar se nasmejao i izduvao dim cigarete. „Zato sam vam se i obratio, *monsieur*, da uz vašu pomoć popunimo te praznine.”

Truše se zavalio, znajući da mu nudi izazov - ključnu ulogu, ali istovremeno i zahtev za predaju. Prešao je prstom preko nosa i nasmejao se. „Ne sumnjam da biste i sami mogli da popunite te praznine, vaše visočanstvo.”

„Ali, *monsieur*, zajedno radimo radi veće efikasnosti i, na kraju krajeva, za isti cilj. *N'est ce pas?*” Aleksandar je izvukao svoju fasciklu. „Ako bismo mogli da prođemo kroz ovo...” Zastao je, besno podigavši pogled kad je Benet upao u prostoriju.

„Alekse.” Jedva da je klimnuo glavom Trušeu koji je ustao. „Upravo je zvao Riv. Došlo je do eksplozije.” Aleksandar je ustao iz stolice napetih mišića. „Otac?” Benet je odmahnuo glavom. „Alekse, bombu su postavili u pozorištu.”

Prebledeo je toliko da je Benet krenuo prema njemu u strahu da će se srušiti. Međutim, Aleksandar je podigao ruku. Kada je progovorio, rekao je samo jednu reč. Tog trenutka, ceo njegov svet bio je samo jedna reč. „Iv?”

„Ne zna.” Benet se okrenuo prema Trušeu. „Molimo vas, izvinite nas, *monsieur*, moramo odmah da krenemo.” Okrenuo se bratu: „Obojica.”

Član veća je pokupio papire i akten-tašnu, ali i pre nego što ju je zatvorio, već je ostao sam u prostoriji.

„Kako? Kako se to desilo?”, pitao je Aleksandar dok su žurili ka kolima. Kada je Benet tražio da vozi, pobunio se, ali se onda smirio. Benet je bio u pravu. On bi ih verovatno obojicu ubio na putu do pozorišta.

„S Rivom sam samo minut razgovarao.” Benet je dao gas, a

kraljevski gardisti su ih pratili u stopu.

„Primila je još jedan poziv, rečeno joj je nešto za bombu... Kako neće naći bombu i...” Ali nije mogao da kaže ostatak pošto mu je brat bio veoma bled i ukočen.

I?”

„I shvatili su da je osoba koja je zvala mislila na bombu u pozorištu. Policija je stigla za nekoliko minuta, pet, najviše deset. Taman da čuju kako eksplodira.”

Aleksandar je stisnuo usne. „Gde?”

„U njenoj kancelariji. Aleksandre”, brzo je nastavio, „ali ne bi ona ostala tu. Iv je previše pametna za to.”

„Brinula je za mene, za sve nas, ali ne i za sebe.” Neće pokazati svoju slabost, mada mu bol gori u očima i izjeda mu utrobu. „Zašto mi nismo mislili na nju?”

„Ako želiš da kriviš sebe, krivi sve nas”, rekao je Benet sumorno. „Niko od nas uopšte nije shvatao da će i Iv uvući u sve ovo. Nema nikakve svrhe u tome. Prokletstvo, Alekse, nema svrhe u napadu na nju.”

„Sam si rekao da je ona deo porodice.” Odsutno je gledao kroz prozor. Bili su pola bloka od pozorišta. Mišići su počeli da mu igraju. Bio je to strah - neumoljivi i divlji strah. Izašao je iz automobila pre nego što ga je Benet sasvim zaustavio pored ivičnjaka.

Riv je stajao pored sporednih vrata i razgovarao s dvojicom svojih ljudi. Odmah je skočio napred da zaustavi Aleksandra. Na njegov znak, prišla je gomila policajaca i stala oko princa kao štit. „Nije unutra, Alekse, u šumarku je iza zgrade. Dobro je.” Pošto Aleksandrov stisak na njegovoj ruci nije oslabio, Riv je ponovio. „Ona je dobro, Alekse. Nije bila u kancelariji. Izašla je na vreme iz zgrade.”

Nije osetio olakšanje. Neće osetiti olakšanje dok je lično ne bude video. Odvojivši se od Riva, Aleksandar je žurno obišao oko zgrade. Pogled su mu privukli razneseni prozori i garave cigle. Oštri komadići stakla bili su rasuti po travi pred njim. Parče savijenog metala, koje je možda bilo lampa, ležalo je na stazi koja je vodila prema šumarku. Spazio je i unutrašnjost Ivine kancelarije.

Da je pogledao kroz otvor u zidu gde je bio prozor, video bi komadiće njenog stola. Iz zidova su virili parčići drveta, koji su postali smrtonosna koplja. Video bi mokat pepeo od njenih fascikli i papira, korespondencije i beležaka. Video bi rupu u unutrašnjem zidu, koja je bila dovoljno velika da kroz nju prođe čovek. Ali nije

pogledao.

Tražio je nju i ugledao je gde sedi na obronku šumarka, naslonjena na klupu, s licem u rukama. Telohranitelji su je okruživali, pored nje je sedeo još jedan čovek, ali Aleksandar je video samo Iv. Čitavu. Bezbednu. Živu.

Čula ga je iako je jedva prošaputao njeno ime. Lice joj je zadrhtalo od emocija. Potom je ustala i potrčala prema njemu.

„O, Alekse, najpre sam pomislila da ju je namenio tebi, a onda:..”

„Nisi povređena.” spustio joj je dlanove na obraze i zagledao joj se u lice. „Nigde, baš nigde?”

„Ne. Ako ne računaš tendenciju kolena da klecaju i želudac koji mi uporno priprema neku želatinastu masu.”

„Mislio sam da si možda...” Nije mogao glasno da završi misao. Umesto toga, ponovo ju je privio uz sebe i poljubio je kao da mu život od toga zavisi. Telohranitelji su držali novinare na distanci, ali slika će ubrzo stići u kordinsku i međunarodnu štampu.

„Dobro sam”, ponavljala je mrmljajući, konačno shvativši da je to istina. „Treseš se koliko i ja.”

„Samo su mi rekli da je došlo do eksplozije u pozorištu... U tvojoj kancelariji.”

„O, Alekse.” Držala ga je uz sebe svesna pakla kroz koji je prošao u neznanju. „Tako mi je žao. Izlazili smo kroz sporedni ulaz kad je bomba eksplodirala. Ispostavilo se da su policajci već ušli na glavni ulaz. Kada je eksplodirala, samo smo nastavili da se krećemo, a policija nas nije našla dok nisu počeli da pretražuju i okolinu.”

Držao ju je za ruke toliko čvrsto da je osećala bol, ali ništa nije rekla. „Šta je s tvojom trupom? Da li su svi bezbedni?” „Postarala sam se da izađu nekoliko minuta nakon poziva. Zapravo, svi osim Rasa”, dodala je, bacivši pogled iza leđa na bledeg, tihog glumca. „Pretraživala sam drugi sprat da bih se uverila da su svi izašli kad je on...”

„Ti? Ti si pretraživala?” Sada se trгла zbog stiska njegovih ruku.

„Alekse, molim te.” Otimala je prste dok nije popustio stisak.

„Jesi li poludela? Zar ne shvataš da je bomba mogla biti bilo gde? Moglo je da bude i više od jedne bombe. Pretraživanje zgrade je posao za policiju.”

„Alekse, moji ljudi su bili u toj zgradi. Kako da odem napolje a da ne znam da li su svi na sigurnom. Zapravo, morala sam da vučem Pita za košulju i...”

„Mogla si da pogineš.”

U glasu su mu bili tolika gorčina i bes da su joj se leđa ispravila, iako su kolena ponovo počela da je izdaju. „Misliš da ja to ne znam, Alekse. To je moglo da se desi i bilo kome od mojih ljudi. Ja sam odgovorna za sve njih. Ti shvataš šta je odgovornost, zar ne?”

„To je drugačije.”

„Ne, to je potpuno isto. Tražiš od mene da razumem, da verujem. Ja samo tražim isto to od tebe.”

„Dođavola, zbog moje porodice...” Zaustavio se uhvativši je za ramena. „Ti se ponovo tresesh.”

„Zbog šoka”, začuo se Rivov glas iza njih. Skinuo je jaknu i ogrnuo je. „I Iv i Talbot treba smesta da odu u bolnicu.”

Aleksandar se opsovao što se nije setio da se najpre pobrine za nju, ali pre nego što se složio, Iv se pobunila. „Ma šta da tražim u bolnici! Sve što mi zaista treba jeste da malo sednem.” Počela je da cvokoće zubima.

„Ovog puta ćeš uraditi šta ti se kaže.” Aleks je dao znak jednom od telohranitelja da pomogne Rasu.

„Aleksandre, kad bih dobila brendi i mirnu sobu, ja bih...” „Dobićeš karton brendija i koliko god hoćeš mirnih soba, ali tek kad te pregleda doktor Franko.” Uzeo ju je u naručje pre nego što je stigla da se pobuni.

„Pobogu, jaka sam kao bik.” Ali kad je njena glava pronašla njegovo rame, odmah je klonula.

„Ako i doktor to potvrdi, onda te vodimo kod veterinara, kad si već zapela.” Nakratko je zastao i pogledao u Riva. „Prićaćemo kasnije?”

„Doći ću u palatu za sat-dva.”

Iv je ležala na čisto belom stolu za preglede i namrštila se kada joj je doktor Franko uperio lampicu u levo oko. „Preterujete”, promrmljala je.

„Doktori najviše vole da preteruju”, rekao joj je, a potom joj uperio lampicu i u desno oko. Ugasivši lampicu, ponovo joj je izmerio puls. Dodir mu je bio nežan, pogled srdačan. Iv je morala da se nasmeje zbog njegovog glatkog belog temena.

„Zar ne mislite da je pregled savršeno zdravog pacijenta gubljenje vremena?”

„Potrebna mi je praksa.” Usne su mu se iskrivile u osmeh, pomerivši i belu bradu. „Ako ja budem zadovoljan i princ će biti

miran. Mislim da ne želiš da mu zadaješ brige.”

„Ne.” Uzdahnula je kada joj dohvatio i aparat za pritisak. „Samo ne volim bolnice.” Susrevši se sa ironijom u njegovom pogledu, ponovo je uzdahnula. „Kada sam izgubila majku, proveli smo sate u čekaonici. Bio je to spor i bolan proces za sve nas.”

„Smrt najteže pada onima koji ostaju, kao što i bolest često najteže padne zdravima.” Razumeo je njenu averziju prema bolnicama, ali setio se da je svaki dan dolazila u posetu princu Benetu dok se oporavljao od rane. „Preživela si šok, draga moja, ali si iaka i otporna. Hoćeš li biti zadovoljna ako uverim princa da ne moraš da provedeš noć u bolnici.” Već je ustajala. „I više nego zadovoljna.”

„Ali moramo najpre da sklopimo jednu pogodbu”, dodao je nežno je milujući po leđima.

„G, treba vas podmazati!” Ponovo se nasmejala i pokušala da ignoriše činjenicu da se oseća kao činiya želatina. „Šta kažete na besplatne karte u parteru za premijere svih predstava?”

„Ne bih odbio.” Srce joj je jako kucalo, krvni pritisak bio je normalan, ali obrazi su joj i dalje bili bleđi, a oči ispijene. „Međutim, da bismo sklopili ovu pogodbu, moraš da mi obećaš da ćeš se odmarati sledeća dvadeset četiri sata.” „Dvadeset četiri? Ali sutra moram da...”

„Dvadeset četiri”, ponovio je mirnim, neumoljivim glasom. „Ili ću reći princu da moraš da provedeš noć ovde u Svetom Albanu radi dodatnih ispitivanja.”

„Ako moram da ostanem u krevetu sutra ceo dan, to je isto kao da sam u bolnici.”

„Ali smela bi da šetaš po bašti, da se voziš kraj mora, ali nema posla, draga moja, samo bez stresa.”

Može da telefonira iz kreveta, zaključila je. U svakom slučaju, biće potrebno nekoliko dana da njenu kancelariju dovedu u red. Kad već neće biti u kućnom pritvoru, pristaće. „Dvadeset četiri sata.” Ponovo je ustala i pružila ruku.” „Hajde onda. Idemo napolje da mi ne ulube pod u hodniku šetanjem.”

Aleksandar je zaista hodao tamo-amoo kada ju je doktor Franko izveo iz ordinacije. Benet je gledao u vrata oslonjen na zid. Čim su izašli, obojica su poskočili ka njima. Aleksandar je uzeo Iv za ruku i pogledao u Franka.

„Doktore?”

„Normalno je što se gospođica Hamilton malo potresla, ali ima

čvrstu građu.”

„Rekla sam ti”, bila je zadovoljna samom sobom.

„Ipak, preporučio sam dvadeset četiri sata odmaranja.” „ Ali ne u krevetu”, dodala je Iv.

„Ne”, složio se Franko uz osmeh. „Ne sve vreme u krevetu. Mada sve aktivnosti treba da budu opuštajuće. Sada joj treba malo mira i dobar obrok.”

„A lekovi?”, pitao je Aleksandar.

„Ništa joj od toga ne treba, vaše visočanstvo, osim malo ugađanja. O, ja bih isključio telefon u njenoj sobi tokom sledeća dvadeset četiri sata.” Kada je Iv zinula od iznenađenja, potapšao ju je po ruci. „Ne možemo da dozvolimo da te uznemiravaju telefonski pozivi, zar ne, draga moja?” Još jednom ju je potapšao po ruci i otišao.

„Stroži je nego što izgleda”, rekla je Iv za sebe, ali je bila dovoljno iznurena da krotko prihvati poraz. „Ras?”

„Jedan od telohranitelja odveo ga je u hotel.” Benet joj je dodirnuo rame. „Uznemirio se, to je sve. Doktor mu je prepisao lekove za smirenje.”

„Sad ćemo te odvesti kući.” Aleksandar ju je uzeo za ruku. Benet je stao s druge strane. „Moj otac i ostali članovi porodice jedva čekaju lično da se uvere da si dobro.”

Pazila ju je stara dadilja porodice Biset. Ugađala joj je i ušuškavala u krevet. Žena koja je čuvala Aleksandrovu majku, Aleksandra, Beneta i Gabrijelu, a sada i treću generaciju, zvala je, mrmljala i imala ruke nežne kao u bebe. Bile su krive od artritisa, požutele i sa staračkim mrljama, ali je bez problema svukla odeću sa Iv i obukla joj spavaćicu.

„Kada stigne poslužavnik s večerom, ješćeš.”

„Da, nano”, rekla je pokorno Iv dok joj je nameštala gomilu jastuka iza leđa.

Starica je sela pored nje i uzela šolju čaja. „A sada ćeš ovo da popiješ. Sve. To sam sama napravila, da ti vrati rumenilo u obraze. Sva moja deca to piju kada su bolesna.”

„Da, nano.” Čak ni princ Armand joj nije ulivao strahopoštovanje toliko kao ova starica srebrne kose, odevena u crno, sa slovenskim akcentom. Iv je uzela gutljaj čaja. Očekivala je neku grozotu, ali se iznenadila čudnim ukusom bilja.

„Tako”, klimnula je nana glavom zadovoljno. „Deca uvek misle da će lek imati ružan ukus i smišljaju trikove da ga ne popiju. Ja imam

svoje trikove.” Njena kruta haljina šuškala je dok se pomerala. „Čak i mali Dorijan traži nanin napitak kad se loše oseća. Kada je Aleksandar imao deset godina, Franko mu je izvadio krajnike. Tad je više voleo da pije moj čaj nego da jede sladoled.”

Kada je pokušala da zamisli Aleksandra kao dečaka, samo bi videla muškarca, veoma visokog, uspravnog i ponosnog. „Kakav je bio kad je bio mali, nano?”

„Nemaran. Eksplozivan.” Nasmejala se i duboke bore na licu postale su još izraženije. „Kakvu je samo narav imao! Međutim, uvek je znao šta je odgovornost. To je naučio u kolevcu. Činilo se da je i kao beba razumeo da će zauvek imati više od drugih, i manje.” Dok je govorila, ustala je da skloni Ivinu odeću. „Bio je poslušan. Iako je uvek imao inat u očima, bio je poslušan. Mnogo je učio. Imao je dobar uspeh u školi. On i Benet imali su sreće što im se ličnosti toliko razlikuju. Tukli su se, naravno. Uostalom, braća moraju da se tuku. Ipak, zavoleli su se čim su malo odrasli.”

Pažljivo je motrila na svoju pacijentkinju i primetila da je skoro popila čaj. „Jak je poput svog oca, ponekad i jači. Ipak, princ Armand je imao moju Elizabetu, s kojom je sve delio, koja ga je smirivala i zasmejala. Mom Aleksandru je potrebna žena.”

Ivin pogled polako se podigao preko ruba šolje. Bilo joj je toplo i mnogo joj se spavalo, ali prepoznala je nanin pogled. „On će to sam morati da odluči.”

„Sam. I za Kordinu. Žena koju izabere moraće da bude jaka i voljna da подели njegov teret.” Nana je uzela praznu šolju. „Pre svega, nadam se da će umeti da ga zasmejala.” „Volim da ga čujem kako se smeje”, promrmljala je Iv kad su joj se oči zatvorile uz treptanje. „Primećuje li se, nano? Da li se primećuje da ga toliko volim?”

„Moje oči su prastare.” Nana je ispravila posteljinu i ugasila svetlo. „Oči starice vide mnogo više od očiju mladih. Sada se odmaraj i spavaj. On će doći kod tebe pre nego što padne noć, ili ja ne poznajem svoju decu.”

Dobro ih je znala. Iv se promeškolljila, uzdahnula i ugledala Aleksandra čim je otvorila oči. Sedeo je na ivici kreveta, držao je za ruku i posmatrao.

„Nana mi je dala čarobni napitak.”

Poljubio joj je prste. Želeo je da nastavi da je ljubi i drži čvrsto uz sebe dok košmar u potpunosti ne prođe. Trudio se da je ne steže i da govori tiho.

„Vratio ti je rumenilo u obraze. Rekla je da ćeš se uskoro probuditi i da ćeš biti gladna.”

Iv se pridigla. „U pravu je. Umirem od gladi.”

Ustao je i doneo poslužavnik u krevet. „Ona je poručila umesto tebe.” Počeo je da skida poklopce. „Pileća čorba, mali odrezak, sveže povrće, krompir i rendani sir.”

„Dosta mučenja.” Iv je stavila ruku na stomak. „Nisam ništa jela od doručka. Daj bilo šta.”

„Ja mislim da treba početi od čorbe.” Stavio je čorbu na poslužavnik.

„Oh, divno miriše.” Iv je podigla kašiku i počela da puni baterije. On je sedeo u tišini dok je jela. Mogao je da se seti svake reči Rivovog izveštaja.

Iako testovi tek treba da se izvrše, bilo je skoro sigurno da je vrsta bombe ista kao i u ambasadi u Parizu. Da je bilo ko bio u kancelariji, ili nekoliko metara od vrata, ishod bi bio fatalan.

Ivina kancelarija... jednom ju je video kako sedi za stolom i izgleda veoma sposobno.

Obezbeđenje je smatralo da nije bilo planirano da Iv bude povređena. Otuda upozorenje. Bomba je iskorišćena da bi zastrašila, zbunila, izazvala paniku. Međutim, da nije bila dovoljno brza...

Neće dalje da razmišlja. Sada je tu, a njoj ne fali ni dlaka s glave. Tako će i ostati, šta god bude morao da uradi. Kada je pojela čorbu, sklonio je činjiju i stavio pred nju glavno jelo.

„Pretpostavljam da bih mogla da se naviknem na ugađanje.” Meso je bilo rozikasto i mekano iznutra. „Bilo je tako slatko što su svi, čak i tvoj otac, došli da me vide i uvere se da sam dobro.”

„Moj otac brine za tebe. Svi mi brinemo.”

Pokušala je da ne razmišlja da li te reči znače više nego što znače. Stalo mu je. Osetila je to po tome kako ju je zagrlio kad je došao do šumarka. Možda je, ali samo možda, čak malo i voli. Ipak, ne može da pritiska ni njega ni sebe. Najbolje je baviti se drugim stvarima.

Zaokupirala se krompirom. „Sad se zaista dobro osećam, Alekse. Nema potrebe da se mučiš i isključuješ telefone.”

„To je već urađeno.” Uzeo je bocu vina iz kofe i nasuo dve čaše. „Sutra neće biti potrebe da pričaš ni sa kim van palate. Bri i njena porodica će se privremeno doseliti ovamo. Sigurna sam da deca mogu da te zabave.”

„Alekse, budi razuman. Moram da razgovaram sa svojim ljudima.

Sigurno su izbezumljeni. Nemaš pojma šta sve mogu da umisle maštoviti ljudi iz pozorišta. A proći će nekoliko dana dok moju kancelariju dovedu u red.”

„Hoću da se vratiš u Hjuston.”

Polako je spustila nož i viljušku na poslužavnik. „Šta?” „Hoću da se sa svojom trupom vratiš u Ameriku. Otkazaćemo predstave.”

Nije znala da li ima snage da bude besna. „Pokušaj i tužiću te, bez obzira na to što si princ.”

„Iv, nije vreme za ego. Ono što se danas desilo...” „Nema nikakve veze sa pozorištem i skoro nikakve sa mnom. Oboje to znamo. Da ima, ne bih bila bezbedna ni u Hjustonu ni ovde.”

Gotovo je s logikom. S njom postoje samo osećanja. „Ne želim da budeš ovde.”

Osetila je kratak talas bola. Sačekala je da prođe i ponovo podigla nož i viljušku. „Neće biti ni od kakve koristi što pokušavaš da me oteraš, Aleksandre. Neću otići, a ni moja trupa, dok ne izvedemo sve četiri predstave. Imamo ugovor.”

Njegov francuski bio je izražajniiji i slikovitiji od engleskog. Ustao je da bi mogao da šeta po sobi, i počeo da veze na francuskom. U internatu u Švajcarskoj, a posebno u studentskom domu, naučila je dovoljno da ga savršeno razume.

„Nana je pomenula da imaš prljavu narav”, rekla je i nastavila da jede. Bila je zadovoljna što je konačno videla da se i ta strana oslobodila. Sada se baš i ne obuzdava, pomislila je. Tako će se i ona ponašati. „Vino je odlično, Aleksandre. Zašto ne sedneš i ne uživaš malo u njemu?”

„Merde!” Brzo se vratio do kreveta, odolevajući potrebi da baci poslužavnik i sve što je na njemu na pod. „Ovo nije igra. Da li znaš kroz šta sam prošao kad sam pomislio da ti se nešto desilo? Da si možda bila u toj prostoriji kad je bomba eksplodirala?”

Ponovo je spustila escajg i podigla pogled prema njemu. „Mislim da znam. I ja prolazim kroz isto svaki put kad se pojaviš u javnosti. Jutros sam stajala tu na prozoru i mislila na tebe. Nisam čak ni znala kada si otišao.”

„Nisam hteo da te budim.”

„Ne tražim objašnjenja, Alekse.” Izgubila je apetit i odgurnula poslužavnik. „Pokušavam da te navedem da shvatiš kako sam se osećala. Gledala sam prema moru i znala da si tamo negde i da paziš na Kordinu. Negde gde ja nisam mogla da budem, niti da ti

pomognem. A morala sam da se obučem, izađem napolje i odem na posao, razmišljajući u strahu da li će danas biti dan kad ću te izgubiti.”

„Iv, imam toliko telohranitelja da ponekad mislim da će me ugušiti. A naše obezbeđenje je udvostručeno posle bombe u Parizu.”

„Da li to treba da me uteši? Da li bi tebe utešilo?” Nije ništa rekao, samo je prišao i sklonio joj poslužavnik iz krila. „Želiš da pobegnem, Alekse? Da li ćeš pobeći sa mnom?” „Znaš da ne mogu. Ovo je moja zemlja.”

„A ovo je moj posao. Molim te da ne tražiš od mene da idem.” Ispružila je ruku, posmatrala ga kako okleva, a potom se vraća i uzima je. „Ako želiš da se ljutiš na mene, sačekaj do sutra. Želela sam da budem u tvom zagrljaju ceo ovaj grozni dan. Molim te da ostaneš sa mnom večeras, Alekse.”

„Moraš da se odmaraš.” Ipak ju je privio bliže.

„Odmaraću se posle”, promrmljala je i privukla ga uz sebe.

Poglavlje 10

Njena kancelarija izgledala je kao bombardovana. Iako je bila usred toga, iako su joj sve opisali, iako je čitala i reportažu u novinama, Iv nekako nije uspevala da prihvati realnost.

Održala je reč i nije izlazila dvadeset četiri sata - uglavnom jer nije imala drugog izbora. Sada je stajala na ulazu u kancelariju, odnosno onome što je od nje ostalo, i posmatrala mesto koje je bilo njen radni prostor.

Ostaci, po nalogu policije, nisu uklonjeni. Istraživali su i pregledali pepeo i krš tokom noći kad je eksplodirala bomba, i sledećeg dana, kad ona nije bila tu, kao i tokom nemirne noći koju je provela jedva čekajući da se vrati na posao. Ako je u njihovoj pretrazi i postojao neki red, Iv nije mogla da ga vidi.

U jednom zidu bila je rupa, viša i šira od nje, pa je Iv otkrila da je i mala, prazna prostorija iza njene kancelarije pretrpela oštećenja. Drvene grede izbile su malter ili završile na podu. Kancelarijski orman postao je gomila izobličenog metala, a sve što je bilo u njemu pretvorilo se u pepeo. Tepih je nestao - jednostavno je nestao - a goli pod zjapio je oštećen i izgreban. Prozor su prekrili daskama pa svetlost nije mogla da uđe. Tog jutra su dolazili i majstori, ali htela je lično da vidi kancelariju pre nego što je očiste.

Nije drhtala. Dok je išla niz hodnik, mislila je da hoće. Nije osetila strah koji je očekivala i bila spremna da prihvati.

U praznini, koju je ostavio strah, pojavio se bes - zreo, snažan i pročišćujući.

Sve njene fascikle, beleške, evidencija - sve uništeno. Ušla je i šutnula u stranu komad plafona. Nedelje, meseci, čak i godine rada pretvorene su u pepeo za nekoliko sekundi. Neke stvari se mogu zameniti; druge su, jednostavno, bile nezamenljive.

Njena omiljena fotografija, na kojoj su bile ona i Kris, a koja je stajala na stolu, takođe je završila u pepelu. Nestao je u prah i komad koji je pisala, na kojem je godinama radila. Suze su joj navrle na oči, ali ne od tuge, već od besa. Njeno delo je možda bio nedovršeno, možda čak i glupo, ali je bilo njeno. Zbog nedostatka samopouzdanja i sklonosti ka humoru na vlastiti račun, nasloвила ga je samo slovom M, kao *Maštanje*.

Tog sna više nije bilo. Uništio ga je neko koga čak i ne poznaje.

Taj neko joj je otkinuo delove života, a uzeo bi joj i sam život, bez oklevanja.

Platiće, obećala je dok je stajala usred krša. Nekako, na neki način, lično će se postarati za to.

„Iv!”

Pre nego što se okrenula, obrisala je oči rukom. „Kris!” Odmah je postala samo mlađa sestra. Dok se probijala kroz krš, preplavile su je emocije i potreba da zagrlj sestru. „Baš mi je drago što si ovde. Baš mi je drago.”

„Naravno da sam ovde. Došla sam čim sam čula.” Kris ju je čvrsto stegla i osetila olakšanje posle užasnih sati mučnog putovanja. „Prvo sam otišla do palate. Nikada pre tamo nisam videla toliko obezbeđenja. Da nije bilo Beneta, verovatno bih se još svađala s gardistima na kapiji. Iv, za ime boga, šta se događa?”

„Nestalo je. Sve. Naša fotografija s premijere mog prvog komada. Bila je na stolu. Mala mačka od kineskog porcelana koju mi je mama poklonila kada sam imala deset godina. Uvek sam je nosila sa sobom. Ništa od toga nije ostalo, baš ništa.” „O, dušo!” Čvrsto je držeći, Kris je gledala prostoriju preko Ivinog ramena. Za razliku od svoje sestre, ona se tresla od pomisli šta je sve moglo da se desi. „Žao mi je. Najvažnije je da si ti bezbedna.” Sa zebnjom se odmakla od nje da bi je dobro osmotrila. „Nisi povređena?”

„Ne, ne, skoro da sam izašla iz zgrade kad je puklo. Riv je rekao da je to bila samo mala plastična bomba. Malog dometa.”

„Mala bomba”, ponovila je Kris šapatom i ponovo privila Iv uz sebe. „Samo mala bomba.” Njen bes je izašao na površinu pošto je brzo prodrimala svoju sestru. „Iv, znaš li kako je bilo čuti za to u vestima?”

„Žao mi je, Kris. Sve se desilo tako brzo i pretpostavljam da nisam ispravno razmišljala. Trebalo je da te pozovem.”

„Naravno da je trebalo.” Onda je zaboravila na to, pomislivši u kakvom je stanju Iv bila. „Bri je zvala. Armand je lično pozvao tatu. On je hteo da uskoči na prvi let i odvuče te u Hjuston.”

„O, Kris.”

„Zasad si sigurna. Ubedila sam ga da ćeš pre poslušati ako te ja budem ubeđivala da se vratiš.”

„Pozvaću ga. Iskreno, uopšte nisam mislila da će vesti tako brzo doći do Amerike.”

„Hoću da čujem celu priču, Iv, ne razblaženu verziju za javnost

koju sam čula u vestima u šest.” Kristinin glas je poprimio ozbiljan, majčinski ton, koji je razvila kada je Iv napunila petnaest godina. „Možeš da mi ispričaš dok te budem vodila do palate da se spakuješ.”

„Ne vraćam se, Kris.”

Kris se odmakla i sklonila kratku, gustu kosu s čela. „Slušaj ovamo...”

„Volim te”, prekinu je Iv, „i shvatam kako se sada osećaš posmatrajući sve ovo.” Zastala je da bi i ona bacila još jedan pogled na prostoriju. Ponovo ju je potpuno obuzeo bes. „Ali neću da bežim. Došla sam ovde aa produciram četiri predstave, i - tako mi boga! - produciraću četiri predstave!”

Kris je htela da vikne na nju, ali se obuzdala. Do Iv nikada nije dopirala suvim naredbama. „Iv, znaš koliko cenim tvoj rad i da smatram da mnogo možeš da postigneš, ali zar nije očigledno da Kordina sada nije bezbedno mesto. Nijedan posao nije vredan života.”

„Bomba nije bila namenjena meni. Iskoristili su me samo da bi došli do Biseta.” Spustila je ruku na sestrinu. „Ne mogu da odem, Kris. Mislim da ćeš razumeti kad ti sve budem objasnila.”

„Onda bolje da mi stvarno dobro objasniš.”

„Hoću”, Iv ju je s osmehom poljubila u obraz, „ali ne ovde. Iskoristićemo kancelariju upravnika pozorišta.” Iv je brzo povelala Kris u hodnik, bacivši pogled na sat kada su krenule. Nameravala je da se vrati na posao najkasnije za sat.

Dvadeset minuta kasnije, sedele su na čistoj sivo-roze sofi, ispijajući drugu šoljicu kafe. Kris je pila običnu kafu, smirujući živce jakim i pomalo gorkim ukusom.

„Debok.” Šoljica je odjeknula o tacnu pre nego što ju je spustila. „Prošlo je toliko godina, a on još uvek izaziva toliko bola.”

„Na osnovu onoga što je Aleks rekao, nikada neće prestati.” Dokle god je živ. Iv je potisnula tu misao. Nikada nije ni pomislila da bi nekome mogla da poželi da umre. „Čak ne znam ni kakav je to čovek. Sigurno je zao, pretpostavljam, i opsednut. Osoba koja je zvala govorila je o pravdi - oba puta. Debokova pravda neće biti zadovoljena dok princ Armand ne bude uništen. Riv misli da je bomba u pozorištu bila samo demonstracija sile. Kris, zaista zastrašujuće jeste što znam - nekako sam sigurna - da će sledeća meta biti neko od Biseta.” Pomislila je na Aleksandra i stisla usne. „To bi mogao da bude bilo ko od njih, čak i neko od dece. Zato su se Riv i Bri privremeno preselili u palatu.”

Kris je ćutala dok se u njoj vodio rat vernosti. „Iv, znaš dobro šta osećam prema Bisetima. Oni su mi druga porodica. Ipak, bez obzira na to koliko mi je stalo do njih, ti si mi na prvom mestu. Hoću da budeš kod kuće, daleko od svega ovoga.”

„Ne mogu da odem. Jedan od razloga je trupa i ono što pokušavamo da uradimo ovde. Molim te da me saslušaj”, nastavila je kada je Kris počela da hvata zalet. Kad je začutala, Iv je ustala.

Morala je da se kreće. Činilo joj se da je i samo vreme pritiska. Imam šansu da ovde nešto dokažem, sebi, tebi i tati, ljudima u mom poslu.”

„Meni ništa ne moraš da dokazuješ, Iv.”

„Moram. Ti si se brinula o meni.” Okrenula se, a osećanja su joj se blago uzdrimala. „Bila si samo pet godina starija, ali si, kada je mama umrla, učinila sve što si mogla da popuniš prazninu. Možda nisam uvek bila svesna onoga što si radila, ili čega si se sve odričala da bi to radila, ali sada jesam. Valjda treba da ti pokažem da nije bilo uzalud.”

Kris je osetila da joj se oči pune suzama i brzo odmahnula glavom. „Da li misliš da sam ikada sumnjala u to? Iv, samo sam ti bila sestra.”

„I više. Bila si mi prijatelj.” Došla je do nje i uzela je za ruke. „Čak i kada nisi verovala, kad nisi odobravala, bila si uz mene. Ono što radim ovde radim za tebe koliko i za sebe. Nikada pre nisam mogla to da ti objasnim.”

„O, dušo.” Kris joj je stegla ruku. „Ostala sam bez reči.”

„Molim te, ne govori ništa. Samo slušaj. Mnogo njih mi se smejalalo iza leđa kad sam počela. Hir razmažene naslednice i tome slično. Možda u početku to i nije bilo daleko od istine. Pre trupe, nikada nisam uradila ništa vredno u svom životu.”

„To nije tačno.”

„To jeste tačno.” Nije joj bio problem da prihvati istinu i da je onda iskoristi da pogura sebe dalje. „Provlačila sam se kroz školu učeći tek koliko da prođem. Posmatrala sam tatu kako izvanredno posluje, tebe kako se školuješ i svoju diplomu uspešno koristiš u svojoj galeriji - i uzimala sam sledeći časopis. S pozorištem sam počela da pronalazim cilj, pre toga ne shvatajući da mi je bio potreban. Kris, kad sam prvi put stala na pozornicu, kao da sam doživela prosvetljenje. Posle sam shvatila da mi je mesto iza scene, ne na njoj, ali sam pronašla cilj. Moralo je da prođe nekoliko godina otkako sam osnovala trupu da bi ljudi prestali da mi se podsmevaju. Sada imam šansu da uradim nešto izvanredno. Ne mogu da odustanem.”

„Uopšte nisam znala da se tako osećaš.” Iv je stavila drugu ruku preko Ivine. „Zaista razumem i ponosna sam na tebe. Oduvek sam i bila, ali sad sam ponosnija nego ikada. Mislim da možeš da uradiš nešto izvanredno, ali je vreme pogrešno. Za šest meseci, godinu, kada se sve slegne...” „Ne mogu da odem, Kris. Čak i kada bi sravnili pozorište sa zemljom, kada bi se svi članovi moje trupe vratili, ja ne bih mogla da odem.” Morala je da uzme vazduh da bi to izgovorila, i to glasno i mirno. „Zaljubljena sam u Aleksandra.”

„O!” Kris ništa drugo nije mogla da kaže jer je ostala bez daha.

„Sada moram da budem s njim, naročito sada. Nekada sam mislila da mi je trupa sve, ali mi nije ni izbliza bitna kao osećanja prema njemu.” Zastala je na trenutak, shvativši da je ono što je izgovorila oduvek bilo istina - samo ona to nije znala. „Ne moraš da mi kažeš da nema ništa od toga, već sam to i sama shvatila. Ali moram da budem s njim koliko god mogu.”

„A ja sam mislila da ste možda ti i Benet... Čak sam i uživala zamišljajući vas. Ali Aleksandar!”

„Znam.” Iv je ponovo ustala. „Naslednik. Volim ga godinama. Uspela sam da to vrlo dobro skrivam, čak i od sebe, ali volim ga.”

„Nekoliko puta sam se zapitala da se nisi možda malo zanela.”

„Dovoljno sam odrasla da uočim razliku”, rekla je Iv s osmehom.

„Da.” Iv se zavalila uz uzdah. „Zna li on šta osećaš?” „Nisam mu rekla, ali je on vrlo oštrouman. Oboje smo se zaista trudili da ne pominjemo reč od pet slova koja počinje na slovo Lj. Da, mislim da zna.”

„Šta on oseća prema tebi, Iv?”

„Stalo mu je, možda i više nego što mu je bilo u planu, ali manje nego što bih ja volela. Teško je pročitati Aleksandra. Pravi je majstor u obuzdavanju emocija.” Duboko je udahnula. „U svakom slučaju, nije ni bitno.”

„Kako možeš to da kažeš?”

„Zato što ne može da bude bitno.” Bila je razumna žena, ili je bar sebe u to ubeđivala. Realista. „Rekla sam da znam da ništa ne može od toga da bude i s tim mogu da se izborim. Ja sam profesionalac. Karijera mi oduzima mnogo vremena i energije. Čak i da Aleks nije to što jeste, sumnjam da bismo se u bilo čemu uskladili. Nemam vremena za brak i porodicu. To mi nije potrebno.”

„To nije dovoljno da me ubedi... a ni tebe.”

„Zaista jeste.” Koliko li je puta sebi održala tu lekciju ove nedelje?

„Mnoge druge žene ne žele brak. Pogledaj sebe.” „Ma daj!” Tiho se nasmejaviši, Kris je ponovo ustala. „Iv, jedini razlog zašto se nisam udala i nemam dete od šest godina jeste što nisam upoznala čoveka koji mi je važniji od posla. Ti si mi upravo rekla da jesi.”

„Nije bitno. Ne može da bude bitno.” U glasu joj se osetila mrvica panike. „Kris, zar ne vidiš da moram da se suočim s realnošću šta god da hoću, šta god da ja želim. Ako ne prihvatim stvari takve kakve jesu, izgubiću ga. Najmanje od svega želim da ga izgubim. Jednog dana hoću.” Nervozno je provukla ruke kroz kosu. „Moraće da se oženi, osnuje porodicu. To je dužnost koju ne može da izbegne. Ipak, do tada mogu da ukradem jedan deo njega.”

„Ti ga baš voliš”, promrmljala je Kris. „Ne znam da li da plaćem ili da budem srećna.”

„Budi srećna. Dovoljno je drugih razloga za suze.” „Onda u redu.” Ustala je i zagrlila sestru. „Srećna sam zbog tebe.” I zadržala je pravo da veruje da snovi mogu da se ostvare. „Pretpostavljam da nećeš uzeti slobodno popodne i otići sa mnom u šoping.”

„O, ne mogu. Moram da telefoniram u Hjuston da mi pošalju kopije moje evidencije. Već bi trebalo da sam na probi i da se pobrinem da se svi smire. Moram ovde negde da pronađem neku kancelariju.” Zastala je, iako je u sebi nastavila da pravi planove. „Šta kupuješ?”

„Ponela sam samo stvari za jedno noćenje. Oholost”, rekla je podigaviši veliku kožnu torbu. „Bila sam ubeđena da ćemo do večere već biti u avionu. Izgleda da sad moram da vidim da li Kordina ima nešto senzacionalno za premijeru.” „Ostaješ.”

„Naravno. Misliš li da bih mogla da iskamčim sobu u palati?”

Iv ju je stegla iz sve snage. „Reći ću neku lepu reč za tebe.”

Nekoliko sati kasnije, Iv je sedela za laptopom u svojoj dnevnoj sobi. Dan je brzo prošao, ispunjen problemima koje je trebalo rešavati, ali veče se oteglo. Aleksandar se nije vratio za večeru.

Benet je bio tu, ali je bilo očigledno da je previše zabrinut, bez obzira na njegove šale i nonšalantnost. Ni Riv ni Armand nisu bili tu. Bila je to porodična večera kojoj su prisustvovali Gabrijela i njena deca, Benet, Iv i Kris - umesto ostalih članova porodice, zjapile su prazne stolice. Kada se večera završila, Benet se izvinio. Napetost nije mogla da sakrije čak ni njegova ležernost.

Kad je i Iv pomenula posao koji mora da nadoknadi, Kris je pošla s Gabrijelom na sprat da čuvaju decu. Sama u svojoj sobi, Iv je

pokušavala da ostatak večeri ispuni radom.

Njena četiri teksta za predstojeće predstave bila su uništena, ali su kopije obezbeđene pre podneva. Nije bilo potrebe da ih pregleda. Znala je svaku reč, svaki deo scene. Da je bilo potrebe, mogla bi da zameni bilo kog glumca na premijeri.

Premijera je bila za samo nekoliko dana. Iako su glumci po podne bili nervozni, probe su dobro prošle. Druga produkcija bila je skoro podjednako doterana kao prva, a probe za treći komad počele sledeće nedelje - ako ne bude novih incidenata.

Mesta za prve tri predstave su rasprodate, a cena karata je uporno rasla. Pit je čak uspeo da nabavi i rekvizite koje je tražila.

Razmišljala je o promeni budžeta, ali ideja o usklađivanju cifara joj se ni najmanje nije dopala. Pogledala je na sat, uronila u kadu i ponovo pogledala na sat. Bilo je skoro deset kad je sela za kompjuter, govoreći sebi da je Aleksandar živ i zdrav i da je verovatno zaspao posle napornog dana.

Radiće. Njeni komadi su uništeni. Samo sebe može da krivi što nije napravila kopije. Ko zna zašto je to dobro, bodrila se. Prvi je ionako bio previše emotivan i kitnjast. Drugi... pa, na njemu je radila šest meseci, a završila je samo prvi čin.

Lepo će sve početi iz početka. Nova ideja, novo raspoloženje i, na neki način, nova žena. Prvi čin, prva scena, rekla je Iv sebi i pritisnula ikonice da otvori novi dokument.

Vreme je prolazilo. Odštampala je - i zgužvala - bezbroj listova papira. Ipak, na kraju je imala zadovoljavajući broj stranica radne verzije. Ovog puta će ga završiti, rekla je sebi. A kad ga završi, postaviće ga na daske, možda će ga čak i sama režirati. Nasmejala se protegnuvši prste. Zar nije to sebi govorila svaki put kad bi počela da piše?

Aleksandar ju je tako i pronašao, nagnutu nad tastaturom, kako pažljivo radi, skupljene kose i nogu podignutih na stolicu. Lampa na stolu bacala je svetlost pravo na njene prste koji su leteli preko tastature. Bila je u istoj plavoj kućnoj haljini kao i prošli put. Zavrnila je rukave do lakata i haljina joj se neobavezno podigla preko butine, otkrivajući je.

Svaki put kad bi je video, nanovo bi se oduševio koliko je divna. Svoj izgled je koristila kada je to bilo potrebno. U drugim prilikama, za izgled uopšte nije marila. Izgleda da to uopšte nije bilo bitno. Sposobnost. Da li ona toliko doprinosi suštini lepote? Nešto u vezi s

njom govorilo je posmatraču da ona može da uradi ono što hoće, i da to uradi dobro.

Ruke su joj izgledale nežno, ali ona nije bila nežnog karaktera. Ramena su joj izgledala krhko, ali ona je bila jaka. Lice joj je bilo mlado, ranjivo i vrlo osetljivo. Iako bi se za nju sve to moglo reći, imala je snagu i odlučnost koje su je činile sposobnom da se izbori sa svim što bi joj život nametnuo.

Da li je zato voli? Zbog njene sposobnosti? Aleksandar je umorno prešao rukama preko lica. Tek sad je počeo da je shvata u potpunosti, tek je počeo da pokušava da analizira i razume. Privlačnost se pretvorila u nešto mnogo više od divljenja lepoti. Požuda je postala mnogo više od fizičke manifestacije.

Jednom joj je rekao da mu je potrebna. To je bila istina, i pre i sada. Ali nije joj rekao, ili tad nije ni sam shvatao, koliko mu je potrebna.

Kada je pomislio da je mogao da je izgubi, činilo se da mu je srce stalo. Činilo mu se da je izgubio čula vida, sluha i dodira. Da li to znači voleti?

Samo kad bi bio siguran... Nikada nije dozvolio sebi da voli nekoga, osim članova svoje porodice, i države. Sto se tiče Iv, ništa on nije dozvolio; postao je žrtva. Možda je to ljubav. Biti ranjiv, osećati zavisnost, potrebu. Njegova praktična strana govorila mu je da toliki rizik ne može da priušti. Ne samo sada, već nikada. Ipak je to uradio.

Da je tada mogao da zamisli jednu želju, to bi bilo da je odvede negde gde bi mogli da budu obični ljudi u obično vreme. Možda bi večeras, na nekoliko sati, mogli da se pretvaraju da je to istina.

Posmatrao je kako se uspravlja, a potom spušta ruku na svoja mala leđa.

„Obećala si da nećeš previše da radiš.”

Nije pomerila ruke, ali je okrenula glavu. U njenom pogledu prepoznao je olakšanje, a potom i zadovoljstvo. „Mi za ovo kažemo *ne optužuj me za ono što i sam radiš.*” Preletela je preko njega pogledom grabljivice; njegov umor je odmah iščezao. „Izgledaš umorno, Alekse. Mislila sam da si u krevetu.”

„Sastanci.” Ušao je u njenu sobu. „Žao mi je što nisam mogao da budem s tobom večeras.”

„Nedostajao si mi.” Uzeli su se za ruke. „Nisam htela to da ti kažem, ali brinula sam.”

„Nije bilo potrebe.” Stavio je drugu ruku preko njene. „U palati

sam od pet sati.”

„Htela sam da pitam, ali...” Blago se nasmejala i odmahнула glavom. „Valjda nisam znala da li smem.”

„I Benet i Gabrijela su mogli da ti kažu.”

„Sada si tu. Jesi li jeo nešto?”

„Jesam, u očevoj kancelariji.” Nije mogao da joj kaže šta. Nije mogao da se seti nijednog ukusa, samo izveštaja. „Rekli su mi da je i tvoja sestra ovde.”

„Stigla je pre podne.” Ispruživši noge, Iv je ustala i otišla do ormarića u rokoko stilu. Odatle je izvukla brendi i dve čaše. „Dobro bi joj došlo malo ohrabrenja, kao što je, pretpostavljam, hrabri Bri. Poludela je od brige dok je stigla.” „Možda bismo uz njenu pomoć mogli da te ubedimo da se vratiš u Ameriku.”

Iv mu je dodala čašu, a potom je kucnula svojom. „Nema šanse.”

„Mogli bismo da pomerimo tvoje predstave, da sačekamo nekoliko meseci, godinu.”

Iv je uzela gutljaj podigavši jednu obrvu. „Da li si već razgovarao s Kris?”

„Ne, zašto?”

„Nema veze.” Nasmejala se i otišla do CD plejera. Posle pritiska nekoliko dugmadi, šapat muzike ispunio je sobu. Kad planiraš da zavedeš princa, zaključila je, trebalo bi da se maksimalno potrudiš. „Neću otići, Alekse; prema tome, rasprava na tu temu je obično gubljenje vremena.” Jezikom je dodirnula rub čaše. „Mrzim da gubim vreme.”

„Tvrđoglava si.” Bilo je dovoljno samo da je posmatra, samo da sluša njen glas da bi srce počelo ubrzano da mu lupa. „Možda bih mogao da te nateram da odeš kad ne bih toliko očajnički želeo da budeš sa mnom.”

„Ne. Ne bi mogao. Zar ne znaš koliko sam želela da mi kažeš kako želiš da budem s tobom?” Došla je do njega. Stajali su tako ispred stola obasjani svetlošću lampe.

„Zar ti nisam rekao?”

„Ne.” Ponovo ga je uzela za ruku. „Rečima mi skoro ništa ne govoriš.”

„Izvini.” Prineo je njenu ruku usnama.

„Ne želim da se izvinjavaš.” Spustila je čašu. „Želim samo da budeš ono što jesi.”

„Čudno.” Zadržao joj je ruku uz svoj obraz. „Toliko sam puta u

poslednje vreme pozeleo da budem bilo šta, samo ne ono što jesam.”

„Nemoj.” Tog trenutka mu je bila potrebna njena snaga. Ona je to nekako znala. „Bez žaljenja. Nijedno od nas nikada ne treba da zažali zbog onoga što jeste. Hajde da umesto toga uživamo.” Palcem ga je blago pomilovala uz ivicu brade. „Samo da uživamo.”

„Iv.” Nije znao šta bi mogao da joj kaže, šta bi trebalo da kaže, a šta je najbolje da ipak oćuti. I dalje držeći njenu ruku, polako je spuštao čašu. „Zamalo da ti uništim papire.” Spustio je čašu pored njih. „Previše radiš.”

„Ponovo me optužuješ za ono što i sam radiš.” Nasmejao se. Uvek mu je bilo lako da se smeje kad je s njom. „Sta je ovo? Još jedan komad?”

„Ništa.” Poćela je da skuplja papire, ali on je spustio ruku na njih. „Ne znam za ovaj. Kakav je ovo naslov *U išćekivanju*?. To nije nijedan od komada za zamenu.”

„Ne.” Bila je postićena i pokušala da mu odvuće pažnju. „Nije ništa.”

„Već razmišljaš šta ćeš sledeće?” Pomislio je kako će ona oćići, nastaviti život, karijeru. Potrudio se da pokaže zanimanje, a ne žaljenje. „Kakav je to komad?”

„Biće... Porodićna drama. Zašto ne bismo...”

„Ima malo toga ovde.” Prelistao je stranice i procenio da ih nema više od dvanaest. Tada je shvatio zašto se onako udubila nad tastaturom, odakle onolike zgužvane loptice papira. „Pa ovo ti pišeš.”

Uhvaćena na delu, slegla je ramenima i pokušala da se izvuće. „To je samo hobi.”

„Pocrvenela si.”

„Naravno da nisam. To je besmisleno.” Ponovo je podigla čašu i trudila se da zvući nezainteresovano. „To je samo nešto što radim u slobodno vreme.” Promućkala je brendi, potom uzela gutljaj, a on je pomislio koliko mu je žao što je nikada nije video na sceni.

„*Cherie*, u proteklih nekoliko nedelja sam se lićno uverio da nemaš mnogo slobodnog vremena.” Stavio joj je kosu iza uva. „Nikada mi nisi rekla da i pišeš.”

„Kada je neko samo osrednji, ne prića to na sav glas.” „Osrednji. To ću ja da procenim.” Ponovo je posegao za papirima, ali je ona bila brža.

„To je samo radna verzija. Nisam je uopšte doterivala.” „Dobro, poštujem stav umetnika da nezavršeni rad nije za ćitanje.” Ali je i te

kako nameravao da ga pročita, i to uskoro. „Da li je ovo tvoj prvi komad?”

„Ne.” Ubacila je papire u fioku i zatvorila je. „Završila sam jedan i napisala deo drugog.”

„Onda ću pročitati onaj koji je završen.”

„Nećeš, uništen je.” Ponovo se borila da zvuči ravnodušno. „Bio je u kancelariji.”

„Tvoje delo je izgubljeno?” Prišao joj je i spustio joj dlanove na obraze. „Žao mi je, baš mi je žao, Iv. Mislim da je svako delo deo autorovog bića. Da je živo. Gubitak je sigurno ubitačan.”

Od njega nije očekivala razumevanje. Pisanje je, poput bilo koje druge vrste umetnosti, bilo odraz emocija koliko i veštine ili tehnike. Upijala je sve reči srcem koje je uvek bilo otvoreno prema njemu. „To nije bio naročito zanimljiv komad”, promrmljala je. „Više nešto poput pismene vežbe, zaista. Samo se nadam da sam dovoljno naučila da ovaj bude bolji.”

„Hteo sam nešto da te pitam.”

„Šta?”

„Nekada si želela da postaneš glumica. Zašto se ne baviš glumom?”

„Jer glumac mora da radi šta mu se kaže. Producent zapoveda.”

Morao je da se nasmeje. „Vrlo jednostavno.”

„Da, ali i zato što sam mnogo bolji producent nego glumica.” „A pisanje?”

„Neka vrsta ličnog izazova.” Kako je bilo lako ispričati mu kada je jednom počela. Nije bilo potrebe za tajne ili stid. Ne pred njim. „Kad već tvrdim da toliko znam o pozorištu, ukusu publike, kako se komad postavlja na scenu i producira, zašto ne bih jedan i napisala? I to uspešan”, dodala je pre nego što je popila brendi. „Prvi je bio toliko loš da sam zaključila da će sve što napišem posle njega biti bolje.” „Obožavaš da sebi zadaješ izazove. Pozorište, mačevanje, borilačke veštine.”

„Naučila sam, mnogo kasnije od ostalih, da postavljanje izazova sebi znači biti živ, a ne samo postojati.” Odmahnula je glavom i spustila praznu čašu. „A ti sve kvariš.”

„Ja?”

„Da. Teraš me da filozofiram kada se spremam da te zavedem.”

„Izvinjavam se.” Usne su mu se iskrivile u osmeh kada se naslonio na sto.

„Pretpostavljam da su te već zavodili.” Iv je otišla do vrata, zaključala i ponovo se okrenula.

„Bezbroj puta.”

„Stvarno?” Naslonila se na vrata namrštvivši se. „A ko te je zaveo?”

To ga je samo još više nasmejalo. „*Mademoiselle*, vaspitan sam da budem džentlmen.”

„Nije bitno”, zaključila je odmahnuvši rukom. „Sve dok to nije bila ona plava Engleskinja s kojom si plesao umesto mene.”

Ostao je diskretan.

„Hmmm. Da vidimo. Dala sam ti brendi. Upalila sam muziku. Sada mislim...” Oči su joj zasjale. „Da, mislim da mi treba još samo jedna stvar. Izvini me na trenutak.”

„Naravno.”

Vešto je prošla pored njega u susednu spavaću sobu. Aleksandar je mirno otvorio fioku i počeo da čita njen komad. Odmah mu se dopao: dijalog žene koja više nije mlada i njenog odraza u ogledalu iznad toaletnog stočića.

„Vaše visočanstvo!”

Brzo je zatvorio fioku i okrenuo se. Želeo je da joj kaže da misli da je komad divan. Iako su osećanja ometala njegovu objektivnost, znao je da ima nečega originalnog u njemu. Međutim, kad ju je ugledao, potpuno je ostao bez teksta.

Obukla je čipkasti korset i dugu, otvorenu kućnu haljinu, oboje u boji jezerske vode. Kosu je spustila, tek očešljanu, tako da joj pada preko ramena. Iza nje je svetlost treperila, nemirno igrajući. Oči su joj bile tamne. Pitao se kako je to videti odraz sopstvene žudnje u njima. Tada mu je pružila ruku, kao da je prvi put.

Krenuo je prema njoj i osetio vrtoglavicu od mirisa voska i ženskih tajni. Ne rekavši ni reč, odvela ga je u spavaću sobu.

„Čekala sam ceo dan da budem s tobom.” Prišla mu je blizu i počela lagano da mu otkopčava košulju. „Da te dodirnem.” Pomilovala ga je i svukla mu košulju preko ramena. „Da me dodirneš.”

„Kad nisam sa tobom, mislim na tebe i kada bi trebalo da razmišljam o drugim stvarima.” Svukao joj je haljinu i pustio da sklizne na pod. „Kada sam s tobom, mogu da razmišljam samo o tebi.”

Reči su je uzbuđivale. Takve reči je retko govorio. „Onda i misli

na mene.”

Sobu je osvetljavao veliki broj sveća. Krevet je već bio raspremljen i čekao ih je. S vrata se čula tiha muzika; Debisi i ništa više. Bez reči ga je odvela do kreveta i počela da ga voli onako kako to svaki muškarac priželjkuje u snovima.

Njen prvi poljubac bio je nežan, ohrabrujući, obećavajući, dok je rukama lagano prelazila preko njegovog tela. Usnama ga je milovala po licu, vratu, dovoljno čežnjivo da uzbuđi, a nedovoljno da zadovolji. Dodirivala ga je čipka, svila i njeno nago telo, sve dok u njemu nije buknuo požar.

Skinula mu je odeću, mrmljajući i sklanjajući ruke koje su se nudile da joj pomognu. Igrala se jezikom po njegovom kolenu dok nije zaječao. Poluzatvorenih očiju, posmatrala je telo kojem je pružala toliko zadovoljstvo. Na svetlosti sveća, izgledao je kao da je od zlata. Zlato koje svetluca. Odlučila je da uništi svaki eho samokontrole.

Mislio je da će mu srce eksplodirati u grudima. Nijedna žena ga nije toliko žestoko uzbuđila. Kad god bi posegao za njom, ona bi se izmakla, a potom ga učinila slabim ugrizom ili dodirom lakim kao pero. Izluđujuće. Veličanstveno. Zastaće mu dah ako je ne bude preklinjao da prestane. Da nastavi.

Bespomoćnost. Bila je prva koja ga je učinila bespomoćnim. Taj osećaj mu je rezao stomak, prožimao mišiće, obuzimao um. Koža mu je postajala vlažna, vrela, osetljiva. Gde god bi ga dodirнула, podstakla bi talas uzbuđenja. Zastenjao je i čuo kako se ona na to tiho osmehuje.

Koliko je neverovatno saznanje da može biti toliko uzbuđljivo kada navedeš muškarca da zadrhti. Koliko zadovoljavajuće otkriti moć koja donosi samo uživanje. Misli su joj brujale od tog osećaja, a onda je to postalo jedino što čuje.

Ovde pripada njoj. Bar ovde. Nema države, dužnosti, tradicije.

Pridigao se, na ivici ludila. Zagrlio ju je oko struka, privukao uz sebe, ispod sebe. Gledao ju je teško dišući. Podigla je glavu. U očima joj je bio izazov.

„Poludeću zbog tebe”, promrmljao je i jako pritisnuo usne na njene.

Žestoko su se ljubili boreći se da se ne oslobode, već da budu još brži. Jednom su se mačevali i odmerili snage. Sada su radili isto to.

Valjali su se po krevetu, sastavljenih usana, pribijenih tela. Skinuo je sve sa nje, ali ne nežno, kao što je očekivala. Ruke su mu se tresle dok je uklanjao poslednju barijeru između njih. Drhtali su, pribijali se

i stezali do granice bola.

Ječala je, ali ne od bola, već zato što je prestao da se obuzdava. To je želela; sanjala je o tome šta će pronaći iza tih čvrsto zaključanih vrata. A sada ih je zbog nje otključavao, poput zveri koja kida lance. Nasilno, očajnički, s primitivnim uživanjem. Odveo ju je van granica razuma, u požudu toliko mračnu i toliko snažnu da ju je zaslepila.

Drhteći je došla do vrhunca i, dok se još borila za dah, vinuo ju je još više.

Zelja i zapovest

„Aleksandre!” Mislila je da je viknula, ali to beše samo šapat. „Želim te.” Ruke su joj lutale, tražeći ga, i pronašle ga. „Želim te u sebi.”

Znao je šta je to ludilo, pravo ludilo kada ju je osetio na sebi. Izvijala je kukove, zadavala ritam. Želeo je da joj posmatra lice, da zna kad da se uzdigne do najvećih visina. Ali vid mu je bio pomućen.

Moć ih je oboje preplavila. Kada se to desilo, povikao je na francuskom. Bio je to jezik njegovog srca.

Poglavlje 11

Bilo je to prvi put da se probudila u njegovom naručju. Svetlost pred zoru bila je siva poput dima, sa izmaglicom koia će se razići sa izlaskom sunca.

Zvuk mora bio je samo šapat kroz zatvorene prozore. Sveće su već odavno dogorele, ali njihov miris je i dalje slabašno lebdeo u vazduhu. Blago ju je poljubio u slepoočnicu i ona se probudila.

„Aleksandre.” Prošaputala je njegovo ime i privila mu se bliže.

„Nastavi da spavaš. Rano je.”

Osećala je da je odlutao duhom. „Odlaziš.”

„Da, moram.”

Obgrlila ga je i grejala se uz njega. „Zašto? Rano je.” Tiho se smejaio shvativši koliko su mu dragi njeno brbljanje i pospani pokreti. Podigavši ruku koja ga je zadržavala, poljubio ju je. „Imam sastanke rano.”

„Ne ovako rano.” Borila se da se u potpunosti probudi. Kad je otvorila oči, uputila mu je ispitivački pogled. Kosa mu je bila zamršena, od jastuka, od njenih ruku, od noći ispunjene ljubavlju, ali oči su mu u nejasnom svetlu bile živahne. „Zar ne možeš da ostaneš još sat sa mnom?”

Zeleo je, želeo je da joj kaže da će provesti sve sate tog i sledećeg dana s njom. Ali nije mogao. „To ne bi bilo pametno.”

„Pametno.” Razumela ga je i nešto zadovoljstva iščezlo je iz njenih pospanih očiju. „Ne želiš da budeš kod mene u sobi kad se posluga probudi.”

„Tako je najbolje.”

„Za koga?”

Podigao je obrvu, što zbog zabave, što zbog arogancije. Retko se dešavalo da ga neko ispituje, ili njegove motive. „Ono što je među nama ostaje među nama. Ne bi trebalo da dopustimo da o tebi tračare ili da ti se ime razvlači po novinama.”

„Kao što je bilo s Benetom.” Bilo je pomalo besa u njenom glasu kad se pridigla, naslonila na uzglavlje i prekrstila ruke. „Više volim da sama brinem o svojoj reputaciji.”

„I niko ti ne brani.” Prstom je prešao preko njenog golog ramena. „Ali i ja ću brinuti o njoj, važi?”

„O mojoj ili o svojoj?”

Po prirodi nikada nije bio strpljiv. To je nešto na čemu je morao da radi godinama, korak po korak, što ga je nerviralo. Sada se trudio da sve uvežbano primeni u praksi. „Iv, već se mnogo toga priča, još od one naše fotografije u novinama.”

„Drago mi je.” Zabacila je kosu i nepomično ga pogledala. Osećala se povređeno. Nije bila sigurna odakle je dolazila bol, ni zašto je bila tako oštra, ali bila je tu. Bol je lako mogla dovesti do nerazumnog ponašanja. „Ne stidim se što sam tvoja ljubavnica.”

„Da li to misliš? Da se stidim?”

„Dolaziš kod mene kasno i odlaziš rano, pre izlaska sunca, kao da se stidiš s kim provodiš noć.”

Ruku je podigao do njenog grla i držao je dovoljno čvrsto da oseti snagu i bes iza tog pokreta. Nije skrenula pogled, mada su njegove tamne oči gorele od burnih osećanja.

„Nemoj nikada tako da govoriš. Kako uopšte možeš to i da pomisliš?”

„Zbog čega bih drugačije mislila?”

Stegnuo je prstima njeno grlo, tako da je razrogačila oči od šoka, pre nego što su mu usta, čvrsta i besna, dodirnula njena. Opirala se, tražila je reči, bilo koje reči koje bi joj uputio, ali ruke su mu bile brze od očaja. Nemilosrdno je njima prešao preko nje, iskoristivši svaku slabost koju je otkrio na nežnije načine.

Nervi u njenom telu treperili su i podrhtavali. Sve jasne misli su iščezle, a jednu po jednu, smenjivalo ih je uzbuđenje koje se protiv toga bunilo. Njene ruke su ga jako stegle, prihvatajući ono što je nudio. Telo joj je reagovalo sa istom vatrom i žestinom.

Gnev se pomešao sa strašću. Grebali su jedno drugo, rvali se, a zatim sjedinili na ne baš nežan način, ali postali su jedno.

Ležao je i gledao u tavanicu. Ona se sklopčala pored njega, ali više se nisu dodirivali. Izmaglica se razredila pod suncem. „Ne želim da te povredim.”

Dah joj je bio isprekidan, ali glas jak i jasan kad je progovorila. „Nije me lako povrediti, Aleksandre.”

„Je li?” Želeo je da njenu ruku uhvati u svoju, ali nije bio siguran da li će to prihvatiti. „Trebalo bi da nađemo vreme i mesto da razgovaramo. Ali ne sada.”

„Ne, ne sada.”

Kada je ustao iz kreveta, ona je ostala na svom mestu. Čula je kako se oblači i čekala je da čuje kako se vrata otvaraju i zatvaraju. Umesto toga, osetila je ruku kako joj lagano dodiruje rame.

„Osećam svašta prema tebi, ali to nije stid. Hoćeš li me čekati u pozorištu? Naći ću neki način da dođem do šest.”

Nije ga pogledala jer je znala da će ga, ako to uradi, preklinjati da ostane, a možda i nešto više, što neće moći da joj pruži. „Da, čekaću.”

„Spavaj malo duže.”

Ništa nije rekla. Vrata su se otvorila i zatvorila.

Iv je jako zažmurila, boreći se protiv očaja i gubitka. Dao joj je strast, ali ne i odgovore. Obećala je jednom sebi da će ta strast biti dovoljna. Bio je to težak udarac kad je saznala da neće biti dovoljna. Želi njegovo srce, bez ograničenja koja je postavio oko njega. Želi da bude voljena, cenjena, prihvaćena. Ono što želi više je od onoga što može da ima, a ne može da živi ni sa čim manjim od toga.

Shvativši ovo, Iv je ustala. Bilo je vreme da ponovo počne svoj život. Neće žaliti za ovim snom koji je nakratko zatreperio u njenom životu.

Aleksandar je ušao u očevu biblioteku i pozdravio prisutne. Otac je sedeo na stolici s visokim naslonom i upravo gasio cigaretu. S papirima raširenim na kolenima i stolu, Riv je sedeo na sofi s Benetom i Malorijem, šefom obaveštajne službe, koji je palio lulu.

Već su se sastali prethodne večeri, a ponovo će se sastati i uveče, sve dok ne uguše pretnju koju je Debok nadvio nad njima. Počeli su sa

poznatim stvarima, od obezbeđenja koje je Riv postavio u palati, pozorištu, Udruženju za pomoć hendikepiranoj deci i svojoj kući. Bilo je dodatnih informacija o aerodromu i pristaništima.

„Određio si još jednog detektiva svakome od nas”, dobacio je Benet.

„Sve dok to bude neophodno.”

Nemirno se vrpeljio zbog ovog ograničenja, ali ga je prihvatio. „Da li zaista misliš da će ponovo ići preko Iv? Valjda nisu glupi toliko da ne znaju da smo ozvučili telefone i da je nadziremo.”

Malori je izbacio dim kroz lulu. „Vaše visočanstvo, Debokova najveća mana je arogancija. Verujem da će i njegov sledeći potez ići preko gospođice Hamilton, i to uskoro.” „Ponoviću ono što sam sinoć rekao”, počeo je Aleksandar. „Trebalo bi da Iv pošaljemo nazad u Ameriku.”

Malori je kuckao o glavu lule. „To ne bi zaustavilo Deboka, vaše visočanstvo.”

„To će joj osigurati bezbednost.”

„Aleksandre”, Riv je posmatrao kako princ pali cigaretu, „ako se dokaže ono što je istraga pronašla, Iv će nam biti potrebna. Ako reši ode”, nastavio je pre nego što je Aleksandar mogao da progovori, „ja ću je sam odvesti na avion. Pošto insistira da ostane, rešenje je da je čuvamo i čekamo.”

„Čekamo?” Aleksandar je izduvao poduži dim. „Da čekamo da opet bude u nevolji. Ako je, kao što verujete, neko ona upozorenja prosledio s telefona u pozorištu i ako je neko iz pozorišta postavio bombu, ona je u opasnosti čak i sad jer joj može nauditi neko od njenih ljudi.”

„Ona ne zanima Deboka”, tiho je rekao Malori. „Ona je samo pion.”

„A pion su potrošna roba.”

„Aleksandre”, oglasio se Armand prvi put. Glas mu je bio tih kao i Malorijev, ali je zadržao nepogrešivi zapovednički ton. Glas mu je uvek bio smiren, često na granici da bude hladan, ali retko kad strog. Pogledao ih je preko spojenih prstiju, laktovima se oslanjajući na naslon stolice. „Moramo ovo staloženo razrešiti, staloženo kao Debok. Shvatate da sam zabrinut za Iv kao i za svoju decu. Moramo učiniti sve što možemo da je zaštitimo.”

„Ona nije državljanka Kordine.” U Aleksandru su se rvali emocije i intelekt. „Ona je gost u našoj zemlji. Mi smo odgovorni za nju.”

„Ne zaboravljamo naše odgovornosti.” Osetili su njegov autoritet, zajedno sa saosećanjem koje se više nije moglo sakriti. „Ako je neko od Ivinih ljudi Debokov agent, saznaćemo ko je. Logično je da Debok neće narediti da je povrede, inače njegov agent više neće imati razloga da ostane u Kordini.”

„A ako Debok ne razmišlja logično?”

„Takvi ljudi uvek razmišljaju logično. Kod njih nema osećanja.”

„Može doći do greške.”

„Da.” Armand je pomislio na Sjuarda. Nije pokazivao tugu. „Može doći do greške. Moramo se postarati da ne napravimo nijednu.” Pogledom je prešao na Riva. „To prepuštam tebi.”

„Učinjeno je sve što je moguće za ovako kratko vreme. Na duže staze, Malori i ja smo se složili da infiltriramo špijuna u Debokovu organizaciju.”

„Donekle sam se složio”, promrmljao je Malori.

„Nema potrebe da sumnjate.” Riv je nakrivio usne, a zatim je Armandu uručio fasciklu. „Malori i ja se slažemo da identitet tog špijuna treba da bude poznat samo nama trojici.”

„To se tiče svih nas”, prekinuo ga je Benet.

„Da.” Riv je klimnuo glavom. „Ali život ovog špijuna zavisi od tajnosti. Što manje ljudi zna ko radi za nas, veće su nam šanse da uspemo. Možda bude potrebno da prođu meseci, verovatno i godina. Moraš razumeti da za sada samo sejemo. Trebaće vremena da seme poraste.”

„Samo želim da vidim Debokov kraj dok sam živ.” Armand je držao zatvorenu fasciklu. Pogledaće je kasnije, a ljudi će je zaključati u njegov lični sef. „Želim redovne izveštaje o napretku špijuna.”

„Naravno.” Riv je sakupio ostale papire. „Ako uspemo da uhvatimo Debokovog agenta i saslušamo ga, možda ovo neće ni biti potrebno.”

Kad je celo društvo ustalo, Aleksandar se obratio ocu. „Ako imaš nekoliko minuta, voleo bih da popričam s tobom.”

Pošto je razumeo potrebu za privatnošću svoga brata, Benet je položio ruku na njegovu. „Otići ću danas u pozorište i paziću je.”

Aleksandar je spustio ruku bratu na rame. Nije bilo potrebno da mu kaže koliko je zahvalan. „Samo joj ne dozvoli da sazna da to radiš, izbacije te.”

„Pretvaraću se da joj dosađujem pa će me podnositi.” Zatim je prišao i poljubio oca u obraz. „Zajedno smo u ovome, tata.”

Armand je sedeo na svom mestu i posmatrao dok se vrata nisu zatvorila za njegovim sinom. Nijedan izveštaj, dokument, plan koji su razmatrali, nije mogao da mu olakša misli. Ali jednostavne reči, jednostavan poljubac, činili su čuda.

„Od sve moje dece, Benet je jedini čije postupke ne mogu da predvidim.”

„Laskalo bi mu da to čuje.”

„Kad je bio dečak, skupljao je ozleđene ptice i mačice i uvek je verovao da im može pomoći da ponovo budu zdravi. Ponekad i jeste. Ponekad se brinem da je previše osetljiv. Toliko liči na majku.” Armand je odmahnuo glavom i ustao. „Hoćeš li da poručim kafu, Aleksandre?”

„Ne, ne za mene. Moram da idem u Avr. Da sačekam brod.”

„Nisi baš oduševljen.”

„Biću kad za to dođe vreme.”

„Ne sumnjam. Ovo se tiče Iv?”

„Da.”

Klimnuvši glavom, Armand je odšetao do prozora i otvorio ga. Možda će od povetarca s mora napetost u sobi malo popustiti. „Alekse, nisam slep. Mislim da razumem šta osećaš.”

„Verovatno. Ali ja sam tek sad počeo da shvatam šta osećam.”

„Kad sam bio mladić, mlađi od tebe, već sam vladao zemljom. Bio sam pripreman za to, naravno, od rođenja. Ali niko, a naročito ne ja, nije očekivao da će se to tako brzo desiti. Tvoj deda se razboleo i umro za tri dana. Bilo je to teško vreme. Imao sam dvadeset i četiri godine. Mnogi članovi veća bili su zabrinuti zbog mojih godina i temperamenta.” Zatim se okrenuo i pomalo nasmešio. „Nisam uvek bio diskretan kao ti.”

„Bilo je suđeno da i Benet nasledi nešto od tebe.”

Prvi put za nekoliko dana, Armand se nasmejao. „Nisam bio baš toliko indiskretan. Bilo kako bilo, vladao sam manje od godinu dana kad sam zvanično otputovao u Englesku. Video sam Elizabetu i svi raštrkani delovi mog života su se sklopili. Voleti na taj način, Alekse, teško je, ali i lepše od bilo čega što možeš da vidiš ili dodirneš.”

„Znam.”

Armand se potpuno okrenuo. Duboko je uzdahnuo. „I mislio sam da verovatno već znaš. Jesi li razmišljao o tome šta ćeš je pitati?”

„Iznova i iznova. Iznova i iznova sebi govorim da to ne mogu. Ona će žrtvovati sve, sve prilagoditi. Čak ne znam da li ću na pravi način

moći da joj dočaram koliko će joj se život promeniti ako me prihvati.”

„Da li te voli?”

„Da.” Zatim je zastao i prstima prekrpio oči. „Bože, nadam se. Teško mi je da budem siguran u njena osećanja kad se toliko dugo borim protiv svojih.”

Armand je i ovo razumeo. Kad se zaljubio, nije imao oca s kojim bi mogao pričati. „Da li želiš moj pristanak ili savet?”

Aleksandar je klonuo glavom. „Oba.”

„Zadovoljan sam tvojim izborom.” Armand se nasmešio i približio sinu. „Biće princeza kojom se Kordina može ponositi.”

„Hvala ti.” Sklopili su ruke. „Ali mislim da to što će Kordini ona prijati kao princeza, njoj neće prijati uopšte.” „Amerikanci.” Sada se Armand osmehnuo. „Kao i tvoj *beau-frere*¹, gledaće da izbegne sve titule i državne odgovornosti.”

„Ali za razliku od Riva, ona nema izbora.”

„Ako te voli, kruna koju će nositi neće joj biti toliko teška. Niti će, kad dođe taj dan, biti tvoja.”

„Ako..” Aleksandar nije završio rečenicu. „Cenim tvoje pristanak, oče. A sad da čujem savet.”

„Ima malo ljudi kojima možeš otvoriti srce u potpunosti. Kad pronađeš ženu s kojom ćeš deliti život, nemoj ništa skrivati od nje. Ženina ramena su jaka. Koristi ih.”

„Želim da je zaštitim.”

„Naravno. Međutim, ako radiš prvo, ne znači da ćeš izneveriti drugo. Imam nešto za tebe.” Izašao je iz biblioteke kroz vrata koja su je spajala s njegovom kancelarijom. Nekoliko trenutaka kasnije vratio se noseći malu crnu somotnu kutiju. Čvrsto ju je držao u ruci dok je prilazio sinu.

„Pitao sam se kako ću se osećati kad ti ovo budem dao.” Zurio je u kutiju u ruci. „Žalim što je na meni da je ponovo dam, kao što se i ponosim što imam sina kojem je dajem.” Njegova osećanja, uvek pod kontrolom, izbila su na površinu iako ih je sputavao. „Osećam zadovoljstvo što je moj sin muškarac kog mogu da poštujem, a ne samo dečak kog mogu da volim.”

Uručio mu je kutiju, oklevajući na tren pre nego što su mu se prsti oprostili od nje. „Vreme prolazi”, promrmljao je. „Ovo je prsten koji sam dao tvojoj majci kad sam je zaprosio. Biće mi drago ako ga ti daš

¹ Zet.

Iv.”

„Nema ničega što bi me učinilo ponosnijim.” Nije bio u stanju da otvori kutiju, samo ju je čvrsto stezao rukom. „Hvala ti, tata.”

Armand je ponosno pogledao sina; bili su iste visine. Sećao se dečaka i svih godina koje su prošle do ovog muškarca. Nasmešio se i zagrlio ga kao odraslog čoveka. „Dovedi mi je kad ga bude nosila.”

Iv je posmatrala dva scenska radnika kako sprejom u konzervi farbaju cevi. Suzbila je zevanje i počela da beleži. Sigurno će morati da uloži novac u novu opremu kad se vrate u SAD, što će biti za manje od pet nedelja. Za dva dana će biti prva premijera; za četiri nedelje, daće i poslednju predstavu. Biće im potrebno nekoliko dana da spakuju poslednju scenografiju i to će biti kraj.

Trupa je već bila rezervisana za jesen, a bila je i u pregovorima o tronedeljnom angažmanu za januar. Ako se ne vara, nakon povratka iz Kordine, radni sto će joj biti zatrpan ponudama.

Njenog povratka.

Iv je odšetala do stola inscipijenta na desnoj strani pozornice i pokušala da se koncentriše na probu. Glumci su bili našminkani i obučeni u kostime. Nije videla nijednu grešku. Velika crvena vaza, koju je poverila Pitu da kupi, stajala je poput svetionika, kao što je i zamislila. Presvlaku na sofi su izbledili. Šustikla je bila svetla i kruto uštirkana.

Sve je bilo savršeno. Ona je to organizovala i ispalo je savršeno. Želela je da zbog toga oseti zadovoljstvo, ali nije ga bilo.

„Deluje sjajno.”

Trgla se od šapata koji je čula. „Bene.” Pritisla je fasciklu s papirima na srce. „Šta radiš ovde? Ovo bi trebalo da bude zatvorena proba.”

„Pa ne misliš valjda da se to odnosi i na mene. To sam objasnio i portiru. Da li ga zoveš Pops, kao u američkim filmovima?”

„Ne bih se usudila.” Pogledala je iza njega i primetila telohranitelje kako kruže na bezbednoj i diskretnoj udaljenosti. „Zar ne bi trebalo da si napolju, na nekom zvaničnom zadatku?”

„Nemoj mi držati predavanje. Radim kao rob nedeljama. Uzeo sam nekoliko sati za sebe.” Dva dragocena sata koja bi proveo sa konjima. „Mislio sam samo da svratim i vidim kako stvari napreduju.”

„Ako tražiš Dorin”, počela je Iv odmereno, „ona je gore u holu B, na probi. Znaš da imamo još tri predstave na kojima radimo.”

„U redu, shvatam. Neću odvrćati Dorinu pažnju dok traje proba.”

Istina je da se nje nije ni setio. Pogledom je prešao preko scene dok je proba tekla. „Pretpostavljam da je većina tvojih ljudi već duže s tobom.”

„Neki da, neki ne. Hajde da se pomerimo do prostora za publiku. Nisam danas imala priliku da proverim kako izgleda iz tog ugla.”

Benet je krenuo s njom. Smestili su se u centralnom prolazu, na sredini pozorišta. Telohranitelji su se rasporedili u tri reda iza. Iv nije primetila da ih je još dvojica. Međutim, oni su bili zaduženi da motre na nju.

„Izgleda dobro”, promrmljala je. „Sedela sam skroz gore na balkonu, a i odavde izgleda dobro. Akustika je prosto neverovatna.”

„Pretpostavljam da dobro poznaješ svoje ljude”, rizikovao je Benet. „Na društvenom, mislim, ne na profesionalnom nivou.”

„Kada si s predstavom na turneji, uglavnom sve upoznaš. Opet, glumci i ljudi iz pozorišta su kao i bilo koji drugi ljudi.” Osmehivala se dok ga je posmatrala. „Neki su društveniji od drugih. Da ne razmišljaš da nam se priključiš?” „Hoćeš li mi zakazati audiciju?”

„Možda bi ti bilo bolje da konkurišeš za posao scenskog radnika. Oni imaju više prilika da flertuju s damama.” „Imaću to na umu. Koliko ljudi radi za tebe?”

„Zavisi od izvođenja predstave.”

„Koliko ih je sada?”

Namrštila se i ponovo okrenula prema njemu. „Zašto?” „Samo sam radoznao.”

„Tako iznenada?”, namrštila se. „Pitaš mnoga pitanja o stvarima koje te nikada nisu zanimale.”

„Pa sad sam pomislio na njih. Jesi li ikad čula za ubijanje dosade?”

„Bene, dobro te poznajem, a pošto me je Riv juče pitao neka vrlo slična pitanja, mogu samo da pomislim da to namerno radite. Kakve veze imaju moji ljudi sa istragom?” Ispružio je noge i drsko ih namestio na naslon sedišta ispred njega. „Teško mi je da to kažem, pošto ja ne sprovodim istragu. Iv, zašto me nisi upoznala s damom koja je na sceni u donjem vešu?”

„Benete, ne igray se sa mnom. Mislila sam da smo prijatelji.”

„Znaš da jesmo.”

„Onda budi iskren.”

Oklevao je samo na tren. Pošto joj je bio prijatelj i cenio je, već je doneo odluku. „Iv, zar ne misliš da treba da razmotrimo sve mogućnosti?”

„Ne znam. Reci mi.”

„Drugi poziv došao je iz pozorišta.” Gledao je kako širi oči. „Izgleda da ti to nisu rekli, a ja mislim da je trebalo.” „Misliš odavde, iz pozorišta?”

„Ne mogu baš tako precizno da odrede. Samo znaju da je bio iz zgrade. Već tad je straža bila na svim vratima, na svakom ulazu, a nije bilo znaka nikakve provale. Bombu je najverovatnije postavio neko iznutra. Neko ko radi u kompleksu.”

„I suzio si izbor na moje ljude?”, isplivao je njen zaštitnički instinkt. „Dođavola, Bene, u ovom kompleksu postoje još tri dvorane. Koliko još ima glumaca, tehničara, ljudi zaduženih za održavanje?”

„Znam, znam.” Položio je šaku na njenu nadlanicu da bi je učutkao. „Poenta je u tome da je to verovatno osoba koja ne bi izazvala sumnju u ovoj dvorani, iza ove scene, čak ni i u tvojoj kancelariji. Ko bi sumnjao na nekog od tvojih ljudi, Iv? Verovatno čak ni ti.”

„A zašto bi neko od mojih ljudi pretio tvojoj porodici?” „Debok dobro plaća.”

„Ne mogu da poverujem u to, Bene.” Okrenula se i pocela da zuri u scenu. U njene glumce, u njenu pozorišnu trupu. U njenu porodicu. „Da verujem u to, otkazala bih ovu pripremu odmah i sve poslala kući. Ovi ljudi su glumci, tehničari, garderoberi - zaboga, oni nisu ubice.”

„Ne kažem da je tako - samo kažem da bi moglo biti tako. Želim samo da razmisliš o tome, Iv.” Stegnuo joj je ruke. „I pazi se. Volim te.”

Sav bes je iščezao. „Bene, kad pomislim da bih mogla biti odgovorna što sam ovde dovela nekoga ko bi...”

„Čekaj, ne završavaj rečenicu. Koji god da je odgovor, nisi ti odgovorna, već Debok.”

Debok. Stalno taj Debok. „Nisam ga čak nikada ni videla. Ne znam kako izgleda, a on se meša u svaki deo mog života. Mora biti zaustavljen.”

„Biće.” Benetov glas bio je blag, ali ga je dobro poznavala. Prožimala ga je nasilnost. „Riv već radi na nečemu. Biće mu potrebno vremena, više vremena nego što bi iko od nas voleo, ali biće zaustavljen. Samo se nadam da u tome mogu učestvovati.”

„Drži ruke u džepovima. Ne želim da ti se išta desi.” Blagi ton nasilnosti nestao je kad se osmehnuo. „Ne moraš brinuti o meni. Više

me zanimaju žene i konji nego slava.”

„Neka tako i ostane.” Ustala je i zabacila kosu unazad, kako to obično radi. „Trebalo bi da se popnem i obiđem ostale probe.”

„Previše radiš, Iv. Vidi se po tebi.”

„Galantan si. Uvek si galantan.”

„Moraš prestati da brineš o Aleksu.”

„Kako?”

„U redu, onda ne moraš prestati da brineš o njemu. Pokušaj malo da veruješ u sudbinu.” Ustao je za njom, a zatim počeo da se igra njenom kosom. „Suđeno mu je da vlada Kordinom. Meni nije, hvala bogu. Ništa mu se neće desiti.”

„Uvek verujem u to kad ga vidim. Teško mi je da verujem kad nije tu.” Poljubila ga je, a zatim je odlučila da to nije dovoljno pa ga je i zagrlila. „Vidimo se večeras.”

„Hoćeš li da igramo malo remija?”

„Već mi duguješ pedeset tri dolara od prošlog puta.”

„Ko to još pamti?”

„Ja.” Uspela je da se nasmeje.

Posmatrao je kako odlazi niz prolaz među sedištima, pa i iza scene. Dva telohranitelja su je pratila.

Gabrijela i Kris su svratili i pokušali da je ubede da provede popodne s njima u kafiću pored obale mora. Asistent joj je doneo kafu i kolače, na šta je zacoktala jezikom. Jedan od glumaca joj je ponudio svoju garderobu da odspava u njoj, a iz šminkernice su joj je predložili neku kremu, odličnu da prikrije podočnjake.

Dok su se probe za taj dan završile, Iv se već uveliko pušila od besa.

„Ako mi samo još neko kaže da moram da se odmorim, dobiće pesnicu u zube.” Iv je gundala za sebe dok se šetala niz hodnik iza scene.

„To nećeš čuti od mene.”

Zaškripala je malo štiklama kad je zastala. Pit je čučao nad sandukom zatvarajući rekvizite. „Mislio sam da su svi otišli.”

„Skoro svi.” Ključevi su mu zvecnuli na struku kad je ustao.

„Moram još neke stvari da sklonim. Nisam mogao da nađem kutiju dovoljnu veliku za onu vazu, ili šta je već.”

„Ostavi je na sceni. Suviše je ružna da bi je iko ukrao.”

„Rekla si da ne želiš skupocenu.”

„A ti si je baš pogodio.” Protrljala je potiljak zbog napetosti koju

je osetila. „Savršena je, zaista, Pite. Kao i šustikle. Znam da si savestan, ali pozorište će biti čvrsto zaključano. Sa obezbeđenjem kakvo je ovde, mislim da ne treba da brineš oko toga da će neko uzeti rekvizite. Zašto ne odeš da večeraš?”

„Razmišljam o tome.” Ipak je oklevao dok se igrao ključevima.

„Da li postoji neki problem?”

„Ne. Moram nešto da kažem.”

Iv je zainteresovano klimnula glavom. „Onda reci.” „Razljutili ste me pre neki dan kad ste mi naredili da odem odavde. Vukli ste me i zapretili da ćete me otpustiti.” „Htela sam da te ubrzam.”

„Hm, pretpostavljam da bih mnogo brže trčao da ste mi lepo rekli šta se događa.” Počešao je bradu i pogledao u cipele. „Tabloidi su pisali kako ste, kada ste saznali da je postavljena bomba, jurili po celom pozorištu da se uverite da li su svi izašli napolje. Deluje mi kao herojski čin. Glupo”, dodao je pogledavši je, „ali herojski.”

„Nije bilo ni glupo ni herojski. Bilo je nužno. Ali hvala ti što si to podelio sa mnom.”

„Voleo bih da vas izvedem na piće.”

Na tren je ostala bez govora. Bilo je najbliže nečemu što bi se moglo nazvati *društveni ustupak* otkad poznaje Pita. „Volela bih, zaista, ali večeras moram da se nađem s nekim. Da li ti odgovara sutra, odmah posle probe?”

„To zvuči sasvim u redu.” Pit je počeošao bradu, pomerio malo kaiš, a zatim krenuo niz hodnik. „Dobri ste vi, gospođice Hamilton.”

„I ti”, promrmljala je i osetila se malo bolje.

Krenula je suprotnim smerom, prošla pored stare kancelarije i uputila se prema privremenoj. Šest i petnaest, pomislila je kad je pogledala na sat. Aleksandar je kasnio. Čekala je šest sati ceo dan, napeta i nestrpljiva. Prosto je morala da sačeka još malo.

Zašto jutros nije razgovarao s njom? Da li želi da raskine što je lakše moguće. Sigurno zna koliko ga voli pa nije hteo da je povredi. Zar nije to rekao? Želi da prekine sve pre nego što situacija postane još teža za nju.

I dalje ju je želeo. U to nije sumnjala. Ipak, tu je i pitanje njegove časti. Mogao je samo da joj ponudi nekoliko sati noću, u tajnosti. Njegova pravičnost mu ne dozvoljava da njih dvoje potraju. Zar to nije jedan od razloga zašto ga voli?

Nema kajanja, podsetila se Iv. Znala je da ne mogu potrajati i prihvatila je to. Prinčevi i palate - za njih nema mesta u njenom

životu.

Uz uzdah je otvorila knjižicu koju je ostavila u svojoj torbi tog jutra. Unutra je bio cvet koji je ispresovala, onaj koji joj je Aleksandar zadenuo iza uha. Da li je to bilo pre dve nedelje? Kao da je prošla čitava večnost. Zatvorila je knjigu i rekla sebi da neke žene nemaju čak ni toliko, ni da se uteše.

Dobri ste, gospođice Hamilton. Pa, to je bilo tačno. Dobra je i nastaviće da bude. Život je takav kakav je jer je predviđen da se s njim stalno suočavamo.

Čekaće, ali neće gajiti nadu. Kad je sela za sto, uzela je jedan od novih dokumenata koje je počela da sastavlja.

Pozorište je bilo tiho. Onda je čula prasak.

Poglavlje 12

Iv je već delimično ustala kad je ispred vrata čula korake u trku. Jedina pomisao bila joj je da održi lekciju bilo kome iz njene trupe ko je još uvek bio u pozorištu,

praveći nered kad je trebalo da je na večeri. Kad je stigla do vrata, spazila je telo.

Sve je stalo. Zatim je potrčala niz hodnik, čučnuvši pored nepoznatog čoveka. Krv mu je već curila kroz košulju. U blizini je bio oboreni poslužavnik s krčagom za vodu i nekoliko čaša. Parčići stakla bili su svuda okolo. Razmišljajući brzo, skinula je dugi džemper na kopčanje i prekrila ga.

Telefon. Mora da nađe telefon. Pokušavajući da se smiri, strčala je niz hodnik i ušla u kancelariju. Prsti su joj bili vlažni i drhtala je dok je dizala slušalicu i birala broj.

„Ovde Iv Hamilton iz Centra lepih umetnosti, iz pozorišta Grand. Jedan čovek je upucan. Potrebna nam je hitna pomoć. Policija.” Gušila se, ali je čula kako se koraci tiho približavaju vratima. „Požurite”, prošaputalaje. „Molim vas, požurite.”

Spustila je slušalicu na sto i usplahireno pogledala oko sebe. Nije bilo izlaza osim vrata. Koraci su prestali, ali gde? Koliko su blizu? Dok je drhtala, obišla je oko stola. Ko god bio, ubiće je, ubiće je i...

Šest i dvadeset. Sat joj se činio mutnim, ali se setila. Aleksandar! Čekali su Aleksandra!

Znoj joj je izbio po čelu, ali se približila vratima. Morala je nekako da ga upozori. Morala je da nađe neki način. Kad je htela da bešumno otvori odškrinuta vrata, ona su se lagano pokrenula prema njoj.

Prvo je ugledala pištolj. Crn i smrtonosan. Zatim ruku koja ga je držala. Ugušivši vrisak, pogledala ga je u lice.

Čovek koji se mačevao s Aleksandrom. Čovek koji joj se smešio, čije lice joj je bilo donekle poznato. Setila se. Bio je i ranije u pozorištu.

Sad se nije osmehivao. Lice mu je bilo tmurno i smireno. Pogledala ga je u oči i znala je da je sposoban da ubije.

„Gospođice”, oslovio ju je, a ona je odreagovala.

Zamahнула je, koristeći brid pesnice, i jako ga udarila po grlu, blizu grkljana. Kad je uz zveket ispustio pištolj iz ruke, udarila ga je ukrućenom šakom po potiljku. Posmatrala ga je zadihano kako ruši na

pragu kancelarije. Želela je da potrči, samo da potrči, ali je prisilila sebe da razmisli.

Uhvativši ga za ruke, uvukla ga je unutra. Ispreturala je gornju fioku i pronašla je ključ. Soba je jedva bila duža od njega onako ispruženog na podu. Preskočila ga je, zatvorila vrata i zaključala spolja.

Odmahnula je glavom da spreči zujanje u ušima i da se malo sabere. Naslonila se na zid da dođe do daha. Ranjenik, nekoliko koraka dalje od nje, zajecao je i odmah se našla pored njega.

„Dolazi pomoć”, promrmljala je. „Bićeš u redu.”

„Žermen...”

„Da, da. Znam. Pobrinni smo se za to. Ne smeš se naprezati.” Pritisak, pomislila je. Morala je da zaustavi krvarenje. Provukla je ruku kroz kosu i pokušala da razmišlja. Peškiri. „Pokušaj da se ne pomeraš”, rekla mu je. „Idem po nešto što će zaustaviti krvarenje.”

„Čekao je... krio se.”

„Zaključan je”, uverila ga je. „Ne pričaj više. Brzo dolazim.”

Ustala je s namerom da potrči do najbližeg kupatila da nađe peškire, ali je čula buku iza sebe. Okrenula se. Hodnik je bio prazan. Ovlažila je suve usne i pogledala u vrata kancelarije. Zar se već osvestio? Zatim ju je oblila hladnoća jer je shvatila da nije uzela pištolj. Ostao je zaključan zajedno sa Zermenom. Ako se probudi i pronađe ga...

Zatim je čula glasove malo dalje niz hodnik i potrčala ka njima.

Pozornica je bila prazna. Upalila je glavni prekidač i okupala scenu svetlošću. Grudi su joj se nadimale od jecaja kad je začula Aleksandrov glas. Dok se penjao stepenicama do pozornice, ona je trčala preko nje. Nikada nije uspeo da joj se izvini što je došao kasnije nego što joj je obećao. Držao ju je čvrsto za ruke.

„Šta se dogodilo?”

„Čovek... Debokov agent... zaključala sam ga u mojoj kancelariji. Ubio je čoveka, mislim da je jedan od tvojih telohranitelja. Već sam pozvala hitnu pomoć i policiju.”

„Da li te je povredio?” Pogledavši je, uhvatio ju je za ramena. „Imaš krv na sebi.”

„Nije moja, već krv telohranitelja. Alekse, potrebna mu je pomoć. A u mojoj kancelariji...”

„Sve je u redu.” Zagrlio ju je i okrenuo se svojim telohraniteljima. „Pobrinite se za to. Ostaću ovde s njom.”

„Ima pištolj...”, započela je.

„Kao i oni. Sedi.” Spustio ju je na sofu za koju je insistirala da bude pohabana. „Reci mi.” Skrenuo je pogled s nje samo da bi pogledao telohranitelje kako odlaze iza scene.

„Svi su otišli kući... Mislila sam da su svi otišli. Naravno da sam znala da jedan stražar čuva mene. Čula sam prasak, zatim korake. Telo je ležalo u hodniku. Vratila sam se do telefona, a zatim sam ponovo čula nekoga. Alekse, bio je to čovek s kojim si se mačevao, onaj Žermen.”

„Žermen je pogođen?”

„Ne, ne!” Provlačeći ruke kroz kosu, trudila se da mu što bolje objasni. „On je taj koji je imao pištolj. Oborila sam ga, a zatim...”

„Oborila si Žermena?!”

„To pokušavam da ti kažem”, planula je. „On je pucao u onog čoveka i onda se vratio.”

„Iv!” Blago ju je prodrmao. „Žermen je šef mog ličnog osoblja. Ja sam mu naredio da te čuva.”

„Ali on...” Zastala je dok se borila da razbistri misli. „Onda, ko je...”

„Izvinite što vas prekidam.” Ras je iskoračio iz senke na pozornici s leve strane. U ruci je držao revolver s tankim prigušivačem.

„O, bože!” Pre nego što je izgovorio te reči, Aleksandar je ustao i pomerio Iv iza sebe.

„Moram vam se zahvaliti što ste tako brzo sklonili telohranitelje, vaše visočanstvo. Obećavam da ću biti brz. Ja sam, pre svega, profesionalac.”

„Ne.” Iv je iskočila iz zaklona Aleksandrovih leđa i uhvatila ga za ruku. „Ne možeš.”

„Tebe mi je žao.” Bilo je donekle iskrenosti u boji njegovog glasa dok se osmehivao Iv. „Ti znaš svoj posao, Iv. Želim da znaš da si najbolji producent za kojeg sam ikada radio.” „Nećeš se izvući sa ovim.” Aleks je tiho govorio, jer je znao da će se njegovi telohranitelji vratiti za nekoliko sekundi.

„Imao sam priliku da upoznam ovo pozorište veoma dobro. Mogu nestati za deset sekundi. To je sve što mi treba. Ako ne uspem...” Slegnuo je ramenima. Svi su čuli pištavi, udaljeni zvuk sirena. „Znate već, rizik posla.” Uperio je pištolj u Aleksandrovo srce. „Nemam ništa protiv tebe.”

Stajali su na pozornici. Crvena vaza s buketom od jarkih veštačkih

cvetova štrčala je kao neka šala. Toplota reflektora grejala ih je kao da je predstava već počela. Ali pištolj je bio pravi.

Vrisnula je. Prosto je vrisak izašao iz nje. Bez premišljanja, bez žaljenja, kročila je ispred Aleksandra i primila metak.

Ne sme umreti. Aleksandar je sedeo s glavom u rukama dok je ove reči iznova i iznova ponavljao u mislima kao litiju. Znao je kako da se moli, ali ovo su bile jedine reči kojih se mogao setiti.

Znao je da ima još ljudi u čekaonici, ali su za njega bili kao duhovi. Fantomi njegove mašte. Otac je stajao kraj prozora. Benet je sedeo na malom divanu i držao Kris za ruku. Gabrijela je bila kraj Aleksandra i pokušavala da ga bodri rečima. I Riv je bio tu, zatim je negde otišao, pa se vratio, razgovarao s policijom.

Da je imao samo sekund više, jedan sekund, mogao ju je gurnuti, baciti u stranu. Sve bi uradio da je metak ne pogodi. Trgla se kad ju je pogodio. Dok god bude živeo, nikada neće zaboraviti kako se njeno telo trglo od šoka i bola pre nego što je omlitavelo.

Njena krv mu je bila na rukama. I bukvalno i figurativno.

„Uzmi malo čaja, Alekse.” Gabrijela mu je pružala šolju. Odmahnuo je glavom. Gledala ga je kako pali još jednu cigaretu. „Ne čini to sebi”, promrmljala je. „Moraš ostati jak zbog Iv, ne dozvoli da te krivica izjeda.”

„Trebalo je da je zaštitim. Trebalo je da bude na bezbednom.” Zatvorio je oči, ali je i dalje mogao videti taj užasan trenutak kad se bacila ispred njega. Onda ga je zagrlila rukama i napravila živi štit. „Hteo je mene da ubije.”

„Tebe ili bilo koga od nas.” Spustila je ruku na njegovo koleno. „Ako postoji krivica, jednako ćemo je deliti. Alekse, bio si uz mene tokom najgorih dana moga života, a ja ti nisam dozvolila da mi pomogneš. Dopusti sad da ja pomognem tebi.”

Spustio je ruku na njenu. Samo je to mogao da joj da.

Riv se vratio u čekaonicu. Pogledao je u svoju ženu, nakratko joj dodirnuo rame, zatim otišao do Armanda koji je bio pored prozora. Armand je samo klimnuo glavom, a onda se vratio svom tihom bdenju. On je, takođe, znao kako da se moli.

Pošto više nije mogao da sedi, Kris je ustala, odšetala do hodnika, pa se vratila. Nije mogla da zaustavi suze koje su se sušile na obrazima. Osetila je kako je Gabrijela grli i naslonila se na nju.

„Ne smemo je izgubiti.”

„Ne.” Gabrijela ju je i dalje čvrsto držala. „Nećemo je izgubiti.”

Nežno je otpratila Kris nazad do stolice. „Da li se sećaš kada smo išle u školu i priča koje si mi pričala o Iv? Pitala sam se kako je to kad imaš sestru.”

„Da, sećam se.” Kris je duboko uzdahnula i pokušala da se potruži. „Mislila si da je divno imati sestru.”

„Čini mi se da su me uvek okruživali muškarci i dečaci.” Gabrijela se nasmešila dok je držala Krisinu ruku i posmatrala svoju porodicu. „Pokazala si mi Ivinu sliku. Mislim da je imala dvanaest, trinaest godina. Bila je lepa čak i kao dete. Sviđala mi se pomisao da imam nekoga takvog s kim bih delila stvari.”

„I pričala sam ti kako sam je zatekla u sobi s kompletnom mojom šminkom poređanom na toaletnom stočiću. Isprobavala je senke za oči. Oči su joj izgledale kao vrata garaže”, Kris je vrhovima prstiju obrisala suze, „a mislila je da izgleda sjajno.”

Kris je šmrknula i uzela maramicu koju joj je Gabrijela dodala. „Mrzela je što je šalju u školu.” Disala je isprekidano dok je uzdahnula i ponovo izdahnula. „Tata je smatrao da je to najbolje i mislio je da je zaista u pravu, ali ona je to toliko mrzela. Svi smo mislili da je Iv ljupka devojčica, ali ne baš bistra. Bože, kako nam je nattrljala noseve. Samo je odbijala da troši vreme na stvari koje je nisu zanimale, pa ga je umesto toga trošila na časopise i lenčarenje.”

„Imala je običaj da ti piše ona smešna pesma. Ponekad si mi ih čitala.”

„Ona u kojima je opisivala devojčice iz doma, ili njenog nastavnika istorije. Trebalo je već tada da shvatimo da ima dara za pozorište. O, bože, Bri, koliko ćemo još čekati?” „Još samo malo”, prošaputala je. „Mislili smo da ona i Benet... Delovali su kao da su stvoreni jedno za drugo.” Pogledala je prema Aleksandru. On je prazno zurio u svoje ruke. „Zar nije čudno što su ljudi o kojima brinemo hteli da budu zajedno?”

„Ona ga toliko voli.” Kris je, takođe, pogledala prema Aleksandru i srce joj je poskočilo. „Želela sam da se vrati u Hjuston sa mnom. Nije htela da ga ostavi. Skoro kao da je znala da će doći do ovoga.” Glas joj je posustao. Odmahnula je glavom pre nego što je nastavila. „Rekla je da nije važno šta on oseća, već je samo želela onoliko vremena koliko joj je suđeno da provede s njim.”

Bri je uzdahnula. „Aleksandar se zatvara u sebe, često i zbog sebe samog. Mislim da sada ne možemo sumnjati u njegova osećanja. On krivi sebe. Ne prilike, ne Deboka ili sudbinu, isključivo sebe.”

„Iv to ne bi uradila.”

„Ne, ne bi.”

Pošto je ovo shvatila, Kris je protrljala oči i ustala. Nije joj bilo lako da pređe sobu do njega. Postojala je odbojnost.

Nije mogla da je izbegne. Osećala je kako joj krivica i bes probadaju srce, a nije tek tako mogla da ih protera. Korak koji je načinila bio je zbog Iv. Kada je sela pored njega, on je samo podigao oči crvene od trljanja, s ogromnim podočnjacima.

„Sigurno me mrziš”, rekao je tihim i jednoličnim glasom. „Mala je uteha ako ti kažem da ne možeš da me mrziš onoliko koliko se sam mrzim.”

Htela je da mu dodirne ruku zbog Iv, ali nije mogla. „Od toga joj neće biti bolje. Potrebni smo joj sada da bi se izvukla.”

„Mogao sam nekako da je ubedim da ode, mogao sam da je nateram da ode.”

„Zar misliš da si mogao?” Zbog toga se slabašno nasmejala. „U to mi je malo teže da poverujem. Od kada je završila školu, Iv niko ni na šta nije uspeo da natera.”

„Nisam je zaštitio.” Ponovo je prekrpio lice rukama, boreći se protiv potrebe da brizne u plač. „Važnija mi je od svega u životu, a nisam je zaštitio.”

Kris je shvatila kako pokušava da ga uhvati za ruku, zbog Iv, ali i zbog sebe. „Ona je stala ispred tebe.” Bol mu se ponovo pojavio u očima. Pogledi su im se susreli, prsti isprepletali. „Ako moraš sebe da kriviš, Alekse, krivi sebe što si čovek koga voli. Moramo da verujemo da će biti u redu. Želim da u to veruješ zajedno sa mnom ili neću više moći sve ovo da podnesem.”

Sedeli su i čekali. Doneli su im kafu. Kafa se ohladila. Napunili su pepeljare. Miris bolnice - antiseptici, deterdženti, nervoza - postali su im prirodni. Više nisu primećivali telohranitelje u hodnicima.

Kad je doktor Franko ušao u prostoriju, svi su skočili na noge. Njegova hirurška kapa bila je oblivena znojem, kao i prednji deo zelene bolničke uniforme. Prišao je i sa osobenim saosećanjem uzeo Kris za ruku.

„Hirurg je još s njom. Veoma brzo će je odvesti u šok sobu. Imate snažnu sestru, gospođice Hamilton. Nije se predala.”

„Je li ona dobro?” Kristina je stisnula doktorovu ruku poput stege.

„Podnela je operaciju bolje nego što je bilo ko očekivao. Kao što sam i objasnio, doktor Toret je najbolji u svojoj struci. Operacija je

bila komplikovana jer ju je metak pogodio veoma blizu kičme.”

„Da nije...” Aleksandar je osetio očevu ruku na svojoj i smogao snage da izgovori: „Da nije paralizovana?”

„Rano je da nešto tako tvrdimo, vaše visočanstvo. Doktor Toret smatra da nema trajnog oštećenja, a ja se slažem s njim.”

„Vaše procene uvek bi se ispostavile kao tačne”, rekao je Armand. Glas mu je bio hrapav od cigareta i olakšanja. „Ne moram da vam kažem da će Iv nastaviti da dobija najbolju moguću negu.”

„Ne, vaše visočanstvo, ne morate. Aleksandre.” Oslovio ga je imenom, koristeći se privilegijom starog porodičnog prijatelja, za kojom je retko kad posezao u tih tridesetak godina. „Mlada je, zdrava je, jaka je. Dajem vam reč da će se potpuno oporaviti. Ne vidim nijedan razlog zašto ne bi mogla. Ipak, kao doktori, više ništa ne možemo da uradimo. Sve ostalo je na njoj.”

„Kad je možemo videti?”

„Proveriću u šok-sobi i obavestiću vas. Mala je verovatnoća da će se probuditi pre jutra. Ne, nema potrebe da se raspravljamo”, nastavio je, držeći ga za ruku. „Neću vam zabraniti da sedite s njom, čak verujem da će joj biti od pomoći ako vas vidi kad se probudi. Idem sada do nje.”

Svetlo je prigušeno sijalo dok je bdeo pored nje. Franko mu je poslao poslužavnik s hranom, ali Aleksandar je samo prebirao po tanjiru i odgurnuo ga u stranu.

Ležala je tako mirno.

Rečeno mu je da će biti tako, da je u dubokom snu zbog anestezije, ali je netremice posmatrao da vidi hoće li se pomeriti, bar zadrhtati.

Ležala je tako mirno.

Za zglob su joj priključili infuziju; beli zavoj, koji je pridržavao iglu, štrčao je u tami. Čitav niz aparata otkucavao je i ispuštao kratke zvuke dok su pratili njeno stanje. Povremeno bi pogledao u fluorescentno zeleno svetlo. Ostatak vremena zurio je u nju.

Ponekad bi, držeći je za ruku, progovorio. Pričao joj je o šetnjama na plaži, da će zajedno ići na porodično imanje u Cirihiu i kako će sedeti u vrtovima. Ipak, uglavnom je prosto sedeo, posmatrao njeno lice i čekao.

Pomislio je koliko će mrzeti ružnu bolničku odeću koju su joj obukli. Pomislio je na čipku i svilu koju je nosila poslednji put kad su vodili ljubav. Prošle noći. Pritisnuo je njenu ruku na obraz, dišući s prekidima i bolom. Dodir mu je pomagao da ga ublaži.

„Ne odustaj”, mrmrljao je. „Ostani uz mene, Iv. Trebaš mi da bih imao priliku da ti pokažem koliko. Ne odustaj.”

Sedeo je potpuno budan i tokom noći. Baš kad su letvice na prozorskim žaluzinama propustile prve zrake svetlosti, ona se promeškoljila.

„Iv.” Obema rukama zgrabio je njenu šaku. Pregrada na krevetu bila je spuštena tako da se mogao nagnuti prema njoj. „Iv, dobro si. Ja sam uz tebe. Molim te, otvori oči. Da li me čuješ? Otvori oči, Iv.”

Čula ga je, mada je njegov glas zvučao udaljeno, kao da dolazi iz dubine. Nešto nije bilo u redu. Osećala je kao da lebdi i sanja... Zatreptala je i podigla kapke. Videla je samo sivilo, zatim treperenje, a onda je počela da razaznaje i oblike.

„Ovde sam, uz tebe”, ponovi Aleksandar. „Bićeš dobro. Da li me čuješ?”

„Alekse?” Videla je njegovo lice. Bio je veoma blizu, ali činilo se da nije mogla da dosegne i dodirne ga. Izrasla mu je brada. Zbog toga se malo nasmejala. „Nisi se obrijao.” Onda je ponovo izgubila svest.

Iako mu je delovalo kao da su prošli sati, posle samo nekoliko minuta ponovo se promeškoljila. Sedeo je na krevetu kraj nje. Ovog puta je zadržala otvorene oči dovoljno dugo da bi se setila.

„Nisi povređen?” Glas joj je bio slabašan i drhtav.

„Ne, ne...”

„Ras...”

Nevoljno joj je stegnuo prste. „Pobrinuli smo se za njega. Ne treba da brineš.”

Okrenula je glavu, pogledala aparate i shvatila sve ostalo. „Neću da budem u bolnici.” Kad je osetio paniku u njenom glasu, poljubio joj je ruku.

„Samo neko vreme, *ma belle*. Samo dok se ne oporaviš.” „Ne želim da ostanem ovde.”

„Ostaću s tobom.”

„Nećeš otići?”

„Neću.”

„Alekse, ne lažeš me?”

„Ne lažem te.” Ljubio je njen zglobov i umirio se osetivši jasne otkucaje njenog pulsa.

„Hoću li umreti?”

„Nećeš.” Sada joj je stavio ruku na lice i približio se. „Ne, nećeš umreti. Doktor Franko je rekao da si”, setio se baš Ivinog izraza, „jaka

kao bik.”

„Ne verujem da je on to rekao. „

„Jeste, samo drugim rečima.”

Nasmejala se, ali je video da je brzo ustuknula.

„Osećaš bolove.”

„Deluje kao... ne znam. Moja leđa, ispod ramena.”

Gde je bio metak. Tu se zaustavio i nije stigao do srca. Poljubio ju je u obraz i ustao. „Pozvaću medicinsku sestru.” „Alekse, ne idi.”

„Samo da pozovem medicinsku sestru, obećavam.” Međutim, u hodniku ispred vrata našao je zamišljenog Franka. „Budna je. Oseća bolove.”

„To ne možemo izbeći, vaše visočanstvo. Dozvolite da je pregledam, a posle joj možemo nešto dati.” Rukama je pozvao sestru.

„Plaši se da bude ovde.”

„Razumem da ima fobiju od bolnice, ali ne smemo je još premeštati.”

„Onda ću ostati kraj nje.”

„Ni to vam ne mogu dozvoliti, vaše visočanstvo.”

Mada nije spavao, uz sav umor i brigu koji su ga pritiskali, Aleksandar je bio član kraljevske porodice. „Molim?” „Ne mogu vam dozvoliti da budete ovde dvadeset i četiri sata dnevno. Ipak, dozvoliću vam da se na smenu menjate sa sestrom gospođice Hamilton, ili sa bilo kim ko želi da bude kraj nje. Sad moram da pregledam pacijenta.”

Aleksandar ga je posmatrao kako ulazi u Ivinu sobu, a zatim se bacio u stolicu ispred vrata. Bože, priželjkivao je da bude sam na samo nekoliko minuta, da nađe neku mračnu, tihu sobu gde bi najzad mogao da ispusti sav bes, bol i strah.

Obratila mu se. Gledala ga je. Njeni prsti su se pomerili s njegovim. To je za sada imao. Naslonivši se na zid, prvi put je zatvorio oči posle više od dvadeset i četiri sata.

Ponovo ih je otvorio kada je Franko izašao u hodnik. „Možete ući, vaše visočanstvo. Objasnio sam Iv stanje u kojem se nalazi. Takođe sam je uverio da neko može biti uz nju dokle god to bude želela. Sada ću pozvati njenu sestru. Kad gospođica Hamilton stigne, insistiram da odete kući, pojedete pristojan obrok i odspavate. Ako to ne uradite, zabraniću vam ulazak u šok-sobu.”

Aleksandar je prešao rukom preko potiljka. „Doktore Franko, da ne znam da na umu imate Ivinu dobrobit, jednostavno vas ne bih poslušao.”

„To ne bi bio prvi put da sam se sukobio s kraljevskom porodicom, vaše visočanstvo.”

„Svestan sam i toga. Recite mi kako je ona.”

„Slaba je, naravno, ali vitalni znaci su dobri. Oseća noge i može da ih pomera.”

„To znači da nema...”

„Nema paralize. Treba joj malo snage, odmora i podrška. Nadam se da ću je pustiti sa intenzivne nege do sutra, ali i doktor Toret će morati pre toga da je pregleda i odobri.” „Doktore Franko, nema reči kojima bih vam se zahvalio.” „Vaše visočanstvo, uvek sam smatrao čašću da lečim članove kraljevske porodice.”

Aleksandar je ponovo pogledao prema vratima Ivine sobe. Kutija s prstenom odjednom je postala lak teret u njegovom džepu. „Uvek ste bili uviđavni.”

„Hvala vam, vaše visočanstvo. Imam li vašu reč da ćete otići čim gospođica Hamilton stigne?”

„Imate je.”

Aleksandar se vratio u sobu i zatekao Iv budnu, kako zuri u plafon.

„Mislila sam da si otišao.”

„Obećao sam da neću. Kris će doći. Tada ću morati nakratko da odem.” Seo je ponovo pored nje i uzeo je za ruku. „Ali ću se vratiti. Dotad nećeš biti sama.”

„Osećam se kao budala, kao devojčica koja se plaši mraka.”

„Drago mi je da saznam da se bar nečega plašiš.”

„Alekse, telohranitelj koji je pogođen. Je li...”

„Živ je. Pobrinuće se ovde da tako i ostane. Nameravam da ga obiđem kad krenem.”

„Možda mi je spasao život”, promrmljala je. „I tvoj. Ne znam njegovo ime.”

„Krejden.”

Klimnula je glavom i potrudila se da ga zapamti. „A Žermen?”

Nije ni zao koliko je dobro smejati se. „Fizički se oporavio, ali njegov ponos se nikada neće oporaviti.”

„Nema razloga da se stidi. Nisam dobila crni pojas namigivanjem.”

„Ne, *cherie*, očigledno je da nisi. Kad se budeš osećala bolje, to ćeš lično objasniti Žermenu.” Gladio joj je kosu; samo je želeo da je dodirne. „Kakvo cveće hoćeš da ti donesem? Nešto iz vrta? Nikad te nisam pitao koje ti je omiljeno cveće.”

Suze su joj se nakupile u očima. Počela je da plače. „Nemoj.” Poljubio joj je svaki prst pojedinačno. „Ne plači, ljubavi.”

„Ja sam ga ovde dovela.” Zažmurila je, ali suze su pronalazile put. „Dovela sam Rasa u Kordinu, do tebe.”

„Ne.” Nežno joj je prstima brisao suze. „Debok ga je doveo. Ne možemo to da dokažemo, ali znamo da je tako. Moraš toga biti svesna.”

„Kako je mogao da me tako zavara? Prisustvovala sam njegovoj audiciji. Alekse, videla sam ga kako glumi na sceni. Pričala sam s ljudima koji su radili s njim. Ne razumem.” „On je profesionalac. To znači i odličan glumac, Iv, jer on stalno mora da skriva svoje pravo zanimanje. Ubijao je za novac. Ne zbog strasti, ne zbog povoda, već za novac. Čak i naša provera bezbednosti nije ništa pokazala. Riv trenutno radi sa Interpolom i nada se da će saznati nešto više.”

„Sve se dogodilo tako brzo da mi se čini da nije bilo stvarno.”

„Ne treba o tome sada da misliš. Prošlo je.”

„Gde je on?”

Dvourmio se samo na tren, a onda je odlučio da zaslužuje da sazna istinu. „Mrtav je. Žermen ga je upucao samo sekundu nakon...” Ipak, nije bio sasvim spreman da priča o tome kako se njeno telo trglo i srušilo mu se u naručje. „Onda je nakratko povratio svest, dovoljno dugo da Riv dozna neke informacije. Možemo o svemu tome pričati kasnije, kad ojačaš.”

„Mislila sam da će te ubiti.” Lekovi su počinjali da deluju. Kapci su joj padali.

„Videla si da nije. Kako da ti se odužim što si mi spasla život?”

Dok je tonula u san, nasmešila se. „Volim zvončiće. Oni su mi omiljeni.”

Donosio je zvončiće svaki dan. Kada su joj dozvolili da napusti bolnicu i da se o njoj brine lična medicinska sestra u dvorcu, donosio ih je i u njenu sobu. Kad je prošla prva sedmica, počela je da brine za trupu. Čim je video taj njen nemir, klupko straha u njemu se odmotalo. Bio je to znak da se oporavlja.

Štampa ju je nazivala heroinom. Benet je doneo novine i čitao joj članke, prevrćući očima na hvalospeve i nazivajući je prevejanim lovcem na slavu.

Iv je insistirala da se premijera predstave održi, a onda se zabrinula da će se nešto loše desiti bez nje, jer nema ko da popravi greške.

Čitala je kritike i analizirala svaku reč. Bila je uzbuđena što je

predstava dobro prihvaćena i laknulo joj je što se Rasov zamenik pokazao kao prvoklasni izvođač. Rastužila se što nije bila tamo da to i vidi.

Trpela je kontrole sa sve manje otmenosti.

„Doktore Franko, kada će sve ovo petljanje, ubadanje i mučenje biti gotovo? Dobro se osećam.”

Ležala je na stomaku dok je menjao zavoj na rani. Dan ranije je izvadio šavove i video da je rana čisto zarasla.

„Rekli su mi da noću ne spavaš dobro.”

„Zato što se smrtno dosađujem. Šetnja u vrtu postala je događaj. Želim da idem u pozorište, doktore. Već sam propustila premijeru. Prokletstvo, ne želim da propustim i drugo izvođenje.”

„Mmm-hmm. Rekli su mi i da odbijaš lekove.”

„Oni mi nisu potrebni.” Stavila je ruke ispod glave i mrko ga pogledala. „Rekla sam vam da se dobro osećam.”

„Uvek sam smatrao da je razdražljivost znak oporavka”, rekao je blago dok joj je pomagao da se okrene.

„Izvinite ako se ne ponašam najbolje.” Povukla je gornji deo pižame koju joj je doneo otac.

„Ne, nisam mislio tako.”

Morala je da se osmehne. „Možda ne, ali ne možete ni zamisliti koliko je naporno kad svi obigravaju oko mene. Doktore Franko, ne možete zamisliti kako je kad vas svi ispituju. Da Kris nije ubedila mog oca da se vrati u Hjuston, poludela bih. Bio je divan, naravno. Svi su. Deca su mi crtala slike. Dorijan je prokrijumčario mače. Ups, to nije trebalo da saznate.”

„Smatraću to poverljivom informacijom.”

„Princ Armand dolazi svaki dan. Doneo mi je ovu muzičku kutiju.” Dodirnula je malu kutiju od brušenog srebra na noćnom stočiću. „Pripadala je njegovoj supruzi. Dao joj je kutiju kad se Aleks rodio i rekao mi da bi ona želela da je imam.”

„Zato što ste mu obe dale sina.”

„Doktore Franko, ne osećam se kao heroj.” Suze su joj ponovo krenule, kao što se to često dešavalo u proteklih nekoliko dana. Mrzela je što nije otporna na njih. „Osećam se haotično. Moram da nastavim sa životom i da pustim druge da žive svoj. Kad ležim ovde, imam previše vremena za razmišljanje.”

„Uznemireni ste zbog svojih misli?”

„Zbog nekih. Potrebno mi je da se nečim zaokupim.” „Zašto ne

bismo probali jedan eksperiment?”

„Samo ako ne podrazumeva iglu.”

„Ne. Spavaćete danas po podne.”

„Doktore...”

„Ah, pa sačekajte prvo da čujete nagodbu pre nego što počnete da se žalite. Spavaćete po podne”, ponovio je, „a onda ćete večeras ustati i obući vašu najelegantniju haljinu. Savetujem pokrivena leđa još neko vreme. Ići ćete u pozorište”, zastao je kad su joj oči zasijale, „ali samo kao posmatrač. Odmah posle predstave, vratićete se pravo u palatu. Dozvoliću i laganu večeru. Zatim, kao prava Pepeljuga, do ponoći da budete u krevetu.”

„Dogovoreno.” Ispružila je ruku. Kad su sklopili nagodbu, obećala je sebi da će se vratiti na posao pre kraja sedmice.

Kris i Gabrijela pomogle su joj da se obuče. Iv je dosledno sprovedla Frankov eksperiment i sama se pitajući da li će se zamoriti. Ali nije. Osećala se ushićeno. Proučivši kako izgleda u beloj koktel-haljini i sakou s perlama, zaključila je da je i lepša nego pre nesreće. Osećala se smireno, vratila joj se boja, a oči razbistrile. Kosu je prikupila srebrnim češljevima i dodala malo mirisa. Ponovo se osećala kao žena.

„Izgledaš prelepo.” Aleksandar ju je uhvatio za ruke kad je došao da je povede niza stepenice. Bio je obučen u formalno crno odelo, a nosio je i omanji buket zvončića.

„Tako sam i želela da razmišljaš.” Uzela je cveće sa osmehom i pomirisala ga. Kad god to bude radila u budućnosti, misliće na njega. „Ovo je prvi put od nesreće da me nisi pogledao kao da sam pod mikroskopom. Ne, ništa ne govori. Osećam se kao zatvorenik koji upravo uspešno beži.” „Onda bi to trebalo da uradiš sa stilom.”

Uzeo ju je podruku i poveo niza stepenice. Limuzina je napolju već čekala sa upaljenim motorom. Dok je ulazila, uputila mu je predivan osmeh.

Šampanjac je bio ohlađen. Čula se tiha Betovenova muzika.

„Savršeni automobil za bekstvo”, prošaputala je dok je vadio čep iz boce.

„Večeras nameravam da sve bude savršeno.”

Kucnuli su se čašama, a zatim poljubili. „Nema ništa bolje od ovoga.”

„Videćemo.” Otvorio je malu pregradu i izvukao dugu, tanku kutiju. „Čekao sam da se oporaviš da bih ti ovo dao.” „Alekse,

pokloni mi nisu potrebni.”

„Ovaj moram da ti dam.” Otvorio joj je dlan i stavio kutiju na njega. „Nemoj da me odbiješ.”

Kako je mogla da ga odbije? Iv je otvorila poklopac i samo zurila u dijamantsku ogrlicu i safire. Delovalo je da vise na srebrnim nitima i da imaju dva sloja u obliku suza. To je bio poklon za princezu, za kraljicu, a ne za običnu ženu, pomislila je. Nije mogla da odoli, podigla ih je i dragulji su zasijali na njenim prstima. Ulična svetla su se presijavala na njima.

„O, Alekse, divno je. Oduzimaju dah.”

„I ti često tako deluješ na mene. Hoćeš li ih nositi večeras?” „Ja...” Skoro da se uplašila njihove lepote i elegancije, a on ju je pitao kao da se plaši da će ga odbiti. „Volela bih. Hoćeš li mi pomoći?”

Otkopčao je zlatnu filigransku ogrlicu koju je nosila i zamenio je svojim poklonom. Iv je instinktivno podigla ruku da dodirne ogrlicu dok ju je nameštao na vratu. Bila je hladna, ali je već upijala toplotu kože.

„Verovatno ću obraćati više pažnje na nju nego na predstavu.” Približila mu se da ga poljubi, a on je uzvratio sa iznenađujućom nežnošću. „Hvala ti, Aleksandre”.

„Zahvali mi se tek kad se veče završi.”,

Bila je nervozna kad je ušla u pozorište. Onda se zapanjila kad su ušli u kraljevsku ložu - svi u publici ustali su da je pozdrave.

Shvatila je da je Aleksandar drži za ruku. U očima mu se video osmeh dok se saginjao da joj poljubi ruku. Mada je osećala bujicu emocija, uspela je da mu uzvрати osmeh. Poveo ju je, a ona je publiku pozdravila naklonom.

Aleksandar joj je s velikim zadovoljstvom približio stolicu. Možda još nije primetila, ali već je izvela svoju prvu zvaničnu dužnost.

„Izgleda da će predstava biti dobra.” Pokušavala je da se ne vrpolji dok je čekala da se zavesa digne. „Volela bih da mogu da pobeegnem iza scene samo na minut i vidim...”

„Imam doktorova naređenja, *cherie*.”

„Znam, ali, o, bože... evo, počinje.”

Čvrsto ga je držala za ruku tokom prvog čina. Iznova je osećala kako joj se stomak uzburkao. U mislima je pravila spisak svih malih grešaka i pauza u ritmu. Dosetila se već šest promena koje bi sve poboljšale.

Ali čuo se smeh. Dok ga je osluškivala, shvatila je da je renome

njene trupe, kao i njen, narastao. Dijalog je bio oštar, često ciničan i veoma američki, ali tema o nestabilnoj ljubavnoj vezi bila je univerzalna.

Kada se predstava završila, brojala je koliko puta se podigla zavesa.

„Dvanaest puta.” Okrenula se prema Aleksandru, smejući se. „Dvanaest puta. Bila je dobra. Bila je vrlo, vrlo dobra. Trebalo bi da izbacim neke nepotrebne pauze u drugoj sceni, ali...”

„Nećeš o tome misliti večeras.” Uzeo ju je za ruku i izveo iz lože. Tri telohranitelja čekala su na njih. Pokušala je da ih ne primeti, da razmišlja samo o predstavi.

„Ne mogu podneti da čekam kritike. Alekse, zar ne možemo otići iza scene samo na minut da bih mogla...”

„Ne ovog puta.” Praćeni telohraniteljima, vodio ju je niz bočne stepenice. Tu su bili reporteri i sevali foto-aparati, ali obezbeđenje je kontrolisalo medijske predstavnike. Pre nego što je Iv zbog bliceva zatreptala očima, već su bili u limuzini.

„Bilo je suviše brzo.” Naslonila se, pokušavajući da sve upije. „Želela sam da potraje i potraje, a ipak sam bila tako nervozna. Delovalo je kao da svi gledaju u nas.”

„Zbog toga ti je bilo neprijatno?”

„Samo malo.” To je već bila prošlost. „Ubediću Franka da mi dopusti da je gledam sutra iza kulisa.”

„Nisi umorna?”

„Ne. Zaista.” Osmehnula se i duboko udahnula. „Osećam se neverovatno. Pretpostavljam da se Pepeljuga pet minuta pred ponoć osećala baš ovako.”

„Imaš još jedan sat. Voleo bih da ga provedeš sa mnom.” „Do poslednjeg minuta”, obećala je.

Palata je bila tiha po njihovom povratku. Odveo ju je gore, ali umesto da je dovede u njene odaje, skrenuo je prema svojim.

Sto je bio postavljen za dvoje; sveće su treperile u kristalnim svećnjacima. Čule su se violine, opojne i romantične. „Sada se zaista osećam kao Pepeljuga.”

„Nameravao sam ovo da uradim i ranije, odnosno one noći... Noći kad je trebalo da se sretnemo u pozorištu.” Prišla je da dodirne latice na stolu. „Zaista?” Iznenađenje i nervoza su se pomešali. Zar bi muškarac postavio ovakvu scenu samo da bi prekinuo vezu? Malo verovatno, čak i kad je taj muškarac princ. „Zašto?”

„Čini mi se da sam ti ponudio veoma malo romantike, čim si se tako iznenadila. To je nešto što nameravam da nadoknadim.” Prišao joj je, privukao je i poljubio, za čime je žudela danima. „Pomislio sam da sam te izgubio.” Glas mu je postao grub od emocija. Uhvatio ju je za ruke i zario lice u njih. „Napravio sam toliko grešaka, ali ona...”

„Alekse, nemoj. Ako mi ne dozvoljavaš da krivim sebe što sam ovde dovela Rasa, kako ti možeš da kriviš sebe za nešto što je on uradio.”

„I za ono što si ti uradila.” Pustio ju je i podigao ruke do njenog lica. „Dokle god sam živ, sećaću se trena kad si iskoračila ispred mene. Proživljavaću ga, ali svaki put kad se to desi, pomeriću te u stranu na vreme.”

U njegovom glasu bilo je toliko patnje i gorčine da je istina isplivala spontano, bez da je ponos omete. „Da te je ubio, da li misliš da bih želeo da živim? Ti si sve što mi je bitno. Volim te još od kada sam razumeo šta znači voleti.” Uzdahnuo je kao da se moli. Obećao je sebi da nema više grešaka. Uradiće ovo kako treba. Ne samo da mu je spasla život već mu je dala i razlog da živi.

„Da li bi sela?” upitao ju je.

„Molim te, ne zahvaljui mi ponovo. Prosto ne mogu to da podnesem.”

„Iv, sedi!” Nestrpljenje je podrhtavalo u njegovom glasu. Poslušala ga je pošto joj je tako bilo udobnije.

„Dobro, sedim. Ali ovde ne vidim hranu.”

„Dobićeš večeru kakvu god poželiš kad ovo završim.” Gubio je strpljenje. Čekao je tren da se malo smiri. Kad je kleknuo pored njenih nogu, Iv je razrogačila oči.

„Rekao sam da neću klečati zbog tebe, ali u ovakvoj prilici ne ide bez toga.” Kada je izvadio kutiju iz džepa, stegla je pesnice.

„Alekse, već si mi dao poklon večeras.” Njen glas, uglavnom odlučan i siguran, drhtao je.

„Ovo nije poklon. Ovo je molba, najveća koju bih ikad mogao da ti uputim. Želeo sam da te pitam i pre, ali mi je uvek delovalo da ću tražiti previše.”

Srce mu je lupalo, a njoj su prsti i dalje bili u grču. „Nećeš znati šta da očekuješ ako ne pitaš.”

Nasmejao se, uzeo je za ruku i ispravio joj prste. „Uvek me naučiš nečemu novom. Iv, pitaću te da mi daš nešto što je mnogo veće od bilo čega što bih ja tebi mogao da dam, ali obećavam ti, ako pristaneš,

da ću učiniti sve što mogu da te usrećim.”

Spustio joj je kutiju na ruku i čekao.

Prvo je morala da udahne i to duboko. Nije aristokrata; nema kraljevske krvi. Jednaki uslovi, Setila se svog zahteva i shvatila da ima šansu da sve to ostvari.

Otvorila je kutiju i ugledala prsten istog dizajna od safira i dijamanta kao i ogrlica koju je nosila. Nije poklon, pomislila je, već molba.

„Pripadao je mojoj majci. Kada sam rekao ocu da nameravam da te zaprosim, insistirao je da ti predam ovo. To je više od prstena, Iv. Mislim da su ti poznate neke dužnosti i očekivanja koja idu uz njega, ne samo prema meni, već i prema državi koja mora biti i tvoja, takođe. Molim te, nemoj još ništa odgovarati.”

Glas mu je bio nervozan, kakav ranije nikad nije čula. Zbog toga je pozelela da krene prema njemu i uteši ga, ali ostala je mirna.

„Ima toliko toga što bih morao da te zamolim da ostaviš za sobom. Hjuston bi bio samo grad koji bi posećivala. A tvoja trupa... hm, ovde imamo pozorište, kao i priliku da sakupimo novu truppu u Kordini, ali sve ostalo bi se završilo. Tvoje pisanje će možda, na neki način, nadoknaditi ono što moraš ostaviti za sobom. Tvoja sloboda bila bi toliko ograničena da to sad ne možeš ni da zamisliš. Imaćeš gomilu odgovornosti, od kojih su neke od suštinskog značaja, a neke neverovatno dosadne. Ono što uradiš i kažeš biće opšte poznato gotovo istog trena. I sve dok je Debok živ, postoji zaista velika i ozbiljna opasnost. Nešto smo započeli, ali proći će još mnogo, mnogo vremena dok Debok više ne bude predstavljao pretnju. Ovo su stvari koje ti moraš znati i razmotriti.”

Pogledala ga je, a zatim u prsten koji je još bio pričvršćen za somot. „Čini mi se kao da me ubeduješ da te odbijem.” „Ja samo želim da znaš šta tražim od tebe.”

„Ti si pošten i praktičan čovek, Aleksandre.” Dok je duboko udahnula, vaga iznad njegovog ramena privukla joj je pažnju i razbudila maštu. Nije se osmehivala, još ne. „Hajde da razmotrimo ovo na racionalan i pragmatičan način.” Dohvatila je vagu. „Hajde da vidimo; imamo državne dužnosti i odgovornosti.” U tegli su se nalazile staklene kuglice. Uzela ih je u šaku i stavila dve na jedan tas. „Zatim, tu je manjak privatnosti.” Dodala je još jednu kuglicu.

„Iv, ovo nije igra.”

„Molim te, pokušavam da razmišljam. Tu je i stavka da više neću

živeti u svojoj zemlji.” Dodala je tri kuglice. „I to da će mi verovatno biti izuzetno dosadno zbog nekih od ovih funkcija za koje znam da Bri obavlja. Tu su štampa, papirologija - verujem da si to namerno izostavio - i tradicije koje moram naučiti.” Kao i one nove, za koje će se lično postarati da zažive. „Zatim, tu je i Debok.”

Ponovo je pogledala Aleksandra. „Neću dodati nijednu kuglicu za Deboka. Bilo da pristanem ili odbijem, on ostaje takav kakav jeste. A sada te, Alekse, moram pitati nešto. Zašto želiš da uzmem ovaj prsten i odgovornosti koje idu uz njega? Zašto me pitaš da se udam za tebe?” „Zato što te volim.”

Tada se ipak osmehnula. Ostatak kuglica je spustila na prazan tas i on je prevladao. „Čini mi se da to i više nego rešava stvari, zar ne?”

Gledao je u gaju začuđeno. „Zar ne smem ništa više da kažem?”

„To je sve što je trebalo da kažeš.” Bacila mu se u naručje i privukla ga da bi ga poljubila. Tako je zapečatila nagodbu - započela novi život. Smejala se i spustila usne na njegovo grlo. „Bajke”, rekla je više sebi. „Prestala sam da verujem u njih.”

„I ja.” Ponovo su se poljubili. „Ali ne više. Večeras si mi čak i to dala.”

„O, čuj ovo.” Sat koji se nalazio u hodniku počeo je da otkucava. „Stavi mi prsten, Alekse, pre nego što otkuca ponoć.”

Prsten je kliznuo niz njen prst, a Aleks je poljubio nežnu kožu iznad dragog kamena. „Sutra ćemo obavestiti ceo svet, ali ovo veče je samo naše.” Onda je ustao i podigao je na noge. „Nisam te nahranio, a prošla je ponoć.”

„Mogu da jedem u krevetu, Alekse.” Položila je obraz na njegove grudi i uživala u magičnom trenutku. „Franko nije rekao da moram sama da spavam.”

Smejao se dok ju je dizao u naručje. „Kordinu čekaju mnoga iznenađenja.”

„Kao i tebe”, prošaputala je.